WAR

COMANDO URMARIRI

TERORISM SPIONAJ SABOTAJE RAZBOI

OPERATIUNI DE GHERILA ROMANE SENZATIONALE

ACTIUNI SPECIALE SUPER COLECTIA WAR

Gottfried Klüge

CAVALERII ORDINULUI NEGRU

GOTTFRIED KLÜGE

CAVALERII ORDINULUI NEGRU

Motto:

Nu-i greu să fii superior altora,
greu este să fii superior ție însuți.
Claude Debussy

PROLOG

Noaptea se lăsa rapid. Strălucirea stelelor anunța o zi senină de ianuarie.

În acea noapte de 30 ianuarie 1933 împlineam douăzeci de ani. Bucuria aniversării mele era dublată de încă una, şi anume de faptul că Partidul Național-Socialist german preluase puterea.

În ajun, la prânz, Führer-ul depusese jurământul prin care devenea cancelarul noii Germanii: cel de-al treilea Reich renăştea!

În frigul pătrunzător, bătaia uşoară a vântului făcea ca stindardele purpurii să fluture şi lumina torțelor să pâlpâie.

Pe sub poarta Brandenburg treceau cohorte în marş: erau cei din S.A.[1], soldații din trupele de asalt care se scurgeau aidoma unui fluviu cu apele întunecate. Într-o cadență perfectă, paşii lor răsunau pe pavajul strălucitor din Wilhelmstrasse, luptându-se să învingă acordurile muzicii scandate în ritmul tobelor. Iar în momentele în care muzica era cea care ieşea învingătoare, voci virile răzbăteau spre cerul întunecat, intonând la unison versurile imnului revoluționar *Horst Wessel Lied:*

Kameraden, die Rotfront und Reaktion erschlossen
Marschieren im Geist in unsern Reihen mit![2]

*

---

[1] *Sturmabteilung* – batalion de asalt. (N.T.)

[2] Camarazii uciși de Frontul Roşu şi de Reacțiune
Merg în gând alături de noi! – lb. germană. (N.T.)

În acea noapte memorabilă, noi cei care defilam număram vreo patru sute de mii în toată Germania.

Iar peste un an, aveam să fim mai mult de trei milioane. Eram absolut convins de acest lucru, deoarece doar noi şi nimeni altcineva nu putea forma acel val uriaş, care măturа totul în calea sa, aidoma unui torent.

Trecând prin dreptul Cancelariei, mi-am ridicat braţul într-un gest de salut spre acest om fără pereche: *Mein Führer*!

În ciuda proiectoarelor, care ne scăldau într-o lumină orbitoare, am reuşit totuşi să disting meşa şi mustaţa sa, devenite de acum celebre.

Am simţit cum tot petrecându-ne cu privirea, pe noi, cei care defilam pe sub ochii săi, uitase de frigul glacial care domnea peste tot, chiar şi acolo, la înălţimea balconului său.

Ne-a răspuns la salut, şi doar cei ce se aflau în apropierea sa au putut să observe cum râdea şi plângea în acelaşi timp.

În acea seară, prin tot ceea ce a făcut până atunci, a aprins parcă un foc drept în inima Berlinului, un foc care m-a cuprins ca şi cum aş fi fost sărutat cu patimă... un foc care avea să cuprindă întreaga lume!

*

Rândurile noastre erau mai bine aliniate decât ale celorlalţi în care defilau luptătorii S.A., capetele noastre stăteau mai drepte, iar privirile ne erau mai sălbatice. Şi asta pentru că noi aparţineam unei *alte lumi:* noi eram cei destinaţi să poarte germenii acelei lumi, însă, chiar dacă ne aflam în inima partidului, trebuia să păstrăm secretul

Reputaţia noastră era că acţionam tăcuţi şi că răspundeam fiecărei lovituri primite, fără să rămânem datori.

Reichsführer-ul era pe deplin conştient de responsabilitatea pe care ne-o insuflase, şi anume de a fi o veritabilă elită care nu are nimic comun cu ceea ce se spunea despre noi.

Ajuns conducătorul trupelor de S.A., Röhm[1] credea că de acum înainte îi este permis totul, îndrăznind să-l înfrunte chiar şi pe Hitler.

Din-nefericire pentru el şi din fericire pentru noi, vorbea mai mult decât era în stare să comploteze.

Oamenii lui cântau nițel cam tare: *Să ne ascuțim cuțitele lungi de bordura trotuarelor!*

Eu eram unul dintre primii SS-işti care lucrau la S.D.[2], în fruntea căruia se afla Reinhard Heydrich.

Omul acesta ştia totul şi, la nevoie, inventa ceea nu se ştia. Într-o bună zi, mă convocase la biroul său împreună cu alți ofițeri SS [3] şi ne înştiinţase:

– Cei din S.A. pregătesc un puci. Jigodia asta de Röhm se crede Führer! Trebuie să acționăm fără să mai aşteptăm nici o clipă!

*

– *Heil Hitler!*

Chiar după tot ceea ce se întâmplase, ultimul gând al multor ofițeri din trupele de S.A., aflați în fața plutonului de execuție, se îndrepta spre Hitler.

Numai că marea majoritate a celor executați murea fără să înțeleagă totuşi nimic din cele petrecute, în timp ce alții erau convinşi că asistaseră la un puci al SS-ului susținut de armată. Oricum, cuvintele repetate la nesfârşit în acea zi , ca nişte cuvinte de ordine, fuseseră:

– Führer-ul doreşte. Ochiți! *Feuer!*[4]

---

[1] Ernst Röhm, comandantul suprem al batalioanelor de asalt S.A., asasinat în „noaptea cuțitelor lungi" – 29-30 iunie 1934 – împreună cu alte câteva sute de conducători, de către SS-iştii lui Himmler, cu complicitatea lui Göring şi Goebbels. (N.T.)

[2] S.D. – *Sicherheits dienst* – Serviciul de siguranță al conducătorului SS-ului. (N.T.)

[3] S.S. – *Schutz-Staffel* – trupe de protecție. (N.T.)

[4] Foc! – lb. germană. (N.T.)

Ernst Röhm beneficiase de o zi de amânare, întrucât Hitler ezitase să-l condamne la moarte pe cel care îi fusese cel mai fidel prieten în grelele momente ale luptei pentru putere.

Însă până la urmă, raţiunea de stat a triumfat, iar Röhm a fost executat.

După execuţie, Hitler scria în ziarul *Völkischer Beobachter*:

„Începând cu seara trecută, acţiunea de epurare s-a terminat. Nu vor mai avea loc măsuri represive. Intervenţia pentru restabilirea ordinii în Germania nu a durat decât douăzeci şi patru de ore.

Calmul şi cea mai perfectă ordine domnesc în întregul Reich.

Având în vedere serviciile deosebite aduse de SS, în special ca urmare a evenimentelor din 30 iunie 1934, ridic organizaţia *Schutz Staffen* la rangul de organizaţie independentă în sânul N.S.D.A.P.[1]"

Am înţeles imediat că *Reichsführer*-ul Heinrich Himmler avea să-şi realizeze în curând visul lui Röhm, adică să-şi creeze o armată personală. Dar pentru asta trebuia să procedeze pas cu pas şi cu multă, cu foarte multă grijă.

*

În anul 1937 l-am întâlnit pentru prima oară pe Heinrich Himmler, cu ocazia unei recepţii dintr-un salon berlinez. Heydrich m-a prezentat:

— *Untersturmführer* [2] Klaus Handemer.

Am înţepenit instantaneu într-o poziţie de drepţi impecabilă şi am salutat ridicându-mi braţul drept:

— *Heil* Hitler!

Şeful suprem al SS-ului m-a fixat cu privirea îndelung, după care a spus gânditor:

— Klaus Handemer, *ja!... Ihre besondere Stärk ist Praxis, nicht wahr?* [3]

---

[1] N.S.D.A.P.— *National Sozialistische Deutsche Arbeit Partei* — Partidul Naţional Socialist al Muncii German. (N.T.)

[2] *Untersturmführer* — grad militar în Germania nazistă, echivalent cu cel de caporal. (N.T.)

[3] Punctul dumitale forte este practica, nu-i aşa? — lb. germană. (N.T.)

— *Jawohl, Exzellenz!* [1]

Reichsführer-ul a privit scurt spre Heydrich, după care mi-a acordat din nou toată atenția:

— Viața de familie constituie în principiu un element foarte prețios de stabilitate morală pentru un SS-ist. Numai că... din câte mi se pare mie, dumneata parcă nu ești căsătorit...

Și înainte de a apuca să răspund ceva, Himmler adăugă rapid:

— Să nu consideri reflecția mea ca pe un reproș, ci mai curând ca pe un deziderat pentru edificarea unei lumi... și în special a *lumii noastre*! Îți place aventura, și asta se vede, nu?

— Păi, eu...

— În S.D. ocupi parcă un post administrativ, nu?

— *Jawohl, Exzellenz*!

— Dacă postul pe care îl ocupi acum nu corespunde aspirațiilor dumitale, te las să optezi pentru altele.

Am ezitat, pentru simplul motiv că nu discutam între patru ochi, și mai ales pentru faptul că de față era și Heydrich.

Himmler și-a dat seama de motivul stânjenelii mele și a încheiat:

— Mai gândește-te, și apoi răspunde-mi în scris, dar repede! Nu lăsa să treacă timpul, s-ar putea să regreți!

*

M-am gândit și i-am răspuns în scris *Reichsführer*-ului, fiind perfect conștient că eram obiectul unui privilegiu cu totul și cu totul ieșit din comun. Fără îndoială că aceasta se datora atât aspectului meu fizic, cât și calităților mele pe care le dovedisem în funcția administrativă pe care o ocupam.

Cu toate acestea, mai existau nenumărați alții care, ca și mine, măsurau mai mult de un metru și optzeci de centimetri și al căror fizic corespundea normelor estetice germanice, fără însă să fi avut norocul de a fi remarcați de către *Reichsführer*, așa cum fusesem eu.

O a doua întrevedere cu Himmler m-a făcut să înțeleg mai multe lucruri, dar în primul rând că *Reichsführer*-ul se baza

[1] Da. excelență! — lb. germană. (N.T.)

atât pe intuițiile sale, cât și pe calitățile fizice ale oamenilor săi din SS.

M-a examinat îndelung, împreună cu un medic SS, încercând să descopere în mine cea mai mică urmă de sânge străin, și în special din cel asiatic. Himmler părea să sufere de un fel de psihoză în această privință, fiind uimit de numărul mare al oamenilor ce aveau pomeții obrajilor proeminenți.

Chestia asta reprezenta o notă proastă pentru mine, întrucât *Reichsführer*-ul trăia în obsesia trădării.

Himmler era convins că dacă sângele nu este de origine pură, adică ariană, într-o bună zi poate demasca pe oricine, chiar dacă respectivul este un naționalist german.

Pe moment, norocul nu mi-a surâs, întrucât nu am avut cum să dau dovada absolută a purității rasei mele, originea arborelui meu genealogic fiind destul de neclară.

În cele din urmă, balanța a înclinat în favoarea mea, și din acest punct de vedere se părea că reprezentam un caz unic. Comisia rasială a descoperit printre strămoșii mei îndepărtați pe baronul Hermann von Handemer, care făcuse parte din *Deutschen Ritterorden*.[1]

Am fost foarte mândru să aflu că în *familia* mea a existat un Cavaler care a purtat pelerina albă, imprimată cu crucea funestă, și care — de când capitala se afla la Marienburg — lupta să împingă frontierele țării cât mai departe, spre Est.

Însă toate acestea au avut darul să atârne mult mai greu în balanță decât îmi închipuisem eu în acele momente. Și, mai abitir ca oricine altcineva, eram *apt* să fac parte din celebrul și misteriosul ORDIN NEGRU.

*

„În perioada apogeului lor, către anul 480, după victoria de la Salamina[2] *și Plateea*[3] *asupra perșilor, spartanii numărau*

---

[1] Ordinul Cavalerilor Teutoni.

[2] 480 î.e.n., victoria decisivă a flotei elene condusă de atenianul Temistocle și de regele spartan Eurybiade în marea bătălie navală împotriva armatelor persane ale lui Xerxes. (N.T.)

[3] 479 î.e.n., bătălie în care armatele persane rămase în Grecia sub comanda generalului Mardonios au fost înfrânte de grecii comandați de regele spartan Pausanias. (N.T.)

cinci mii de oameni. Ei domneau asupra a două sute de mii de hiloți care pândeau cea mai mică greșeală a stăpânilor lor.

Această tensiune perpetuă în care trăiau îi obliga pe lacedemonieni să-și păstreze superioritatea, având de ales între a-și menține supremația minorității lor războinice ori de a dispărea.

Așa că nu aveau dreptul la nici o clipă de odihnă.

Timp de două secole, nu au abdicat niciodată de la regulile de bază pe care și le-au impus.

Istoria nu mai cunoaște ca vreun alt popor să fi făcut un asemenea efort, ceea ce justifică admirația noastră profundă pe care o manifestăm față de ei, deoarece instituțiile lor primitive (care de altminteri au dispărut din comunitățile grecești) s-au transformat în elemente de bază ale societății spartane.

Însă, în tot acest proces de adaptare, trebuie să discernem mai mult decât ceea ce poate reprezenta o simplă evoluție automată.

Asemenea oameni au fost conduși de o anumită zonă din cosmos, iar pumnul lor de fier a supus populații numeroase. Și aidoma spartanilor, Cavalerii Teutoni, iar astăzi, cei ai ORDINULUI NEGRU, urmăresc același scop, și anume să descopere Graalul marilor corpuri de elită, ale căror instituții, aflate în afara noțiunilor de «bine-rău», permit Forța și Durata.

Una dintre formulările cele mai pline de forță ale filozofului nostru Friederich Nietzsche afirmă că: «Judecățile de valoare ale aristocrației războinice se bazează pe o constituție fizică puternică, o sănătate de fier, fără a neglija însă ceea ce este necesar pentru întreținerea acestei vigori debordante, și anume războiul, aventura, vânătoarea, dansul, jocurile și exprimarea unei virilități libere».

Am închis cartea ORDINULUI NEGRU. În acea seară, în timp ce mă aflam într-una dintre vastele încăperi ale castelului feudal din Wewelsburg, am adormit cu gândul la rasa superioară, eu fiind unul dintre fericiții ei aleși. Cel puțin, așa credeam atunci...

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

Numele castelului provenea de la cel al unui cavaler destul de puțin cunoscut, anume Wewel von Büren, originar din Westphalia.

Deși era vast, castelul nu dădea totuși acea senzație de nemărginire care se întâlnește la atâtea altele, iar lucrările în fier forjat, tapiseriile sau sculpturile în lemn confereau întregului ansamblu arhitectural o alură de necontestat. Cât despre bibliotecă, cu cele douăsprezece mii de volume legate în piele, reprezenta o adevărată minunăție.

În preajma castelului, se ridicau statui impunătoare, reprezentându-i pe marii suverani germani, Heinrich Leul, Barbarossa, Hohenstaufen și, bineînțeles, Adolf Hitler.

În acea dimineață, m-am trezit fără nici un chef. Eram de mai multe zile la castel, dar gândul îmi era tot la ceilalți *Junkers SS* care se antrenau la *Junkerschulen*[1] din Bad Tölz sau Brunswick.

Instrucția mea se desfășura conform ORDINULUI NEGRU, în castelul pe care *Reichsführer*-ul îl transformase pentru necesitățile celor mai buni oameni ai săi, adică NOI, RASA SENIORILOR!

Reuniunile la care luam parte în castel aveau drept scop pregătirea viitoarelor cadre în domeniul militar, dar vizau și o anumită inițiere în ședințe mistice, cât și procreerea genetică.

Căci printre atâtea și atâtea secrete, care se păstrau în castelul din Wewelsburg, era și cel al procreației, pentru ca spiritul poporului german să nu fie șocat.

---

[1] Școli de antrenament pentru cadrele SS.

Tinere germane, selecționate cât se poate de riguros, veneau din proprie voință la castelul Wewelsburg, pentru a fi însărcinate de arieni puri.

*

După ce am făcut o baie, m-am îmbrăcat și mi-am verificat ținuta în fața oglinzii. Uniforma mea neagră era impecabilă. La gât străluceau stelele pătrate ale noului meu grad de *Obersturmführer*[1], iar cizmele luceau ca oglinda.

Mi-am scos stelele care aveau să-mi fie conferite în mod oficial după depunerea jurământului:

„Îți jur, Adolf Hitler, Führer și cancelar al Reich-ului, că voi fi credincios și viteaz. Îți făgăduiesc solemn, ție și celor pe care mi i-ai dat drept conducători, supunere până la moarte. Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

Deja depusesem un jurământ similar în momentul în care intrasem în rândurile **SS-ului**.

Însă fiind un **stat în stat, ORDINUL NEGRU** avea toate premizele să fie superior SS-ului propriu-zis.

În prezent știam suficiente lucruri pentru a înțelege – și a admite – că aparența exterioară nu reprezenta unicul criteriu pentru a fi admis în elita armatei germane, cu toate că rămânea criteriul esențial. Așa că, dacă doream să atragem în ORDINUL NEGRU oameni de valoare, trebuia să-i supunem pe aceștia unor încercări dintre cele mai dure și să le cerem să fie gata în permanență de orice sacrificii.

Eram fericit că și eu aveam să fiu supus unor asemenea încercări, aidoma celorlalți camarazi ai mei.

*

Mă aflam de două luni la castel, când într-o bună zi a apărut *Standartenführer*-ul[2] Karl Wünsche.

---

[1] *Obersturmführer* – grad militar în Germania nazistă, echivalent cu cel de locotenent. (N.T.)

[2] *Standartenführer* – grad militar în Germania nazistă, echivalent cu cel de colonel. (N.T.)

În vârstă de vreo patruzeci de ani, Wünsche era un individ ciudat. Se spunea despre el că era de un devotament fanatic şi deosebit de activ.

Era profesor de gimnastică, campion de alergări, de natație şi de box, dar la fel de bine putea să golească o sticlă de şnaps fără să se clatine câtuşi de puțin.

Wünsche era de origine şvab, avea capul complet chel şi ochii albaştri, cu o privire incisivă şi impresionantă.

Nu voi uita niciodată acea seară memorabilă de la castel, prezidată de *Standartenführer*-ul Karl Wünsche, seară care mi-a rămas întipărită în minte şi care m-a făcut să înțeleg că un membru al ORDINULUI NEGRU nu trebuia doar să se supună unor încercări fizice, ci şi unor *presiuni morale.*

*

Pe figura *Untersturmführer*-ului Walter Bannwitz se citi la început un sentiment de uluială, urmat brusc de un zâmbet larg. Wünsche era însoțit de logodnica sa, Marlene Verlag, o tânără germană deosebit de frumoasă.

Ca noi toți, Walter luă poziția de drepți, făcând eforturi supraomeneşti pentru a rămâne impasibil.

Standartenführer-ul Wünsche îşi scoase cu gesturi voit încetinite mănuşile, după care spuse:

— *Rührt euch!*[1]

Privi apoi în tăcere la cei doisprezece ofițeri care stăteau în fața sa, după care ordonă:

— *Untersturmführer* Bannwitz, un pas înainte!

Walter Bannwitz se conformă instantaneu.

— *Untersturmführer* Bannwitz, ce sunt luptătorii SS?

— *Herr Standartenführer,* luptătorii SS sunt o grupare de germani având caracteristici nordice, fiind aleşi după nişte criterii speciale.

— *Gut!*[2] Vorbeşte-mi nițel despre aceste criterii!

— Cei din SS adoptă concepția național-socialistă a lumii, adică sunt perfect conştienți că viitorul poporului nostru se ba-

[1] Repaus! — lb. germană. (N.T.)

[2] Bine! — lb. germană. (N.T.)

zează pe selecția și pe conservarea ereditară a unui sânge pur și arian.

Standartenführer-ul Wünsche schiță un zâmbet condescendent:

— *Perfekt, mein lieber*![1] Biroul rasial a aprobat căsătoria ta cu *Fräulein* Verlag și, așa după cum ai solicitat, vă puteți căsători în această seară, aici, în castel. Îți poți săruta logodnica!

Bucuria celor doi tineri era evidentă și genera o senzație de confort.

*

Ceremonia căsătoriei se desfășurase perfect, iar felurile de mâncare fuseseră apreciate unanim de cele paisprezece persoane prezente în jurul mesei.

Din când în când aruncam pe furiș câte o privire aproape tandră camaradului nostru și tinerei lui soții, ceea ce displăcea cât se poate de evident *Standartenführer*-ului. Ar fi trebuit să știm că noțiunea de tandrețe nu avea cum să rimeze cu SS-ul!

Brusc, se auzi răsunând vocea autoritară a lui Wünsche, care impuse pe loc o liniște respectuoasă:

— *Untersturmführer* Bannwitz!

Walter se ridică milităreşte, într-o atmosferă care devenise instantaneu încărcată de tensiune:

— *Jawohl, Herr Standartenführer*!

Wünsche așteptă câteva clipe, după care continuă:

— Jurământul tău și uniforma ta de SS au drept scop să facă din tine un om diferit de ceilalți, așa este?

— *Natürlich, Herr Standartenführer*!

— Și din punctul nostru de vedere, poți să-mi spui care este semnificația noțiunii de diferit?

— *Töher liegend, Herr Standartenführer*![2]

Wünsche râse sarcastic:

— Ei bine, trebuie să dovedești că într-adevăr aparții acestei rase superioare, *Untersturmführer* Bannwitz!

---

[1] Perfect, dragul meu! — lb. germană. (N.T.)

[2] Superior, domnule colonel! — lb. germană. (N.T.)

Ofițerul făcu o pauză, să vadă efectul provocat de cuvintele sale, şi ne privi pe rând, nedându-i însă nici o atenție soției lui Walter:

— Fiindcă nu cu priviri galeşe se dovedeşte superioritatea!

Privirea sa de gheață se opri din nou asupra lui Walter:

— *Was sagen sie das zu, mensch*?[1]

Vădit încurcat, camaradul nostru nu ştiu ce să răspundă şi se mulțumi să încline capul.

Wünsche îşi aținti privirea scrutătoare asupra mea:

— Care a fost cea mai dură încercare prin care ai trecut, *Obersturmführer?*

— Pumnalul în coapsă, *Herr Standartenführer.*

— *Schön gut*[2]! făcu acesta şi apoi îşi aținti privirea asupra altuia. Şi tu, *Sturmscharführer?*

— Grenada pe cască, *Herr Standartenführer!*

— Şi tu, *Untersturmführer* Bannwitz?

— Coarda, *Herr Standartenführer!*[3]

Wünsche pufni disprețuitor:

— Joacă de copii! Superioritatea asta fizică nu implică neapărat şi o superioritate morală! Protejarea poporului din care ne-am născut trebuie să ne conducă la eliminarea oricărei noțiuni de bine şi de rău. Mai întâi şi mai întâi, trebuie să fim necruțători cu noi înşine. Şi, mai presus de orice, să fim fideli ORDINULUI NEGRU şi depăşirilor de sine pe care acesta le impune! Supunerea nu reprezintă altceva decât consecința fidelității. Un SS nu poate refuza îndeplinirea unui ordin, dar poate totuşi să constate că nu este capabil să execute ordinul

---

[1] Ce crezi despre asta, bătrâne? — lb. germană. (N.T.)

[2] Foarte bine! lb. germană. (N.T.)

[3] Cadrele SS erau supuse unor încercări fizice şi psihice dintre cele mai dure, cele evocate aici fiind următoarele:

— Candidatul era obligat să-şi împlânte lama pumnalului în picior, cu o adâncime de şapte centimetri, fiind obligat să zâmbească încontinuu.

— Candidatul dezamorsa o grenadă, şi-o aşeza pe cască şi aştepta explozia în poziția de drepți. Dacă emoția îl făcea să se mişte, grenada cădea, iar explozia îi reteza picioarele.

— Candidatul era obligat să parcurgă în mâini o distanță de trei sute de metri, suspendat pe o coardă, la o înălțime de cincisprezece metri.

respectiv şi să ceară să i se ridice această calitate. Şi în aceast caz, ce s-ar întâmpla cu el? Răspunde, *Untersturmführer* Bannwitz!

– Ar fi exclus din rândurile SS, *Herr Standartenführer!*

– *Perfekt*! Deci, dacă vă dau un ordin, aveţi libertatea de a-l executa sau de a cere să vi se ridice calitatea de SS-ist! Aşadar, îţi dau ordinul să-ţi dezbraci soţia; pentru că din punct de vedere cronologic, eu, *Standartenführer* Wünsche şi cu tine, vom procrea soţiei tale primul ei copil!

*

O linişte de mormânt se lăsă în încăpere. Fiecare îşi privea fix farfuria, neîndrăznind să-şi ridice ochii.

În cele din urmă, se auzi vocea spartă a lui Walter:

– *Herr Standartenführer,* vă cer să...

– *NEIN!*

Toate capetele s-au întors spre Marlene, care pronunţase cuvântul cu o hotărâre de neclinit:

– Walter, trebuie să accepţi încercarea!

Şi palidă, cu buzele tremurânde, continuă:

– Înainte de calitatea de SS pe care o ai, eşti doar un voluntar care a ales să intre în ORDINUL NEGRU, fără să fii obligat de nimeni s-o faci. Din acel moment, disciplina trebuie să izvorască doar din tine însuţi, încât nu-ţi mai rămâne decât să dai ascultare vechii devize germane: *Ehre ist Zwang genung*![1]

Şi, cu o graţie desăvârşită, Marlene îşi scoase hainele. Cu siguranţă că dintre noi toţi, ea era cea mai pătrunsă de spiritul nazist, fapt care îl umplea de satisfacţie pe *Standartenführer.*

Vechea morală tradiţională se prăbuşea brusc în faţa unui adevărat torent: ideologia SS.

În adâncul sufletului îl disprețuiam pe Wünsche, care cu siguranţă că se sprijinea pe alibiul *noii morale* pentru a-şi da curs instinctelor sale josnice.

---

[1] „Doar obligaţia onoarei contează". – lb. germană. (N.T.) Deviza ulterioară a SS-ului a devenit: „Onoarea mea constă în loialitate".(N.T.)

Dar, ca să fiu sincer, nici instinctele mele nu se dovedeau a fi fost mai la înălțime, întrucât goliciunea tinerei femei îmi făcea sângele să clocotească.

În timp ce săracul Walter continua să tacă, umilit peste măsură, Wünsche îi făcu un semn soției acestuia:

– *Komm her*![1]

Balansându-şi şoldurile, Marlene se apropie de ofițerul SS. Când ajunse în fața acestuia, Wünsche murmură:

– Aşază-te în genunchi!

Cu o uşoară ezitare, Marlene se conformă ordinului primit.

Wünsche îi comandă:

– Descheie-mi pantalonii!

Marlene îşi îndreptă mâinile spre pantalonii lui Wünsche, îl descheie şi scoase la iveală impresionanta forță virilă a acestuia, în fața căreia simți o evidentă excitație violentă.

Nemişcat, ținându-şi respirația, SS-istul privea fix, cu ochii măriți, la tânăra femeie din fața sa.

În toate celelalte priviri se citea o curiozitate plină de fascinație, dar Walter părea cel mai fascinat dintre noi toți.

Wünsche lătră un ordin scurt.

Pentru o clipă, Marlene dădu senzația că este pradă unei uşoare ameteli, dar îşi reveni rapid.

Cuprinse cu brațele picioarele lui Wünsche, îşi apropie capul de corpul acestuia şi începu să şi-l mişte uşor şi ritmic, într-o atitudine ce denota supunerea, dar şi buna intenție.

Scena părea atât de neverosimilă, încât nici unul dintre noi aproape că nu mai îndrăznea să mai respire.

*

Wünsche se hotărî brusc. O ridică pe Marlene de jos, o luă în brațe şi o aşeză fără nici un menajament pe masa în jurul căreia ne aflam.

Câteva farfurii şi pahare se răsturnară, căzură de pe masă şi se sparseră.

---

[1] Vino încoace! – lb. germană. (N.T.)

Ofițerul savura starea de tulburare a tinerei femei care părea sfâșiată între vârtejul provocat de propria-i dorință și rușinea de a fi posedată de față cu soțul ei și de noi toți.

Marlene își strânse maxilarele, apoi își mușcă buzele, dar reuși să nu scoată nici un sunet în clipa în care virginitatea ei cedă rigidității masculului.

Fără să-și piardă din prestanță, Wünsche începu să-și miște ritmic mijlocul, străduindu-se să prelungească scena cât mai mult cu putință.

Peste câteva clipe începu să comenteze cu o voce surdă:

— Fii atent, *Untersturmführer* Bannwitz! A fi superior înseamnă de asemenea a refuza să cedezi în fața plăcerii! Aș putea să o posed pe soția ta ore întregi, fără să obosesc câtuși de puțin!

Walter închise ochii, sfâșiat de ură.

Încet, dar sigur, rezistența soției sale începu să cedeze în fața loviturilor de berbece care o asaltau, sincronizându-se tot mai mult cu ele.

Era clar că devenea tot mai mult sclava acelei voluptăți necunoscute de care nu avusese parte până în acele clipe, fiindu-i imposibil să reziste tentației de a nu profita de ea. Șoldurile începură să i se miște tot mai rapid.

Peste câteva minute, *frumoasele teorii* referitoare la *superioritate*, pe care le propovăduia Wünsche, cedară în cele din urmă în fața dorinței sale bestiale care îl acaparase total.

Spectacolul pe care ni-l oferea era degradant, înfățișând o ființă ale cărei convulsii din timpul împerecherii erau însoțite de grohăituri animalice.

La un moment dat, Wünsche se opri, corpul i se cutremură de câteva mișcări spasmodice, rămase nemișcat câteva clipe, își ridică pantalonii, după care se depărtă de Marlene. Am profitat de acest răgaz și i-am dat un ghiont lui Walter, care se afla lângă mine, împingându-l spre soția sa.

Walter se prăvăli asupra acesteia ca o fiară turbată, de parcă ar fi fost prima femeie din viața sa.

Am fost fericit să constat că, vizibil marcat de efortul depus, Wünsche părăsea marea sală în care ne aflam, ducându-se după toate probabilitățile în camera sa.

Mă simțeam scârbit și nici vorbă să-mi doresc s-o posed pe soția lui Walter. Cel puțin nu în asemenea împrejurări!

CAPITOLUL II

Standartenführer-ul Karl Wünsche se lăsă pe spate în fotoliul său. Evenimentele petrecute în castelul Wewelsburg erau deja de domeniul trecutului. Fiica lui Walter împlinise trei ani, dar nimeni nu putea băga mâna în foc că era într-adevăr fiica sa.

În orice caz, pe Wünsche nu-l interesa această problemă, întrucât el ar fi preferat de o mie de ori să aibă un fiu.

În tot acest interval de timp care trecuse, *Standartenführer*-ul nu-şi pierduse zâmbetul său şiret şi ochii săi reci trecură în revistă întreaga asistenţă, fără să omită nici un amănunt, înregistrând expresiile tuturor figurilor ce-l priveau.

Atât eu, cât şi Walter, îi cunoşteam foarte bine gesturile bine studiate, care îi deveniseră caracteristice şi pe care şi le pusese la punct cu minuţiozitate, pentru a se face simţită faimoasa sa superioritate.

De câteva zile, ştirile de la radio deveniseră un subiect permanent de discuţii, ţinându-ne la curent cu activităţile navelor de război britanice în apele norvegiene şi daneze. Aşa că mă întrebam ce anume surpriză avea să ne rezerve Wünsche în acest sens.

Ca de obicei, tăcerea sa avea scopul să ne impresioneze, ceea ce nu se putea spune că era cazul meu şi al lui Walter, care stătea alături de mine. Walter stătea nemişcat, iar trăsăturile figurii sale erau dure, fără să exprime însă nimic, poate şi datorită faptului că nu fusese avansat în rang, în timp ce eu primisem gradul de *Haupsturmführer*.[1]

În cele din urmă Wünsche îşi împreună mâinile şi declară:

— Mă aflu aici pentru a vă anunţa ordinul de deplasare.

---

[1] *Hauptsturmführer* — grad militar SS în Germania nazistă, echivalent cu cel de căpitan. (N.T.)

Ne adresă un zâmbet îngăduitor, după care continuă:

– De câteva săptămâni, englezii se tot plimbă prin apele norvegiene. Ceea ce înseamnă că guvernului norvegian puțin îi pasă de noi, dacă îngăduie vaselor inamice să pătrundă în apele sale teritoriale. Iar englezii ne atacă în permanență convoaiele! Așa că, în această problemă, nu există decât o singură soluție care să permită asigurarea independenței căilor noastre maritime de-a lungul coastelor norvegiene și daneze!

Efortul cu care se străduia să-și găsească cuvintele devenea din ce în ce mai mare, însă privirea și zâmbetul său căpătau o expresie tot mai amenințătoare:

– Nu va exista nici un avertisment! Exact cum s-a întâmplat în Polonia! Ca și noi, englezii intenționează să debarce în Norvegia. În privința asta, avem informații precise. Așa că le vom lua înainte!

Se ridică din fotoliu, se apropie de harta atârnată de perete și începu s-o ciocănească cu degetul arătător, care parcurse coasta norvegiană, după care se opri brusc pe cercul care simboliza capitala țării:

– Ofensiva va începe aici, exact peste șase zile. Se anunță o frumoasă aventură pentru dumneata, *Hauptsturmführer* Handemer! Pentru că ofițerii ORDINULUI NEGRU, în care avem cea mai deplină încredere, vor fi cei ce vor conduce trupele pe amplasamentele lor finale, fără să dezvăluie câtuși de puțin vreo intenție de atac din partea noastră.

M-am ridicat:

– *Bitte, Herr Standartenführer*!

– *Ja*?

– Operațiunea despre care ați pomenit mi se pare mult mai complicată decât oricare altă operațiune similară, având aceeași anvergură.

– *In der Tat*![1] Te întrebi probabil cum veți putea asigura transportul a mii de oameni în Norvegia, și asta în cel mai deplin secret, fără ca nimeni să nu-și dea seama de nimic?

– *Natürlich, Herr Standartenführer*!

---

[1] Într-adevăr – lb. germană. (N.T.)

— Nu avea grijă, nu ducem lipsă de mijloace! Iar pentru asta, *Hauptsturmführer*, există oameni care gândesc, asemenea mie! Şi alţii care se supun ordinelor primite, asemenea vouă!

Vocea îi devenise muşcătoare. Wünsche nu se putea lipsi de plăcerea de a-şi ironiza subordonaţii cu orice ocazie ivită.

În timp ce se îndrepta spre fotoliul său cu paşi lenţi şi măsuraţi, continuă să dea lămuriri, apăsând asupra fiecărui cuvânt, pentru a ne impresiona:

— Trupele de şoc vor fi ascunse în calele navelor comerciale, care vor face joncţiunea la punctul fixat. Iar la semnalul convenit, se va da atacul! *Luftwaffe*[1] va pregăti terenul...

Wünsche se opri, rânji sarcastic şi apoi continuă, aţintindu-şi privirile asupra mea:

— ...da, va pregăti terenul, ca să zic aşa! Totul este organizat la secundă, iar soarta armatei norvegiene va fi pecetluită de confuzia ce se va naşte. *Herr Hauptsturmführer*, am fost suficient de clar?

— *Ja. Danke*[2], *Herr Standartenführer*.

Atitudinea mea supusă păru să-i fie pe plac lui Wünsche, care se văzu dator să sublinieze:

— *Achtung!*[3] Succesul total al misiunii depinde de secretul ei absolut. Nimic din planurile noastre nu trebuie să ajungă la urechile duşmanilor.

Walter ridică mâna. Wünsche îl privi, după care dădu scurt din cap în semn că-i permitea să ia cuvântul:

— *Herr Standartenführer,* vom beneficia şi de un sprijin naval?

— *Natürlich*! *Untersturmführer* Bannwitz, dumneata crezi că această operaţiune a fost pregătită în grabă şi că nu este altceva decât o improvizaţie care poate fi sortită eşecului?

— *Nein, Herr Standartenführer!*

— Atunci încetează să mai pui întrebări prosteşti!... Necesitatea cuceririi Norvegiei este o operaţiune care a fost concepută demult!

---

[1] Aviaţia militară germană. (N.T.)

[2] Da, mulţumesc! — lb. germană. (N.T.)

[3] Atenţie! — lb. germană. (N.T.)

Wünsche îşi aranjă poziţia în fotoliu, studiindu-şi bine mişcările şi încheie pe un ton profesoral:

— De o bună perioadă de timp, în Norvegia trăiesc câteva mii de germani. Câţiva dintre ei ocupă chiar posturi importante. Şi acum, toţi aceştia nu aşteaptă decât ordinul să lovească! Pe de altă parte, începând chiar din aceste clipe, norvegienii şi-au legat soarta de a noastră. Colaboraţionismul nu este un cuvânt în van. Din punctul meu de vedere, nu le-aş acorda prea multă încredere, deoarece dacă sunt în stare să-şi trădeze propria ţară, sunt de asemenea capabili să ne trădeze şi pe noi. Numai că, din păcate, avem nevoie de ei pentru a ne realiza planurile!

*

Un soare primăvăratic strălucea deasupra Berlinului. Walter mergea alături de mine, tăcut şi gânditor.

— Eşti îngrijorat? l-am întrebat eu.

— *Was?*[1]

— Vreau să spun... eşti îngrijorat de ceea ce va urma?

Walter dădu din umeri, fără să răspundă.

— Hai, Walter, ce naiba, totul o să se petreacă fără probleme, nu crezi?

— *Ja*! făcu el, pe un ton amar. Toată lumea spune că vom câştiga foarte curând războiul, că Franţa se va prăbuşi sub torentul ofensivei declanşate în vest şi că Norvegia şi Danemarca vor cădea în câteva zile. Şi după tot ceea ce am văzut că s-a întâmplat cu Polonia, sunt absolut convins că se va întâmpla exact aşa!

— Chiar şi Anglia va fi obligată să se recunoască învinsă după ce-i vom întrerupe liniile de comunicaţii maritime!

— *Ja*!

— Atunci, nu mai face mutra asta!

— Bine... Karl, ce-ar fi să vii la prânz la noi?

— N-aş vrea să vă deranjez...

---

[1] Ce? — lb. germană. (N.T.)

Cuvintele pe care le-am rostit mi-au răsunat fals, dar Walter a ripostat instantaneu:

— Cum poți să spui una ca asta! Puştoaica e moartă după tine, iar Marlene te adoră! Hai, nu admit nici un refuz!

*

De fiecare dată când Marlene mă săruta *prieteneşte,* trebuia să fac apel la toată voința mea pentru a-mi masca starea de tulburare.

— Leni nu este acasă? am întrebat-o eu.

— Am dus-o la bunica ei, îmi răspunse ea.

— Să ştii că l-am invitat pe Karl la masă, menționă Walter.

Marlene zâmbi satisfăcută:

— Ai făcut foarte bine, *liebling*[1].

*

La sfârşitul mesei, Walter îşi trecu mâna peste frunte şi spuse:

— Mă simt cam obosit.

— Du-te şi culcă-te nițel, îi propuse soția sa.

Walter se ridică, se scuză față de mine şi ieşi din încăpere.

Întotdeauna îmi era teamă să rămân singur cu Marlene, fiindcă puteam deja să prevăd cum avea să se termine fiecare dintre aceste scene.

Existaseră şi câteva precedente, în care îmi fusese imposibil să rezist farmecului şi senzualității ei perverse.

Legătura dintre noi doi nu reprezenta o legătură propriu-zisă, în sensul clasic al cuvântului, aşa cum există între doi amanți sau doi îndrăgostiți care se iubesc în taină. Adevărul era că, din timp în timp, profitam şi noi de anumite împrejurări.

Soția lui Walter nutrea în ceea ce mă privea o anumită admirație, întrucât mă compara mereu cu soțul ei, şi asta pe nedrept. După părerea ei, Walter bătea pasul pe loc, în timp ce eu avansam normal în ierarhia militară.

---

[1] Iubitule — lb. germană. (N.T.)

Singura problemă era că eu mai păstram totuşi o rămăşiţă de sentiment uman, numai că, dacă aş fi recunoscut aşa ceva, ar fi fost destul de periculos.

Pe de o parte, ţineam la Walter. În sinea mea eram absolut convins că rămăsese traumatizat psihic din cauza lui Wünsche, ca urmare a scenei petrecute în sala de mese din castelul Wewelsburg.

Pe de altă parte, fanatismul Marlenei mă împingea s-o amăgesc: o lăsam să creadă că eu eram un ofiţer SS insensibil şi că în cele din urmă Walter avea s-o apuce şi el pe drumul meu.

Marlene îşi trase scaunul lângă mine şi mă întrebă cu o voce uşor răguşită, privindu-mă drept în ochi:

— Ce-i cu Walter? De ce are aerul ăsta îngrijorat?

— Fiindcă vom pleca curând în misiune...

— *Wunderbar*[1]! Păi... atunci nu mai înţeleg nimic! Un asemenea lucru ar trebui să-l facă fericit, nu?

N-am răspuns nimic. În acele clipe îmi venea s-o pălmuiesc. Evident că nu-i puteam explica faptul că Walter abia se stăpânea din cauza lui Wünsche care trona într-un birou luxos şi ne dădea ordine, căutând să ne umilească pe toţi în cele mai felurite moduri. Şi Wünsche nu era unul dintre cei dominaţi de spiritul de aventură, gata să se lase ucis pentru o idee. El îşi ducea războiul său, urmărind cu degetul pe hartă zonele inamice.

Marlene îşi lăsă mâna pe genunchiul meu:

— Karl, cu tine ar fi trebuit să mă căsătoresc, nu cu Walter!

— *Ja*!

Dar de fapt m-am gândit exact la contrariul celor afirmate.

Marlene privi rapid spre uşa închisă a încăperii, după care mâna ei începu să alunece uşor de-a lungul coapsei mele.

Am înţeles că starea ei de euforie se datora atât vinului, care dealtfel fusese excelent, cât şi unui sentiment anume, cu care pudoarea nu avea nimic comun.

Deşi era soţie de SS-ist, plină de grijă faţă de reputaţia sa, prefera trădarea secretă în locul unei explicaţii cinstite cu soţul

[1] Minunat. — lb. germană. (N.T.)

ei, fiind gata la orice concesie pentru a-şi împlini dorinţele. La orice, în afară de scandal.

Într-o oarecare măsură, eram de acord cu ea, deoarece un scandal ar fi însemnat condamnarea ei irevocabilă într-un lagăr de concentrare.

Mâna ei îmi strânse uşor membrul viril:

— Îţi mai aminteşti cum a fost prima oară?

*

Rafale scurte de vânt, încărcate de stropi reci, sfâşiau clipele acelei după-amieze. Spuma valurilor care ţâşnea din ambele părţi ale etravei navei îmi împroşca figura ca o ploaie de ace minuscule.

Am aruncat o privire spre celelalte vase. Două nave de patrulare escortau aşa-zisele convoaie comerciale, în pântecele cărora se aflau vreo două mii de soldaţi bine antrenaţi. Adică trupele de debarcare naziste.

Fără vreun motiv anume, gândul mi s-a îndreptat spre Marlene şi la acea *primă oară*, care data deja de doi ani.

În acea perioadă, o consideram pe soţia lui Walter drept o mică burgheză liniştită, cu nişte evidente idei *avansate*, dar care, începând cu venirea pe lume a fetiţei, îşi ducea o viaţă regulată. Eram convins că scena cu Wünsche de la castelul Wewelsburg nu-i mai putea înrâuri viaţa în nici un fel, însă acest lucru s-a dovedit a fi fost fals, nefiind altceva decât consecinţa necunoaşterii urmelor lăsate de decădere.

Din momentul în care şi-a pierdut virginitatea, Marlene a cedat viciului, nemaiacordând suficientă importanţă corpului ei pentru a mi-l putea refuza.

Priveam îngândurat apele înspumate, aducându-mi aminte cum la început se prefăcea că-mi lua complimentele drept nişte glume, când, de fapt, eu chiar glumeam. Şi totul a început în seara în care Walter a lipsit din Berlin.

Marlene mi-a telefonat, spunându-mi pe un ton plin de subînţelesuri:

– Leni este la bunica ei, Walter este în misiune, iar eu sânt singură, foarte singură...

Peste o oră mă aflam în patul lor conjugal, consolându-i singurătatea.

După ce-am petrecut toată noaptea alături de ea, în zorii zilei nu mă gândeam la altceva decât cum să ajung mai repede în patul meu.

Şi totuşi mă mai gândeam că trebuia să-mi iau nişte măsuri de prevedere pentru viitoarele întâlniri, care, din când în când, se şi înfăptuirã...

*

Un zgomot de paşi se auzi pe puntea navei, venind din spatele meu. M-am trezit la realitate şi m-am întors brusc.

Walter se aşeză alături de mine şi-şi puse coatele pe bastingaj:

– Un *Untersturmführer* de rând poate deranja un onorabil *Hauptsturmführer*, în sensul de a discuta cu el?

– Păi, la urma urmelor, eşti chiar locţiitorul meu, nu?

– Karl, adevărul este că mă cam plictisesc. Oare o să avem şi noi parte de ceva dificultăţi, pe-acolo?

– Fii fără grijă! N-o să ducem lipsă de aşa ceva! Cât de curând şi inevitabil!

– Ştii, mă gândeam că englezii au stabilit probabil programul de ocupare al diferitelor baze din Norvegia. Aşa că, dacă debarcă înaintea noastră, s-ar putea întâmpla să aibă de partea lor mulţi aliaţi!

– Despre ce aliaţi vorbeşti?

– Păi, suedezii, norvegienii şi danezii, cine altcineva?

– După cum vorbeşti, s-ar zice că de fapt chiar doreşti lucrul acesta!

Walter tăcu, privind şi el îngândurat apele înspumate, aşa cum făcusem şi eu înainte să apară.

– Walter, ar trebui să-ţi ţii comentariile astea pentru tine şi să nu le mai spui aşa, fără rost...

– *Ach so*? Am crezut că-mi eşti prieten!

—Nimeni nu te poate împiedica să te gândeşti la absolut tot ce-ţi trece prin cap, dar, pentru Dumnezeu, n-o mai face cu voce tare!

Am crezut că, după ce-i spusesem aceste cuvinte, avea să plece, dar Walter îşi aşează coatele şi mai confortabil pe marginea bastingajului şi spuse:

— Wünsche şi-a găsit un locşor călduţ în Berlin, nu?

— Poate că nu-i un locşor aşa de călduţ, am replicat eu.

Walter păru că nu mi-a auzit răspunsul şi continuă:

— N-o să se mişte de acolo. Noi o să luptăm şi poate că o să şi murim, dar el o să ajungă la gradul de *Obergruppenführer*[1], şi asta chiar mai înainte de sfârşitul războiului, ascultă-mă pe mine!

— Walter, sfatul pe care ţi-l dau este să-ţi păstrezi toate comentariile pe care le ai de făcut doar pentru tine. Dacă ceea ce mi-ai spus ar ajunge la urechile lui Wünsche...

— Bine, bine! Totuşi, credeam că...

Dar nu-şi continuă fraza şi se opri.

— Spune, ce credeai? l-am descusut eu.

— Ia zi, tu chiar te înclini în faţa ăstuia, care a urcat în ierarhia gradelor militare călcând în picioare pe alţii mai valoroşi decât el?

Ca să nu fiu nevoit să-i răspund, m-am întors şi m-am îndepărtat de el, lăsându-l pradă gândurilor. Vântul continua să bată în rafale scurte, iar spuma valurilor întunecate se revărsa intermitent pe punte, albind-o, după care dispărea.

*

În drum spre cabina mea, am privit cu un aer distrat la mateloţii care îşi vedeau de sarcinile lor, deplasându-se pe punte cu agilitatea unor feline. Fără să vreau, am încercat să-mi explic instinctul care-i făcea să evite locurile alunecoase, dar pe moment nu am găsit nici o explicaţie plauzibilă.

---

[1] *Obergruppenführer* — grad militar în Germania nazistă, echivalent cu cel de general-locotenent. (N.T.)

Ne aflam în continuare în zona apelor de coastă, aşa că riscul de a fi depistaţi de R.A.F.[1] rămânea minim, cel puţin pentru moment.

Am intrat în cabina mea şi m-am întins în pat. Devenisem din ce în ce mai gânditor. Cu toate că operaţiunea de debarcare fusese pregătită în cele mai mici amănunte, aveam presentimentul că totuşi ar fi putut interveni un element defavorabil care să ne zădărnicească planurile.

Oare n-ar fi trebuit să se ţină seama şi de existenţa armatei norvegiene? Contrar a ceea ce ne spusese Wünsche, nu eram foarte convins că norvegienii aveau să capituleze fără luptă, să-şi arunce armele şi să ne invite să-i facem prizonieri. Cu siguranţă că aveau să aibă loc lupte, şi chiar dintre cele mai grele. Era imposibil să-i păcălim la nesfârşit pe norvegieni cu aşa-zisele noastre convoaie comerciale, şi mai mult ca sigur că până la urmă artileria lor de coastă avea să ne întâmpine cu un sever baraj de foc care să ne creeze neplăceri.

Mi-am şi imaginat momentul în care bateriile de coastă norvegiene urmau să deschidă tirul în momentul în care aveam să fim în bătaia lor.

Desfăşurarea operaţiunilor fusese calculată astfel încât toate navele care participau la debarcare să ajungă la poziţiile prevăzute exact în acelaşi timp, aşa că nici nu se punea problema să avem pierderi înainte ca trupele de asalt să debarce.

M-am gândit şi m-am tot gândit, analizând din toate unghiurile situaţia în care mă aflam împreună cu ceilalţi, şi până la urmă am ajuns la concluzia că modul în care evenimentele aveau să se desfăşoare ţinea doar de hazard.

Numai cineva ca Wünsche putea fi sigur de succes. Mi l-am şi imaginat pe *Standartenführer* instalat confortabil în biroul său din Berlin, de unde expedia trupele de Kommando, înfigând steguleţe în hărţile atârnate pe pereţi.

Probabil că în acea seară avea să ia cina împreună cu o fată frumoasă, poate chiar cu Marlene. Însă, spre surprinderea mea, chiar dacă îmi imaginam cum se desfăşura o asemenea scenă,

---

[1] *Royal Air Force* – Aviaţia militară britanică. (N.T.)

nu am simțit nici cea mai mică urmă de cinism, întrucât Wünsche ne dăduse tot sprijinul pe care-l crezuse necesar. Atacul nostru avea să fie susținut și de *Luftwaffe*, și de *Kriegsmarine*[1], care urmau să ne dea tot sprijinul pentru a asigura succesul operațiunii de debarcare.

Mi-am tras pătura și m-am învelit până la bărbie. Lucru curios, dar pe de o parte, îl înțelegeam pe Walter, iar pe de altă parte, îl înțelegeam și pe Wünsche: de când e lumea, a trebuit să existe cineva care să stabilească planurile și alții care să execute ordinele primite.

*

Nu știu dacă am reușit să adorm sau m-am gândit mereu. În cele din urmă m-am ridicat din pat, mi-am aranjat uniforma și am ieșit din cabină, îndreptându-mă spre sala de mese.

Pe punte, vântul și stropii de apă m-au întâmpinat cu dușmănie, biciuindu-mă din nou. În momentul în care am intrat în sala de mese, cincizeci de oameni s-au ridicat de pe scaune, salutându-mă. Erau adevărați luptători, care participaseră la multe bătălii, și de la care te puteai aștepta la adevărate fapte de vitejie la momentul oportun.

În timp ce-i priveam și le răspundeam la salut, mi-am dat seama că, de fapt, ei erau cei care reprezentau punctul forte al trupelor noastre de invazie.

Misiunea noastră rămânea încă o necunoscută, chiar și pentru mine. Într-un plic sigilat, pe care-l purtam în permanență asupra mea, se găseau specificate numele obiectivelor pe care urma să le ocupăm, numai că trebuia să deschid acest plic abia în momentul în care aveam să punem piciorul pe pământ.

M-am așezat la masă, în fața lui Walter. Nu-mi era foame, însă una dintre devizele mele era că a sta cu stomacul gol constituia o greșeală.

---

[1] Marina militară germană. (N.T.)

Walter mesteca încet, ca şi cum ar fi dorit să savureze fiecare înghiţitură de mâncare. Mesteca încet, fără să-şi ridice nasul din farfurie.

*

Cerul se întuneca tot mai mult. M-am îndreptat spre partea de la pravă a pasarelei. Comandantul navei se afla acolo, cu mâinile încrucişate la spate şi cu picioarele desfăcute. La gât îi atârna un binoclu puternic. Îşi ridicase gulerul mantalei pentru a se proteja de rafalele de vânt şi privea în larg, ţinându-se zdravăn pe picioare, fără să se clatine.

Când a dat cu ochii de mine, m-a întrebat surâzând:

— *Herr Hauptsturmführer,* aveţi cumva rău de mare?

— *Nein*! i-am răspuns scurt.

Mi-a arătat cu un gest al capului coasta norvegiană, care abia se distingea, aidoma unei linii vagi şi puţin mai întunecate decât apele mării.

— Acolo! Numai că vom îndrăzni să ne aventurăm mai aproape nu mai devreme decât mâine dimineaţă.

— *Gut*!

— Totul este pregătit pentru asta, *nicht war?*[1]

— *Ja, in der at. Luftwaffe* va bombarda oraşul fără nici un avertisment, ceea ce va reprezenta pentru oamenii noştri stabiliţi deja acolo semnalul că trebuie să preia comanda oraşului.

— Da, ştiu că avem nişte prieteni care ocupă funcţii importante în guvern, aşa că toată operaţiunea ar trebui să se termine foarte rapid, cel mult în câteva zile. Ce părere aveţi, *Herr Hauptsturmführer?*

— Da, aşa ar trebui. Cu condiţia ca totul să se desfăşoare conform planului iniţial! am adăugat eu.

Comandantul ridică din umeri, mă privi lung şi mă întrebă:

— Sunteţi cumva îngrijorat de ceva?

— Nu, sunt doar puţin nervos! am minţit eu.

---

1 Nu-i aşa — lb. germană. (N.T.)

*

M-am întors în cabina mea şi m-am întins în pat aşa îmbrăcat cum eram, încercând să mă destind.

Somnul nu se lipea de mine. Eram pradă celor mai felurite gânduri care mi se învălmăşeau în minte, împiedicându-mă să mă odihnesc.

Din cuşeta învecinată se auzea respiraţia puternică a lui Walter, care dormea adânc. Deşi lumina din cabină era slabă, privindu-l atent îi puteam desluşi trăsăturile.

De multe ori mi-a fost teamă ca antagonismul dintre Wünsche şi Walter să nu sfârşească prin a străpunge zidul de apărare cu care acesta din urmă se înconjura. Numai că, până în prezent, cel care mă numea prietenul său reuşise întotdeauna să se stăpânească. Mă simţeam oarecum răspunzător pentru soarta lui, iar acum, din momentul în care urma să participăm împreună la o operaţiune de anvergură, acest sentiment devenea tot mai puternic.

Oare cum avea să reacţioneze Walter în mijlocul luptei? Nu aveam de unde să ştiu. Speram doar să se comporte normal, pentru că, altminteri, obligaţia mea teoretică era de a raporta superiorilor faptul că se dovedise inapt pentru misiunea care ne aştepta. Era absolut indispensabil ca fiecare dintre noi, şi în special ofiţerii, să se achite de sarcina primită. Cel a cărei minte era torturată de tot felul de gânduri, aşa cum se întâmpla cu Walter, reprezenta un pericol pentru noi toţi. Aşa că eram nevoit să-l supraveghez îndeaproape, ceea ce îmi îngreuna munca.

Am oftat şi m-am întors pe spate, încercând să-mi ordonez gândurile, numai că acestea convergeau spre un singur punct. Marlene!

*

Lumina palidă a zorilor începuse să învingă întunericul. Se crăpa de ziuă. Discul alburiu al soarelui îşi făcuse stingher apariţia. Norii se detaşau încet deasupra orizontului, ridicându-se spre înălţimi, de parcă ar fi fost traşi cu sfori, aidoma unor piese de decor devenite brusc inutile. Un strat de nori în-

tunecați aluneca deasupra apei, venind spre noi şi barându-ne drumul ca o perdea de tenebre. Orizontul dispăru brusc din fața noastră. Dinspre tribord, un nor plumburiu începu să-şi reverse încărcătura de ploaie peste noi. Picăturile de ploaie cădeau pe mantalele noastre impermeabile ca ciocăniturile unor păsări pe un acoperiş. Simțeam în creştetul capului loviturile picăturilor de ploaie, care începuseră să mi se scurgă în şiroaie pe față. Eram aidoma unei stane de piatră pe care cerul îşi revărsa torentele. Bucăți tot mai mari din orizont erau înghițite de norii plumburii, ca şi cum nava noastră era cuprinsă de o plasă sumbră, care ne împiedica vederea.

Silueta vagă şi cenuşie a coastei norvegiene se detaşa intermitent în regatul lăptos al depărtării, sfâşiat tot mai mult de irizații sângerii. Conturul ce se prefigura firav lăsa să se ghicească falezele verticale ce se înălțau din apele mării.

Ne găseam chiar în dreptul intrării în fiord, dincolo de care se afla Oslo, obiectivul nostru principal.

M-am străduit să străpung cu privirea perdelele de spumă ce se înălțau prin aer, dar n-am reuşit să întrezăresc nici un semn prin care apărarea de coastă să-şi manifeste prezența.

M-am prins bine de balustrada punții şi am aruncat o privire scurtă lui Walter, care se găsea la câțiva metri de mine.

Ca şi mine, şi el se ținea cu ambele mâini de balustradă. Stătea drept, cu capul lăsat uşor pe spate, de parcă ar fi intenționat să arunce o provocare mării, vântului şi întregii naturi.

Am încercat să-i ghicesc gândurile, dar figura sa părea complet lipsită de expresie, privirile fiindu-i fixate asupra celor două crucişătoare de escortă ale noastre.

M-am apropiat de el şi l-am întrebat:

— Bătrâne, totul e în regulă?

Walter zâmbi obosit şi răspunse lăsând capul în jos:

— *Ja*...

— Tot la Wünsche te gândeşti?

— *Nein*! Cel puțin nu pe moment!

Îşi strânse buzele, dădu din umeri şi schimbă cu diplomație subiectul:

– Ştii, m-am uitat atent la oamenii care ne-au fost repartizaţi. Oare cine i-a ales?

– Nu ştiu. Dar ce este, ţi s-a părut ceva în neregulă la ei?

– Hm, sunt nişte soldaţi obişnuiţi, dar, ca de obicei, se găsesc şi câteva javre printre ei.

– Şi atunci, ce ţi se pare anormal?

– I-am surprins uitându-se la noi doi cam ciudat. Am convingerea că nu le plac uniformele noastre.

– Cum aşa? Doar avem aceleaşi uniforme!

– *Ach so*? Totuşi există o mică diferenţă între ţinuta lor de campanie şi cea a noastră.

– Auzi, Walter, cred că îţi faci fel de fel de gânduri, numai pentru faptul că oamenii ăştia au fost aleşi de către Wünsche.

– Şi atunci, de ce poartă „Vulturul" pe piept?

– Ai fi vrut să-l poarte pe mânecă?

– Pentru ceea ce avem de făcut, da, aşa aş fi vrut![1]

*

Fiecare minut care trecea era tot mai greu, părând că se dilată, până ajungea de dimensiunile veşniciei. Toţi oamenii erau pregătiţi, cu armele în mâini. În aer se simţea tensiunea care pusese stăpânire pe noi toţi.

Rafalele de vânt transformaseră stropii de ploaie şi spuma valurilor, care împânzeau văzduhul, într-o perdea semitransparentă ce ascundea pe moment privirilor noastre coasta de care ne apropiam tot mai mult.

In acel moment se produse lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Bateriile grele de coastă deschiseră focul asupra noastră.

---

[1] Din 1937, SS-iştii din ORDINUL NEGRU şi cei din *Verfügungstruppen* au adoptat ţinuta *feldgrau* pentru serviciu şi pentru campanie, păstrând uniforma neagră pentru paradă. Dorind să nu fie confundaţi cu soldaţii din Wehrmacht, care aveau însemnul cu vulturul şi zvastica deasupra buzunarului de la piept, purtau acest însemn pe mâneca stângă, păstrând pe reverele gulerului cele două fulgere de argint, specifice SS-ului.

— Văd că în cele din urmă s-au prins că nu avem de gând să facem comerț cu ei! urlă Walter spre mine.

Nu i-am răspuns. Aveam ochii ațintiți asupra primului crucișător de escortă, care, fiind urmat și de al doilea, începuse să-și schimbe cursul, apropiindu-se de coasta inamică. Încetul cu încetul, distanța dintre cele două crucișătoare și intrarea în fiord se micșora văzând cu ochii.

Brusc, o bubuitură surdă și puternică umplu întreg văzduhul, transformându-se apoi într-un șuierat ascuțit. Primul crucișător deschise focul.

Linia țărmului începu să pâlpâie într-o serie de limbi stacojii. Obuzele cădeau în mare, provocând gheizere ce păreau că ne înconjoară din toate părțile. Primul crucișător dispăru din priviri pentru câteva clipe, fiind înconjurat de o explozie luminoasă, dându-ne de știre că fusese atins de tirul inamic. În acel moment, distanța dintre el și coastă nu era mai mare de cinci sute de metri.

În minutul următor, fu atins de alte câteva obuze, iar după fumul negru, care începu să se înalțe din el, mi-am dat seama că avariile pe care le suferise erau serioase.

Aproape imediat, se auzi o serie de bubuituri surde și puternice, într-o cadență rapidă și susținută. Intraseră în acțiune tunurile grele ale celui de-al doilea crucișător.

Linia țărmului începu să fie împânzită de un văl de fum, care se întindea tot mai mult în bătaia vântului.

— *Achtung!... Aussteigen!... Schnell!*[1]

[1] Atenție!... Debarcarea imediat!... Rapid! — lb. germană. (N.T.)

CAPITOLUL III

Preț de câteva clipe bune, Marlene rămase încremenită în pragul uşii, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Nu-l mai revăzuse pe *Standartenführer*-ul Karl Wünsche din acea seară de pomină petrecută în castelul din Wewelsburg. Şi iată că, după atâția ani, acesta se afla în fața ei, afişând aroganța-i binecunoscută, pe care Marlene nu şi-o putuse şterge din minte.

Standartenführer-ul Karl Wünsche bătu din călcâie, salută ducându-şi mâna la caschetă, după care spuse:

– *Guten Tag, Frau* Bannwitz! Pot să intru?

Marlene înghiți cu greu şi până la urmă reuşi să articuleze:

– *Ja... ja... Natürlich, Herr Standartenführer!*

Wünsche intră în încăperea care ținea loc de salon, urmat de Marlene. După ce privi iute de jur-împrejur, Wünsche îi spuse:

– *Wunderbar! Ja, warlich*!

– *Bitte*?

– Vreau să spun că te-ai schimbat. Ai devenit o femeie foarte frumoasă. De fapt lucrul ăsta se întâmplă multor femei, după ce nasc. Cum se simte fetița?

– *Sehr gut! Danke, Herr Standartenführer!*

– Nu este aici?

– *Nein*. O iubeşte foarte mult pe mama mea şi...

– Exact la asta m-am gândit şi eu! o întrerupse Wünsche.

Marlene simți brusc cum este invadată de un sentiment de nelinişte şi se grăbi să întrebe:

– De fapt, ce anume doriți, *Herr Standartenführer?*

– O grămadă de lucruri! răspunse acesta, zâmbind enigmatic.

Se aşează într-un fotoliu, îşi scoase cascheta şi mănuşile şi apoi îşi ridică privirea, uitându-se îndelung la soţia *Untersturmführer*-ului Walter Bannwitz.

În ochii ei se citea o nelinişte puternică. Marlene purta un pulover care i se mula perfect peste pieptul atrăgător, iar fusta de flanel cenuşiu îi punea formele în valoare.

Wünsche începu să vorbească calm:

— Ştii, *Frau* Bannwitz, că familia germană reprezintă scopul urmărit de doctrina naţional-socialistă?

Printr-o mişcare scurtă a capului, Marlene îl înştiinţă că era la curent cu cele afirmate de Wünsche.

— Ei bine, în ceea ce te priveşte, se pare că familia a trecut pe cel de-al doilea plan. Mai întâi şi întâi, ai un singur copil, adică o fată.

Şi Wünsche apăsă asupra cuvântului „fată", rostindu-l pe un ton peiorativ.

— Pe de altă parte, continuă el, nici măcar nu-l creşti tu! Părerea mea este că, deşi nu ai fost făcută pentru o căsnicie, posezi un veritabil spirit nazist. Mai ştiu de asemenea că-ţi disprețuieşti soţul, şi asta pentru faptul că nu a ştiut cum să urce treptele ierarhiei SS, la fel ca... *Hauptsturmführer*-ul Klaus Handemer, de exemplu!

Wünsche făcu o pauză scurtă, după care continuă:

— Să nu iei tot ceea ce ţi-am spus până acum ca pe nişte reproşuri! Nu, nici vorbă! Ia-le mai curând ca pe nişte constatări. Din punctul meu de vedere, îţi acord circumstanţe atenuante. Temperamentul tău natural te dirijează mai curând spre plăcerea simţurilor decât spre...

— Nici vorbă! izbucni Marlene, fulgerându-l pe Wünsche cu privirea. Nici vorbă de aşa ceva!

— Nu minţi! replică netulburat acesta. Şi nu ai nici un motiv să te ruşinezi pentru asemenea lucru. Doar ştii foarte bine că este nevoie şi de femei *ca tine* pentru bărbaţi ca *mine*!

Pentru a evita privirea lui Wünsche, Marlene se apropie de fereastră şi-şi aruncă ochii pe geam, privind strada cu un aer absent.

Wünsche continuă cu vocea sa joasă şi răguşită:

– O comisie de anchetă poate determina în doi timpi şi trei mişcări, fără nici o problemă, ceea ce eşti de fapt în realitate!

Marlene murmură, fără să se întoarcă:

– Şi după părerea dumneavoastră, ce sunt eu de fapt?

Wünsche râse sec şi se ridică din fotoliu. Marlene se întoarse şi-l înfruntă, privindu-l drept în ochi.

– Încă îmi mai amintesc cum dădeai atunci din şolduri! Reacţia pe care ai avut-o a fost cât se poate de semnificativă şi...

Marlene îl întrerupse replicând cu îndrăzneală:

– Recunosc că mi-a fost frică, dar pentru nimic în lume nu aveam de gând să se vadă asta. La urma urmelor, trebuia să mă arăt demnă de...

– Hai, termină cu prostiile astea! Încerci să cauţi tot felul de alibiuri inutile! Poate că pe unii i-ai putea păcăli, dar nu şi pe mine!

Uşor încruntată, de parcă nu ar fi reuşit să scape de o nelinişte apăsătoare, Marlene întrebă provocatoare:

– *Herr Standartenführer,* ce aşteptaţi acum de la mine, să mă dezbrac şi să...

– *Ein moment, bitte*! Ceea ce aştept de la tine este supunerea totală! Şi nu numai pentru ce ai spus adineaori!

Şi, cu un gest brusc, Wünsche îşi puse mâna pe sânul drept al Marlenei. În câteva clipe, simţi cum sfârcul acestuia se întăreşte, chiar mai repede decât şi-ar fi închipuit.

În câteva clipe, Marlene fu invadată de un sentiment puternic de nelinişte. Născută în pântecele ei, neliniştea care pusese stăpânire pe ea i se difuza în tot corpul, nefiind altceva decât o chemare.

Mângâierea lui Wünsche o tulbură mai presus de orice putinţă de împotrivire, aşa că-i fu imposibil să reziste atracţiei bruşte de a-şi pune mâna pe umflătura care deforma pantalonii negri ai ofiţerului SS.

Preţ de câteva clipe lungi, cei doi rămaseră nemişcaţi.

Wünsche deschise uşa dormitorului şi se dădu la o parte, făcându-i loc Marlenei să treacă, dar nu o mai aşteptă să se dezbrace. Îi scoase cu un gest brutal puloverul, după care îi smulse sutienul, dezvăluindu-i sânii mari şi fermi, care de fapt nici nu aveau nevoie să fie susţinuţi de un asemenea articol de lenjerie.

Îi descheie apoi fusta şi, lăsând-o să alunece, dădu la iveală rotunjimea şoldurilor, urmate imediat de nişte coapse lungi şi fuzelate.

Marlene rămase pe ea doar cu un portjartier negru şi un slip minuscul, de aceeaşi culoare.

Wünsche începu să se dezbrace şi el, în timp ce privirile lor arzătoare clocoteau de dorinţe.

Privirea Marlenei coborî spre vintrele lui Wünsche. Vederea impresionantului membru al acestuia îi provoca o atracţie magnetică, încât aproape că nu-şi putea dezlipi ochii dinspre acea direcţie.

Wünsche îşi juca rolul de mascul lubric cu un talent extraordinar. O împinse pe Marlene pe pat şi se lungi alături de ea, începând să-i scoată slipul, ajutându-se doar de dinţi. După ce termină, gura şi buzele sale îşi îndreptară atenţia asupra pubisului tinerei femei, dând dovadă de o ingeniozitate perversă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul şi cu picioarele tremurânde, Marlene scoase un suspin prelung şi răguşit.

Apoi începu să-şi mişte convulsiv capul pe pernă, aidoma unui naufragiat aflat pe creasta unui val. Îşi înfipse cu furie dinţii în buze, în timp ce ochii îi erau răvăşiţi de o plăcere a cărei intensitate se transforma parcă într-o durere divină.

Respiraţia începuse să-i semene tot mai mult cu un gâfâit, dând senzaţia că efortul la care era supusă depăşea limitele umane. Renunţase la orice sentiment de reţinere sau de pudoare, pentru simplul motiv că bărbatul care se afla lângă ea o trata ca pe-o duşmancă şi nu ca pe-o amantă. Iar ei îi plăcea la nebunie asta!

— Trebuie să-ţi formezi un spirit nou! Şi trebuie să ai curajul ăsta, mai ales că eşti atât de carnală! De acum înainte, n-o să-ţi mai fie frică de nimic, şi în primul rând n-o să-ţi mai fie frică de tine însăţi! Dacă o să mă asculţi, vei avea tot ceea ce-ţi doreşti, absolut tot! Te gândeşti la soţul său?

Marlene dădu din cap, în semn că nu:

— Nu, îmi este indiferent!

— Dar Handemer?

Marlene tresări brusc:

— Handemer?

— *Ja*! Este doar amantul tău, *nicht war*?

— De unde ştii asta?

Wünsche pufni în râs:

— Hm! E la mintea cocoşului! E doar o simplă chestiune de psihologie!

Marlenei i se păru stupid să nege, aşa că răspunse fără să ezite:

— Klaus mă atrage fizic, nimic mai mult. La drept vorbind, nu pot spune că este amantul meu...

— *Perfekt*! Ţi-a spus ceva despre misiunea lui?

— *Nein*! În privinţa problemelor legate de serviciul său, Klaus nici nu deschide gura. Nu, nu mi-a spus absolut nimic!

— *Ja*! Klaus este un bun ofiţer SS, asta-i părerea mea. Numai că nu sunt chiar foarte convins, şi asta... datorită soţului tău.

— Datorită lui Walter? Nu înţeleg!

— Îl cam bănuiesc pe Klaus Handemer că prietenia lui pentru soţul tău cam depăşeşte limitele. Şi mie nu-mi place chestia asta! În acest moment, ei doi efectuează o misiune importantă şi cred că vor reveni curând. Însă mi-ar plăcea să cunosc natura exactă a relaţiilor dintre ei. Iar pentru asta, vreau să mă bazez pe tine, înţelegi?

— Cu alte cuvinte, îmi ceri să-l spionezi pe Handemer şi pe soţul meu?

— O să-ţi cer chiar şi mai mult! îi răspunse Wünsche, lipindu-se de ea.

Simțind cum, în contact cu carnea sa, dorința bărbatului devenea tot mai imperioasă, Marlene renunță pe loc să mai discute.

Atingerea pe care o simțea o făcu să tresară profund. Pulpele ei, provocate fără putința de a rezista, se întredeschiseră, cedând în fața atacului.

Wünsche o penetră încet, stăpân pe sine, imprimând șoldurilor partenerei sale o mișcare ritmică, la care Marlene se sincroniză imediat. Deși fiecare din gesturile lui Wünsche avea încetineala și precizia unei feline, răspunsul Marlenei se accelera, transformându-se în freamăte frenetice.

— Am să-ți spun un secret, spuse Wünsche, în timp ce-și mărea ritmul mișcărilor. Vei servi Reich-ul într-un mod aparte, mai neobișnuit, dar care îți va conveni de minune.

Marlene ciuli urechile. Sentimentul care începuse să se instaureze în sufletul ei îi era cu totul necunoscut. S-ar fi zis că primea din partea lui Wünsche o educație cu totul specială, acesta conducând-o în felul său inegalabil spre o mândrie lascivă, cu totul neobișnuită.

Wünsche intui că soția lui Bannwitz era pe punctul de a accepta orice i-ar fi cerut, așa că se grăbi să-i explice:

— Te voi prezenta unor ofițeri SS, cu care te vei purta cu multă amabilitate... Cele mai multe mărturisiri se fac în pat și nu în altă parte, iar aceste *confidențe* pot fi înregistrate foarte ușor pe un magnetofon. În cercurile înalte avem nevoie să știm dacă ne putem încrede sau nu în anumiți subordonați de-ai noștri! *Verstanden*?[1]

— *Ja... ja...* gâfâi Marlene. Înțeleg, o să fac tot ceea dorești...

Arta lui Wünsche, care întârzia cu măiestrie să pună capăt momentelor de plăcere, o tulbura peste măsură.

În această privință, anumiți membri ai ORDINULUI NEGRU primiseră instrucțiuni *speciale*, care emanau chiar dintr-un ordin de-al lui Hitler:

„Nici birocrații și nici funcționarii nu sunt cele mai potrivite persoane care să servească cauzei noastre. Avem datoria

[1] S-a înțeles? — lb. germană. (N.T.)

să folosim pentru aceasta indivizi aleşi cu grijă, pe baza antecedentelor lor ereditare sau patologice. Persoanele anormale sunt capabile să ne aducă servicii foarte mari. Trebuie să ne folosim de obsedaţi, de maniaci, de homosexuali. Trebuie să ştim să ne folosim de femei, dar nu de oricare, ci de nimfomane, de cele ce pot fi corupte, de cele care caută aventura şi emoţiile tari. Acestea nu ne vor decepţiona!"[1]

*

Faptul că crucişătorul nostru de escortă fusese lovit atât de grav de bateriile de coastă norvegiene mi s-a părut pur şi simplu incredibil. Vederea incendiilor care izbucniseră pe punţile sale mă uluise, lăsându-mi în gură un gust amar.

Din fragilele noastre ambarcaţiuni de debarcare, privirile ne erau îndreptate pline de speranţă asupra celui de-al doilea crucişător, care ne deschidea drumul trăgând din toate tunurile sale.

Sub focul său de protecţie, ne apropiam tot mai mult de coasta norvegiană.

Mi-am luat binoclul de la ochi. Brusc, am fost cuprins de un tremur care în nici un caz nu se datora vântului îngheţat ce continua să ne biciuiască nemilos. Walter se întoarse şi mă privi cu o figură impasibilă.

Ştiam ce gândea în acele momente, şi mai ales *la cine* se gândea.

Wünsche ne asigurase că debarcarea se va desfăşura fără nici un fel de probleme, dar se înşelase total. Ceea ce se întâmpla aici, sub ochiii noştri, era cu totul diferit de asigurările pe care ni le dăduse.

Trăsăturile lui Walter, parcă dăltuite în piatră, reprezentau mai mult decât o expresie amară a decepţiei.

Al doilea crucişător ajunsese şi el în bătaia artileriei norvegiene, şi ceea ce mă temeam cel mai mult se produse chiar în clipa următoare, sub privirile noastre îngrozite.

---

[1] Notă confidenţială a Führer-ului adresată lui Reinhard Heydrich, şeful poliţiei politice a Germaniei naziste.

Trei bubuituri asurzitoare spintecară văzduhul. Am avut senzația că mi-au trosnit timpanele și, instinctiv, mi-am pus mâinile la urechi. Aproape instantaneu, pălălăi uriașe se ridicară spre cer din cel de-al doilea crucișător, care, după toate probabilitățile, părea practic scos din luptă.

Walter se apropie de mine și răcni pentru a se putea face auzit în tot acel vacarm de nedescris:

— Ce părere ai, după primirea asta prietenoasă, o să încercăm totuși să forțăm debarcarea?

— Bineînțeles! Vom debarca!

— O să fie o sinucidere în masă, și o știi foarte bine!

L-am fulgerat cu privirea și i-am răspuns:

— Walter, eu sunt cel care comandă aici! Să nu uiți asta!

Walter zâmbi ironic:

— *Sehr gut... Herr Hauptsturmführer!*

*

Obuzele bateriilor norvegiene sfâșiau văzduhul, după care se prăbușeau în apele mării. Câteva dintre ele provocau valuri periculos de mari, care amenințau să ne răstoarne.

Pentru moment, problema noastră era viteza. Motoarele ambarcațiunilor în care ne aflam mugeau din plin, dând senzația că aveau să explodeze din clipă-n clipă și, odată cu ele, să ne pulverizeze.

Fiecare dintre noi nădăjduia să punem piciorul pe țărm, mai înainte ca artileria inamică să nu ne expedieze în adâncuri.

Distanța dintre noi și coastă se micșora văzând cu ochii. Deși valurile creșteau, înălțându-ne tot mai mult pe crestele lor, nu ne pierdusem calmul și pândeam prin norii de spumă momentul în care aveam să sărim în apă.

Obuzele continuau să cadă în mare, producând jerbe de apă străpunse la baza lor de edificii de flăcări. Exploziile din adâncuri se repercutau în ecouri prelungi la suprafață, estompând orice alte zgomote și supunându-ne timpanele la un calvar de nesuportat.

Întorcându-mi capul dinspre țărm, spre cargourile noastre, am văzut cum trei dintre ele, încărcate până la refuz cu mate-

rialele necesare debarcării, printre care se aflau şi proviziile de hrană, se desprinseseră de formaţia în care navigaseră până atunci şi avansau încet spre ţărm, constituind o ţintă uşoară pentru artileria inamică.

Privindu-le cum îşi continuau imperturbabile drumul spre ţărm, devenind tot mai mult expuse tirului norvegian, m-am îngrozit la gândul că în orice clipă s-ar fi putut transforma în mii şi mii de aşchii.

Brusc, un bubuit surd, care făcu să vibreze parcă întreg universul, mă făcu să-mi întorc privirile spre stânga, în direcţia dinspre care se auzise deflagraţia gigantică.

Totul se petrecu atât de rapid, încât ochii reuşiră cu greu să înregistreze cele întâmplate. Mai mult ca sigur că obuzele inamice atinseseră cala de muniţii a primului crucişător. O explozie înfiorătoare, urmată de câteva străfulgerări gigantice, care incendiară întregul orizont, mi-au dat de înţeles că crucişătorul nostru fusese lovit în plin şi că nu ne mai puteam baza pe el câtuşi de puţin.

Într-adevăr, presupunerea mea se dovedise din păcate corectă. Aproape imediat, crucişătorul se înclină spre prova. Însă răzbunarea veni imediat din partea celui de-al doilea, care începu să tragă foc continuu asupra bateriilor de coastă norvegiene.

Deşi şi al doilea crucişător fusese atins uşor, acesta reuşea încă să facă faţă cu succes situaţiei. Exploziile de fum care împânzeau coasta demonstrau că fortificaţiile inamice primeau lovitură după lovitură.

Se părea că debarcarea noastră începuse să aibă sorţi de reuşită...

*

Deşi cu toţii, fără excepţie, avuseserăm de suferit cel mai mult în bărcile de debarcare, care ne aruncau de pe crestele valurilor în hăurile de sub noi, cele mai grele momente au fost cele de dinaintea debarcării.

Cu armele în mâini, eram gata să intrăm în acțiune. Ne aflam atât de aproape de pământ, încât aşteptarea devenise de nesuportat.

M-am uitat rapid spre Walter. Pe figura sa nu se vedea nici o urmă de teamă, ci, dimpotrivă, hotărârea că nu avea de gând să dea înapoi nici un pas în fața luptei iminente.

Bateriile de coastă se auzeau lătrând tot mai rar. Cea mai mare parte a artileriei norvegiene fusese neutralizată de tunurile crucişătoarelor noastre.

În cele din urmă, am ajuns la poalele versantului stâncos de pe plajă...

*

M-am aruncat pe burtă şi am urlat:

— *Feuer*!

Oamenii mei s-au lipit imediat de pământ.

Printre stâncile care se ridicau vertical din țărm, aproape din apele mării, se aflau ascunşi trăgători norvegieni, care ne întâmpinau cu salve de arme automate.

Din fericire pentru noi, trăgeau la întâmplare, fără să îndrăznească să se arate la față. Gloanțele treceau pe deasupra noastră, după care se pierdeau în apele mării, cu fluierături scurte, care le vesteau sfârşitul.

Am reperat foarte rapid un cuib de mitralieră, mult mai periculos decât oricare dintre trăgătorii izolați, chiar dacă aceştia erau trăgători de elită.

Am pus portavocea la gură şi am urlat:

— *Untersturmführer* Bannwitz!

Walter, care se găsea la câțiva metri de mine, răcni pentru a acoperi zgomotul împuşcăturilor:

— *Jawohl, Herr Hauptsturmführer!*

— Ia-ți câțiva oameni şi lichidează cuibul ăla de mitralieră! *Schnell*!

Walter răspunse imediat:

— *Zu behfel*!

Şi, pe loc, am realizat faptul că-i expuneam viața absolut inutil. Oricare alt subofițer ar fi putut îndeplini misiunea pe care

i-o încredințasem. Însă acum era prea târziu ca să mai revin asupra ordinului dat.

Împreună cu alți zece soldați, Walter se şi năpustise să asalteze reduta mitralierei, care împroşca la nimereală moartea asupra noastră. La gândul că subconştientul meu fusese mai puternic, am ordonat oamenilor să-i protejeze cu un foc susținut de acoperire pe cei care porniseră la atac.

Fără să vreau, *dorisem* moartea lui Walter!

*

Ascunşi în spatele stâncilor, mitraliorul norvegian şi servantul său țineau în şah grupa de asalt a lui Walter. Însă eşecul nostru avea toate şansele să fie temporar, întrucât mitraliera trăgea fără întrerupere, ceea ce însemna inevitabil că urma să-şi întrerupă tirul pentru a i se schimba încărcătorul.

Norvegienii îşi aleseseră bine pozițiile, însă era cât se poate de evident că nu fuseseră antrenați pentru luptă.

Încetul cu încetul, pe toți avea să-i aştepte aceeaşi soartă.

Imediat ce mitraliera tăcu, Walter se ridică şi urlă spre oamenii săi:

— *Vorwäts*![1]

Ceea ce s-a întâmplat în continuare a durat doar câteva zeci de secunde. Grupa lui Walter a început să mătură coasta inamică cu un foc continuu, şi, aproape imediat, exploziile a trei grenade au redus la tăcere cuibul de mitralieră.

Scăpând de amenințarea mitralierei inamice, tirul nostru ucigător se intensifică brusc.

Stâncile păreau că se dezintegrează sub impactul gloanțelor, care muşcau din ele aşchii ce săreau în toate direcțiile.

Sub focul nostru, norvegienii cădeau ca iepurii. Însă surpriza cea mare am avut-o în momentul în care am descoperit că naivii de norvegieni avuseseră instalat pe stânci un singur cuib de mitralieră!

*

[1] Înainte! — lb. germană. (N.T.)

Terenul din fața mea era pietros și lipsit de orice urmă de vegetație. Doar în depărtare se zăreau ici și colo câțiva arbuști piperniciți, în spatele cărora se adăposteau inamicii. Însă după toate probabilitățile, punctul cel mai redutabil era o cazemată aflată la mai puțin de cincizeci de metri de locul în care ne găseam. Și, într-adevăr, ca pentru a-mi demonstra că aveam dreptate, câteva salve de arme automate țâșniră din ea, obligându-ne să ne lipim de pământ.

Am privit de jur împrejur, încercând să găsesc o soluție. La mai puțin de douăzeci de metri de noi, o adâncitură în pământ ne putea oferi o oarecare protecție. Am făcut semn câtorva oameni de-ai mei și am început să ne târâm în acea direcție.

Gloanțele șuierau pe deasupra noastră, însă fără să ne atingă. Atâta timp cât rămâneam lipiți pământului, eram în afară de orice pericol. Eram convins că nici norvegienii nu îndrăzneau să riște să iasă din cazemată.

După mai puțin de câteva minute, am reușit să ne rostogolim în adâncitura de teren care ne oferea adăpost. M-am ridicat ușor până am ajuns cu capul aproape de marginea gropii, am dat deoparte câteva pietre care îmi împiedicau vederea și am inspectat cu precauție pozițiile din jur.

Cazemata era foarte bine amplasată, controlând o zonă întinsă, de sute de metri pe întreaga coastă. O mitralieră grea lătră de câteva ori. În jurul nostru gloanțele mușcară cu lăcomie din pământul dur.

Câțiva SS-iști care încercaseră să înainteze se aruncară înapoi la pământ, lângă groapa în care mă aflam. Pentru a nu întârzia desfășurarea operațiunii, era absolut necesar să neutralizăm cazemata norvegiană, și asta cât mai rapid.

Mi-am ridicat privirea spre soare și, după ce m-am asigurat că razele sale nu se reflectă în lentilele binoclului, mi l-am pus la ochi și am examinat cu atenție împrejurimile.

Din spatele meu se auzi o voce care-mi era cunoscută:

— *Was ist los, Herr Hauptsturmführer?*[1]

[1] Ce s-a întâmplat, domnule căpitan? — lb. germană. (N.T.)

Walter îmi spunea pe nume doar când eram singuri, fără să mai fie nimeni prezent, dar de față cu alții mi se adresa regulamentar.

Mi-am întors capul spre el şi m-am lăsat să alunec uşor pe povârnişul gropii, până am ajuns în dreptul lui. Zâmbetul său ironic m-a cam neliniştit. L-am privit fix şi am avut impresia că ochii lui spuneau:

„Hai, Klaus, ce naiba! Eşti cam dezamăgit? Nu te aşteptai să mă vezi în viață? Credeai cumva că abia am pus piciorul pe țărm şi m-a şi nimerit un glonț? Încă nu, bătrâne, încă nu a sosit momentul ăla!"

Mi-am revenit rapid şi i-am spus:

– Cred că acolo, în cazemata aia, este un punct de comandă. Este amplasată foarte strategic şi au o mitralieră grea care ne ține la respect.

Walter îşi ajustă centura cu un gest care îi era familiar şi-mi răspunse:

– *Herr Hauptsturmführer,* poate că ar fi bine să-i atacăm pe la spate. În stânca aia, de acolo, există o crăpătură destul de largă. Am văzut-o în timp ce alergam înapoi, spre groapa asta!

– *Her Untersturmführer,* ai vreo idee?

Walter zâmbi ironic:

– Cred că o grupă s-ar putea strecura prin flancul drept, în timp ce alții ar avea drept obiectiv cuibul mitralierei. Bineînțeles, urmând să se apropie suficient de mult, pentru a putea declanşa un atac cu grenade.

Mă privi fix, după care adăugă cu o voce lipsită de orice inflexiuni:

– *Herr Hauptsturmführer,* mă ofer voluntar pentru această operațiune!

În SS, şi cu atât mai mult în cadrul ORDINULUI NEGRU, nu se refuza niciodată cineva care se oferea voluntar.

– Da, este un risc acceptabil, am apreciat eu. *Herr Untersturmführer,* alege-ți oamenii!

– *Zu Befehl, Herr Hauptsturmführer!*

*

În timp ce oamenii mei declanşaseră din groapa în care ne aflam un puternic foc de acoperire, Walter şi grupa sa începură să se strecoare spre stâncile aflate înspre flancul drept al cazematei.

– *Sehr Gut*! am făcut eu cu voce joasă, adresându-mă celorlalţi, care îmi aşteptau ordinele. În momentul în care norvegienii vor deschide focul din cazemată, vom riposta şi noi cu foc automat. *Verstanden*?

Toţi au dat scurt din cap, în semn că da. Am continuat:

– Trebuie cu orice preţ să le atragem atenţia asupra noastră şi să-l acoperim pe *Untersturmführer*-ul Bannwitz şi pe oamenii lui, ca să aibă timpul necesar să ajungă la cuibul de mitralieră. Şi acum, fiecare să-şi caute un loc cât mai ferit! Toată lumea la posturi!

*

În cele câteva minute care urmară, poziţia inamică rămăsese liniştită. În spatele tufişurilor nu se distingea nici o mişcare. Oare să ne fi ghicit norvegienii intenţiile? Oare să-şi fi părăsit poziţiile, mai înainte de a ne lăsa să declanşăm atacul?

Răspunsul nu se lăsă mult timp aşteptat.

O rafală lungă de mitralieră mă făcu să tresar şi, cu toate că nervii îmi erau întinşi la maximum, mi-am proptit bine în umăr Schmeisser-ul[1].

Un glonţ bâzâi scurt pe lângă urechea mea, aidoma unui bondar înfuriat, după care îmi atinse milimetric casca de oţel, mieună scurt şi se pierdu în văzduh.

Din reflex, mi-am dat drumul să alunec până am ajuns în fundul gropii.

Gloanţele inamice şuierau ricoşând din pietrele de la buza gropii, provocând mici avalanşe alburii. Câteva explozii răsunară violent. Chiar şi fără să mă uit, mi-am dat seama că obuzele muşcaseră pământul foarte aproape de noi.

Un strigăt ascuţit ne sfâşie timpanele. Corpul unui SS-ist, care încercase imprudent să iasă din groapa care pe moment ne

[1] Schmeisser – puşcă-mitralieră de fabricaţie germană. (N.T.)

salvase viața, basculă în aer câteva secunde, după care se prăbuși plin de sânge și fără viață la picioarele mele.

Mitraliera inamică mai lătră câteva secunde, după care liniștea se restabili brusc.

*

Am escaladat din nou panta gropii în care ne aflam, urmat de oamenii mei.

Ajuns la gura ei, am privit rapid în față și, nevăzând nici un pericol iminent, m-am năpustit în josul povârnișului. Deși mișcările îmi erau stingherite de poalele mantalei, am încercat să alerg cât puteam de repede, de parcă viața mea atârna de acest lucru. Ceea ce era cât se poate de adevărat.

Cei care mă urmau alergau și ei ca disperații, fără să se preocupe de exploziile obuzelor care sfâșiau aerul în jurul nostru.

Valuri de fum mascau poziția cazematei inamice, împiedicându-mă să apreciez corect distanța la care ne aflam față de aceasta. Totuși, am continuat să alerg în direcția ei, aruncându-mă din când în când la pământ. Brusc, am auzit salve de arme automate. Mi-am dat seama că Walter și oamenii săi declanșaseră atacul împotriva cuibului de mitralieră. M-am ridicat de la pământ și, deși gâfâiam, m-am năpustit orbește în direcția în care presupuneam că se află cazemata. Peste nici zece metri am atins amplasamentul cuibului de mitralieră, a cărui cupolă de ciment fusese serios avariată de grenadele oamenilor lui Walter. Mitraliera zăcea răsturnată pe-o parte, strivind sub greutatea ei corpul unuia dintre servanți. În ciuda cumplitei răni care îi deschisese efectiv pieptul, acesta încă mai respira.

Un *Feldwebel* urlă în spatele meu:

— *Achtung*!

Am avut viziunea confuză a unor soldați norvegieni care, după ce avuseseră norocul să nu fie sfârtecați de exploziile grenadelor, ieșeau din cazemată cu baioneta la armă, cu intenția vădită de a se angaja într-o luptă corp la corp cu ai noștri. Ceea ce s-a întâmplat apoi s-a petrecut cu repeziciunea unui fulger.

CAPITOLUL IV

Marlene arboră un aer detaşat, de parcă nu ar fi acordat nici o importanţă cuvintelor pe care i le adresase Wünsche. Însă SS-istul nu se lăsă păcălit, intuind adevărul. Sub masca indiferenţei, tânăra femeie ascundea o excitaţie care o răscolea din cap şi până-n picioare.

Mai privi încă o dată la fotografia viitoarei ei victime. Werner Müller, în vârstă de patruzeci de ani şi cu o figură cât se poate de agreabilă.

– Eşti gata? o întrebă Wünsche.

Marlene răspunse în tăcere, dând afirmativ din cap, fără să-şi dezlipească ochii de la fotografie.

Wünsche îşi privi ceasul de la mână, după care o întrebă:

– Nu mai avem decât foarte puţin timp la dispoziţie. Mai spune-mi pentru ultima oară ce anume ai înţeles ca să-ţi poţi îndeplini misiunea.

Marlene puse fotografia pe biroul lui Wünsche, îşi aprinse o ţigară şi începu să debiteze cu o voce lipsită de inflexiuni:

– Werner Müller este colonel în Wehrmacht[1]. Şi-a petrecut tinereţea pe vechea frontieră germano-rusă şi a întreţinut relaţii mai mult sau mai puţin obscure cu ruşii, în special cu femeile şi în special cu prinţesa Radziwolff. A intrat în rândurile Wehrmacht-ului în anul 1938, iar studiile sale superioare i-au permis să fie avansat până la rangul de *Standartenführer*. Recent, a înaintat o cerere de a fi primit în rândurile *Waffen-SS*-ului[2]. Misiunea mea constă în a afla care-i sunt opiniile faţă de Est şi care a fost motivul pentru care a cerut să intre în *Waffen-SS*.

---

[1] Wehrmacht – denumirea forţelor armate ale Germaniei fasciste. (N.T.)

[2] *Waffen SS* – trupe de elită SS. (N.T.)

– *Schön gut*! Şi ce s-a aflat în urma anchetei întreprinse de S.D. în legătură cu persoana lui?

– S-a aflat că Müller este un pervertit sexual!

– Şi ce deduci din asta?

– Înseamnă că, dacă îi propun anumite perversiuni, voi putea obţine de la el maximum de informaţii!

– *Perfekt, liebling*! Adu-mi cât mai repede informaţiile de care am nevoie, şi nu vei avea de regretat!

Marlene trase adânc din ţigară, privi lung la ofiţerul SS din faţa sa şi rosti enigmatic:

– Am ascultat la radio...

– *Wahrlich*?

– Nu mi-ai spus că tocmai acum, în aceste momente, are loc o debarcare în Norvegia a oamenilor noştri.

– *Nein*! replică Wünsche surâzând. Pentru că nu trebuia să-ţi spun aşa ceva.

– Walter şi Klaus se află acolo, *nicht war*?

– *Ja*!

– S-ar putea să nu se mai întoarcă, nu?

– Tot ce este posibil, însă la fel de posibil este şi faptul că vor reveni. În mai puţin de opt zile, Norvegia va fi cucerită, ca şi Franţa şi Polonia! Torentul nazist s-a pornit, şi nimeni nu-l mai poate opri! Să nu uiţi niciodată lucrul acesta, pentru că în definitiv, doar asta contează!

*

După ce rulă de-a lungul unui bulevard larg, cu arbori pe ambele laturi, Wünsche opri Mercedesul negru în faţa unui grilaj de fier forjat, ce străjuia reşedinţa impunătoare.

Aprinse şi stinse de câteva ori farurile, după care aproape imediat grilajul se deschise parcă de la sine.

Wünsche demară, trecu de grilaj şi se angajă pe o alee cu pietriş. După aproape o sută de metri, aleea dădu în faţa unui castel, amplasat în mijlocul unei grădini imense.

În timp ce opri motorul, Wünsche spuse:

— *Ist hier! Komm*![1]

Două maşini parcate lângă intrarea în castel reflectau razele lunii: un Mercedes, asemănător celui condus de Wünsche, şi un Volkswagen al Wehrmacht-ului.

Doi SS-işti stăteau de pază la baza treptelor de marmură ce duceau spre uşa castelului. Chiar şi din depărtare, câinii din lesele lor păreau de o ferocitate cumplită.

Wünsche şi Marlene urcară cele câteva trepte, după care Wünsche apăsă de câteva ori butonul soneriei.

O lumină albăstrie inundă aproape imediat terasa de marmură, iar uşa de stejar se deschise lin, fără să facă nici un zgomot.

Un SS-ist tânăr apăru în prag şi bătu din călcâie.

Părul său blond, tuns scurt, cât şi strălucirea de oţel a ochilor confereau figurii sale un aer sever. Fără să scoată un cuvânt, se dădu la o parte, făcând loc celor doi să treacă.

Dintr-o încăpere a cărei intrare era mascată de o perdea grea din catifea roşie, răzbăteau voci înfundate, pe un fond de muzică. Wünsche dădu la o parte perdeaua şi o invită pe Marlene să treacă.

În salon nu se aflau decât trei persoane: o femeie şi trei ofiţeri germani.

Wünsche făcu prezentările: *Obersturmführer*-ul SS Otto Eicker, *Standartenführer*-ul Werner Müller şi un civil care lucra în Gestapo, pe nume Hans Keppler.

Femeia, o roşcată cu forme sculpturale, se numea Erika. Wünsche nu consideră că ar fi fost obligat oarecum să dea mai multe lămuriri despre aceasta, ca de altfel nici despre Marlene, aşa că nu se referi absolut deloc la ele.

Dintre cei trei bărbaţi, cel care producea impresia cea mai puternică era indiscutabil Hans Keppler, un colos cu figura ca de păpuşă şi cu sprâncenele stufoase, sub care ochii mici îi străluceau cu cruzime. Keppler îşi scosese haina şi cravata. Craniul său complet chel lucea ca o bilă de biliard, contrastând caraghios cu smocurile de păr ce se întrezăreau prin deschiză-

[1] Aici este! Vino! — lb. germană. (N.T.)

tura cămăşii. Un gât de taur susţinea un cap ce degaja o expresie de aparentă jovialitate, ceea ce sporea şi mai mult senzaţia de pericol pe care o emana. În timp ce-l privea, Marlene avu impresia că se află în faţa unei fiare care se linge pe buze la vederea prăzii.

Obersturmführer-ul Otto Eicker era un individ înalt şi slab, blond, de vreo treizeci de ani şi care, la prima vedere, nu părea că excelează printr-o personalitate deosebită.

Cât despre colonelul Müller, acesta era un ins înalt şi bine făcut, aparţinând acelei categorii de bărbaţi care atrag irezistibil femeile. Marlenei îi fuseseră de ajuns câteva secunde să-l privească, pentru a-şi da seama că şi ea făcea parte dintre acele femei.

Erika era o femeie frumoasă, cu un corp armonios. Avea tenul mat, ochii ca de jăratic, iar buzele senzuale erau conturate artistic cu un ruj incendiar. Deşi figura îi degaja un aer vag de viclenie, surâsul permanent îi conferea un farmec categoric.

*

Cele două canapele din salon, care constituiau piesele de bază ale mobilierului, erau acoperite cu catifea roşie. Pe covoarele superbe zăceau aruncate la întâmplare câteva perne, ici şi colo.

Între canapele se afla o masă joasă, pe care tronau sticle de băutură, pahare, scrumiere şi platouri cu hrană rece şi fructe. Într-un colţ, un pick-up răspândea o muzică în surdină. Lângă masă, fusese instalat pe un trepied un aparat de proiecţie, iar pe peretele din faţa sa fusese agăţat un ecran alb cu margini negre.

— Pe dumneavoastră vă aşteptam, spuse Hans Keppler, adresându-i-se lui Wünsche. Putem începe.

După care, privindu-l pe *Obersturmführer*-ul Eicker, gestapovistul adăugă:

— *Bitte, mein freund*![1]

[1] Te rog, prietene! — lb. germană. (N.T.)

SS-istul aprobă cu o mişcare a capului, se ridică, se îndreptă spre aparatul de proiecţie şi începu să-l pregătească pentru a-l pune în funcţiune.

Colonelul Müller o privi pe Marlene şi-i spuse:

– *Komm, Gnädige Frau*! Scoate-ţi mantoul şi aşază-te între Hans şi mine! Hai, vino!

Otto Eicker introduse o rolă de film în aparatul de proiecţie şi îl aprinse. Făcu apoi câţiva paşi spre comutatorul din perete şi, apăsându-l, stinse lustra din tavan. Se înapoie la aparatul de proiecţie, reglă obiectivul până când imaginea de pe ecran deveni clară şi, în cele din urmă, dădu drumul la film.

Deşi Marlene se aştepta la ceea ce avea să urmeze, văzând imaginile proiectate, nu se putu opri să nu-şi reţină răsuflarea câteva clipe bune.

Totul depăşea noţiunile obişnuite de obscenitate şi vulgaritate, debordând în acest sens de o imaginaţie alimentată de cele mai variate resurse.

*

Filmul pornografic captă pentru câteva clipe atenţia lui Wünsche, după care acesta începu să se intereseze rapid de Erika.

Îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei şi apoi începu s-o dezbrace, fără ca tânăra femeie să opună nici cea mai mică împotrivire.

În acest timp, colonelul Müller şi gestapovistul Keppler mângâiau cu un aer distrat genunchii Marlenei.

Cei doi priveau atât la scenele proiectate pe ecran, cât şi la ceea ce se petrecea pe cealaltă canapea, unde stăteau Wünsche şi Erika. Aceasta se urcase pe canapea şi, stând în patru labe, i se oferea toată SS-istului de lângă ea.

Gâfâind de excitaţie, Marlene privea fascinată la ecran.

Wünsche îşi scoase membrul viril şi-l ghidă cu fermitate între formele rotunde ale partenerei sale. Apoi se aplecă îndoindu-şi genunchii şi o asaltă pe Erika cu o lovitură care o făcu pe aceasta să scoată un ţipăt scurt.

– *Was ist los*?[1] întrebă el, aproape enervat.

Erika răspunse cu o voce spartă:

– *Sie haben einen grossen schwanz*...[2]

Fără să acorde vreo atenție cuvintelor femeii, Wünsche continua s-o asalteze ținând-o de șolduri și obligând-o să se onduleze din ce în ce mai rapid.

Marlene fremătă la atingerea celor două palme care îi mângâiau genunchii...

Werner Müller se aplecă spre urechea Marlenei și-i șopti:

– La etaj există o cameră foarte confortabilă!

– Domnule colonel, vreți să ne retragem acolo doar noi doi?

– *Nein*! Adică, nu chiar! Aș vrea să ne însoțească și prietenul meu Hans!

– Oh! se lamentă în glumă Marlene. Doi bărbați pentru o singură femeie, nu este prea corect!

– *Ja*! Dar mie-mi place așa!

– Ce anume vă place, *Herr Standartenführer?*

Müller ezită câteva clipe, după care spuse:

– Privește! Știi, Hans este un bărbat nemaipomenit!

Ochii Marlenei întâlniră privirea lubrică a gestapovistului, care fără să vrea, o incendiară. Răspunse cu o oarecare timiditate în glas:

– Bănuiesc că așa este, după cum spuneți, dar...

– Ce, îți este cumva rușine? o întrebă Keppler.

– Nici vorbă!

– Atunci?

– Ei bine, accept, dar cu o singură condiție, și anume ca la sfârșit, să petrec noaptea doar cu domnul colonel!

Și ochii ei se fixară asupra lui Müller.

– De acord! acceptă acesta ridicându-se de pe canapea.

Gestapovistul și Marlene se ridicară și ei, urmându-l pe colonel spre scările care duceau la etaj.

Pe canapea, Erika nu mai dădea semne că ar fi suferit.

---

[1] Ce s-a întâmplat? — lb. germană. (N.T.)

[2] Ai un sex atât de mare! — lb. germană. (N.T.)

*

Colonelul Müller se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. Figura sa degaja un aer cam răvăşit.

În timp ce Keppler termina să se dezbrace, Marlene îşi duse mâinile la spate şi-şi descheie sutienul.

Sânii i se eliberară, apărând în toată voluptatea lor.

Gras şi păros ca o maimuţă, Keppler părea în goliciunea sa un om al cavernelor. La văzul sexului bărbatului din faţa sa, ce părea înrudit cu primatele, Marlene rămase suficient de lucidă pentru a-şi controla emoţia care pusese stăpânire pe ea. Se întinse în pat şi aşteptă supusă.

Keppler se aşeză cu genunchii pe marginea patului, care trosni sub greutatea sa, luă apoi picioarele Marlenei şi le puse pe umerii săi de taur.

Marlene avu viziunea unui monstru înfiorător, care se pregătea s-o posede.

Gestapovistul îşi săgetă prada cu precizie. O primă senzaţie puternică îi tăie răsuflarea tinerei femei, care se simţi efectiv paralizată.

Cu inima bătându-i puternic, colonelul Müller urmărea avid spectacolul care se desfăşura în faţa ochilor săi. Expusă vederilor celor doi bărbaţi, Marlene nu se putu împiedica să nu scoată un mic strigăt în momentul în care forţa care o invada inexorabil o învinse.

Într-un târziu, o mişcare plină de nerv sfârşi prin a-l imobiliza pe Keppler câteva clipe, după care bazinul acestuia începu să se pună în acţiune cu o încetineală calculată.

Marlene începu să scoată mici gemete pierdute, recunoscându-se învinsă.

Sub şocurile repetate care o asaltară, rezistenţa ei cedă. Într-o fracţiune de secundă, ochii ei măriţi captară imaginea pântecului masiv al gestapovistului care o zdrobea, descătuşându-şi întreaga energie.

Keppler scoase un muget animalic, subliniind triumful exploziei sale, crispându-şi mâinile mari pe şoldurile fremătânde ale Marlenei.

Peste câteva clipe, liniştea şi întunericul se lăsară peste corpul ei, abandonată pe pat asemenea unui cadavru.

Gestapovistul se ridică şi se îndreptă spre camera de baie alăturată.

Din fotoliul său, colonelul Müller zâmbea ciudat.

*

Mi-am pus la ochi Schmeisser-ul exact în momentul în care un norvegian cât toate zilele se năpustea asupra mea, cu baioneta la armă.

Degetul meu arătător apăsă nervos trăgaciul. Salva de gloanţe ciurui pieptul inamicului care scoase un urlet animalic. Am făcut un pas în lături şi l-am privit căzând. Se prăbuşi cu faţa în jos şi mâinile desfăcute. Baioneta i se înfipse în pământ, iar corpul îi rămase pentru câteva clipe într-o poziţie curioasă, sprijinit de patul armei. După un ultim spasm, rămase nemişcat.

În jurul meu, lupta corp la corp care se declanşase făcea adevărate ravagii de ambele părţi.

Am privit rapid de jur-împrejur, ca o fiară hăituită, şi am apucat să văd cum doi norvegieni se căzneau să repună pe afetul ei mitraliera grea şi să-i restabilească poziţia de tragere.

Unul dintre ei manevra cu febrilitate chiulasa, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că banda de cartuşe fusese deja montată.

N-am mai stat pe gânduri. Exact în clipa în care cei doi reuşiră să ridice mitraliera pe afet, am tras asupra lor o rafală lungă. Arma mea lătră sec.

Cel care se ocupase de chiulasa mitralierei scoase un urlet sălbatic, care se stinse curând, înăbuşit de valul de sânge care îi ţâşnea din gât.

Capul i se lovi de ţeava mitralierei, iar în urma şocului casca i se desprinse, îi căzu şi se rostogoli până în dreptul picioarelor mele.

Cel de-al doilea servant al mitralierei, care fusese doar rănit la umăr, se aruncă disperat într-o parte, încercând să scape de tirul armei mele.

Am tras din nou asupra lui, dar am ratat ținta. Gloanțele au ricoşat de metalul mitralierei, fluierând strident.

În clipa următoare, norvegianul se năpusti asupra mea aidoma unui taur înfuriat.

Mai înainte să pot face vreo mişcare, capul lui mă lovi drept în piept. Sub violența şocului, m-am dezechilibrat, am scăpat arma din mână şi am căzut pe spate.

Genunchiul adversarului mă izbi puternic în vintre, făcându-mă să urlu de durere, după care am simțit cum mâinile lui îmi cuprinseseră gâtul.

Aerul mi-a devenit insuficient, aşa că am deschis gura, încercând să inspir cât mai mult. Strânsoarea mâinilor duşmanului mă făcea să horcăi. Am început să mă zbat cu disperare, încercând să scap de menghina care îngusta tot mai mult calea de acces a aerului spre plămânii mei. Greutatea deosebită a norvegianului mă strivea efectiv, îngreunându-mi considerabil mişcările. În străfulgerarea unei clipe, am reuşit să-i văd figura. Buzele sale se strâmbaseră într-un rictus de fiară.

Cu toate că şi el era dezarmat, nu însemna că era mai puțin periculos. Lupta pentru viața lui, fiind hotărât să şi-o salveze ucigându-mă.

Dar şi eu luptam pentru a mă salva. O tresărire de energie îmi întări muşchii. Mi-am pus toate forțele în pumnul drept şi l-am expediat violent în obrazul stâng al celui de deasupra mea. Surprins, acesta întârzie o fracțiune de secundă să riposteze, răstimp care însă mi-a fost suficient pentru a expedia o nouă lovitură în rana sa de la umăr, care sângera abundent.

Norvegianul urlă de durere, fiind nevoit să-şi slăbească strânsoarea şi să-mi elibereze astfel gâtul din mâinile sale.

Dintr-un salt am fost în picioare.

Adversarul meu făcu la fel, părând pregătit pentru a relua lupta, când, brusc, holbă ochii şi deschise gura larg, de parcă nu i-ar mai fi ajuns aerul.

Corpul îi fu cuprins de câteva spasme, vibrând sub lovitura pumnalului ce-i fusese implântat între omoplați. Căzând, acesta lăsă să apară în fața mea silueta lui Walter.

– Klaus, de-a ce te joci? Bătrâne, ăsta-i război, şi războiul se face cu armele, nu cu mâinile goale!

Apoi se aplecă, îmi ridică de la pământ Schmeisser-ul şi mi-l întinse.

Am fost atât de stupefiat, încât am uitat să-i mulţumesc.

*

Lumina palidă a zorilor se strecura filtrată de perdelele încăperii.

Într-o pauză dintre două reprize de sex, Marlene îl trăsese de limbă pe colonelul Müller, care, fără să bănuiască nimic, îşi povestise cu naivitate viaţa, cariera militară şi proiectele de viitor.

Marlene era la curent cu faptul că încăperea era prevăzută cu microfoane şi că toate cuvintele colonelului erau înregistrate de un magnetofon, ascuns undeva prin castel.

Îşi împlinise misiunea, iar acum Wünsche era cel care trebuia să judece dacă Müller era sau nu demn să primească gradul de *Gruppenführer*[1] pentru a putea comanda în *Waffen-SS*.

În orice caz, un lucru era sigur, şi anume faptul că Werner Müller nu ducea lipsă de antren, forţele sale dovedindu-se inepuizabile.

Dacă Marlene se dovedise a fi avut un caracter impetuos, acelaşi lucru se putea afirma şi despre colonelul Müller. Vigoarea sa inalterabilă renăştea de fiecare dată ce mâna îi rătăcea pe formele apetisante ale femeii, care, întinsă alături de el, se gândea în acele clipe doar la somn.

Ardoarea ofiţerului părea însă că are darul s-o contamineze şi pe ea. Chiar şi după orele petrecute fără întrerupere alături de acesta, Marlene încă se mai simţea excitată. Cambrat şi fremătând, corpul ei era străbătut de frisoane voluptuoase, în timp ce mâna fermă a lui Müller i se puse pe ceafă pentru a o ghida.

Cu o bucurie sadică, colonelul Müller savura plăcerea...

---

[1] *Gruppenführer* – grad militar în Germania nazistă, echivalent cu cel de general. (N.T.)

*

Inamicul fusese lichidat. Peste tot se vedeau cadavrele norvegienilor, care nu prevăzuseră atacul de flanc condus de Walter şi de oamenii săi. Lui Walter îi datoram viaţa. Crescuse mult în ochii mei, iar pentru asta mă simţeam vinovat. Probabil că în alte împrejurări i-aş fi mărturisit motivul pentru care îmi simţeam conştiinţa apăsată, însă eram conştient de faptul că nu acela era momentul potrivit să-mi fac un rival!

L-am întrebat, cu un aer detaşat:

– Ce pierderi avem?

– Doi răniţi, răspunse Walter.

– Grav?

– Nu ştiu.

– Spune-le infirmierilor să se grăbească şi să aibă grijă de ei.

– *Sehr gut.*

Şi, în clipa în care făcea stânga-mprejur, am adăugat:

– Walter!

– *Ja?*

– *Schönen Dank!*

Walter se prefăcu mirat:

– Pentru ce anume îmi mulţumeşti?

Am mormăit în barbă:

– Hai, dă-i drumul!

*

După ce am lichidat cazemata norvegiană de pe coastă, am avut timpul necesar să ne întărim poziţia, aşa încât unităţile noastre care se aflau încă pe plajă puteau înainta fără nici o dificultate.

Eram convins că mai existau câţiva trăgători inamici izolaţi, dar, după cele întâmplate, nimeni nu mai îndrăznea să se folosească de arme.

Am aruncat o privire către cei doi răniţi.

Unul dintre ei era lovit la braţul drept. Un garou aplicat deasupra rănii încetinea hemoragia. Am aruncat o privire asupra

plăgii însângerate, cu marginile zdrențuite, şi mi-am dat seama că, deşi era impresionantă la vedere, aceasta nu era gravă.

M-am uitat şi la cel de-al doilea rănit, care stătea aşezat, cu spatele sprijinit de parapetul cazematei. Îşi ținea arma cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi atârna moale. Un pansament provizoriu îi absorbea o bună parte din sângele care încă i se mai scurgea.

Văzându-mă, a dat să se ridice, dar i-am făcut semn să rămână aşezat.

– Infirmierii or să vină imediat! l-am asigurat eu.

M-a privit uimit. Fără îndoială, însemnele de SS care străluceau la gâtul meu îl făceau să mă considere nițel cam *prea uman* pentru un *Hauptsturmführer* din ORDINUL NEGRU!

*

În decursul dimineții ne-am continuat înaintarea spre interiorul țării.

După ce am deschis plicul în care se afla ordinul meu de misiune, am aflat că trupe germane aeropurtate aveau să ocupe Oslo. Sarcina noastră era de a anihila rezistența pe care am fi putut-o întâlni în drumul spre capitala norvegiană.

Inamicul nu avusese timpul necesar să mineze drumurile, însă existau cuiburi de mitralieră bine protejate, care ne puteau întârzia înaintarea.

Până la Oslo nu mai aveam mult. Deja zgomotul îndepărtat al luptelor îmi dădu de ştire că trupele noastre aeropurtate fuseseră desantate asupra oraşului.

Am zâmbit, gândindu-mă la confuzia care domnea în acele momente printre locuitorii capitalei.

Mi-am adus aminte de informațiile pe care mi le dăduse Wünsche. În principiu, Quisling[1] şi partizanii săi trebuiau să-l convingă pe rege şi pe ceilalți miniştri că orice prelungire a rezistenței ar fi fost inutilă şi că nu ar fi contribuit decât la o

[1] Quisling Vidkun – om politic fascist norvegian, ministru de război şi prim-ministru. A colaborat cu ocupanții naziști la reprimarea patrioților norvegieni. A fost judecat, condamnat la moarte şi executat în 1945. (N.T.)

distrugere şi mai mare a ţării. M-am întrebat care să fi fost oare sorţii de izbândă, în tentativa sa, ai individului care trecuse de partea noastră. Doar se ştia că norvegienii erau de partea Marii Britanii, aşa că cu greu ar fi fost dispuşi să colaboreze cu noi, dacă nu chiar imposibil.

*

Capitala norvegiană căzuse definitiv în mâinile noastre.

Figurile localnicilor pe care îi întâlneam în drumul meu păreau sumbre şi ostile. Erau privirile unor oameni care fuseseră prinşi pe neaşteptate într-o catastrofă cumplită, ce le ameninţa viaţile.

M-am întors de la sediul Gestapo-ului, unde se afla şi statul-major al trupelor noastre, şi am intrat în casa care fusese rechiziţionată pentru mine. Conform informaţiilor furnizate de Gestapo, perechea de norvegieni care locuia acolo erau *buni germanofili,* care susţineau noul guvern condus de Quisling.

Camera mea se afla la primul etaj.

Am urcat scările şi, intrând în încăpere, am dat de Hildegarde care făcea curăţenie.

Văzându-mă, mi-a zâmbit larg şi mi-a spus în germană:

— *Guten Tag, Herr Hauptsturmführer!*

— *Guten Tag*! i-am răspuns eu. Soţul tău nu este acasă?

— Nu. Nu l-aţi întâlnit la sediul Gestapo-ului?

Mi-am aruncat cascheta pe pat:

— Nu, nu l-am întâlnit. Era foarte multă lume acolo.

Hildegarde se apropie de fereastră, îşi scutură cârpa de praf şi rămase lângă pervaz, părând absorbită de spectacolul străzii.

M-am apropiat şi eu de fereastră, aruncând o privire peste umărul ei. Camioanele germane treceau într-o coloană nesfârşită.

Fără vreo idee preconceputâ, i-am pus mâinile pe umeri, doar pentru a mă apleca şi a vedea mai bine. Am simţit cum abdomenul mi s-a lipit de formele ei rotunde şi tari, exact cum cutele fustei le lăsau să se ghicească.

Docilă, gazda mea rămase aplecată uşor peste pervazul ferestrei, ca şi cum ar fi aşteptat ceva din partea mea.

Deşi nu era o frumusețe, Hildegarde era plăcută la vedere. Era înaltă, cu corpul armonios, cu părul blond, strâns în cozi grele, şi cu ochii albaştri.

M-am întrebat ce anume se petrecea în sinea ei şi mi-am dat seama că era uşor de răspuns la o asemenea întrebare. Eu eram *ocupantul*, cu care era mai bine să fii *prieten* decât duşman. Pe de altă parte, ofițerul SS din mine o impresiona, aşa că nu mi-a trebuit mult timp să profit de o asemenea situație.

Nici nu a tresărit în momentul în care i-am ridicat fusta până în dreptul mijlocului.

— Nu mişca! i-am spus eu pe un ton poruncitor.

A dat uşor din cap, în semn că se va conforma ordinului primit. Mi s-a părut că începuse să respire precipitat.

I-am dat jos slipul, făcându-l să alunece de-a lungul picioarelor fuzelate, dezvelindu-i fesele provocatoare.

Cu o mână i-am pipăit brutal rotunjimile, în timp ce cu cealaltă îmi descheiam pantalonii.

Simțind contactul cu virilitatea mea arzătoare, Hildegarde fremătă. Instinctiv, îmi facilită incursiunea, depărtându-şi uşor picioarele. Am apucat-o de mijloc şi m-am strecurat între pulpele ei.

Fără nici un preambul, am penetrat-o cu o lovitură seacă şi am rămas lipit de crupa ei caldă.

Hildegarde îşi muşcă buzele şi îşi încleştă degetele de tocul ferestrei. La gândul că o posedam într-un asemenea mod neobişnuit, la câțiva metri deasupra străzii, am fost pătruns de o senzație ciudată şi perversă.

Am început să mă mişc uşor, apropiindu-mă şi depărtându-mă de trupul ei apetisant, iar teama că aş fi putut fi văzut din stradă dădea plăcerii pe care o încercam o savoare incomparabilă.

Dintr-o dată, m-am gândit că ajutorul acestei femei atât de supuse putea da viață tuturor fantasmelor ce mă bântuiau din când în când. Oare, în ochii ei, nu eram eu cuceritorul?

Am pus-o să stea în patru labe, ca un animal, şi, lipit de ea, am făcut-o să urle de plăcere şi de durere.

Hildegarde îmi satisfăcea de bună voie toate fanteziile.

M-am gândit că această norvegiană lubrică şi supusă ar fi făcut furori în cel mai bun bordel al Wehrmacht-ului!

CAPITOLUL V

— Regele a refuzat să accepte constituirea unui guvern condus de Quisling. Probabil că se va refugia în nordul țării, pentru a forma un guvern provizoriu. În felul acesta, va fi aproape de englezi, când aceştia vor debarca!

Am ridicat privirea din farfurie şi m-am uitat la Jorge Meinvik, soțul lui Hildegarde.

— De unde ai informațiile astea? l-am întrebat.

Figura lui antipatică se lumină de un rânjet satisfăcut:

— Doar lucrez pentru Gestapo, *Herr Hauptsturmführer!*

Walter lăsă furculița jos şi-l întrebă curios:

— Aşadar, după tine englezii vor debarca! Hm, curios, de unde le poți cunoaşte intențiile? Ia spune!

Meinvik îşi umplu paharul, după care răspunse stăpân pe sine:

— Aici, în Norvegia, suntem mai bine informați despre intențiile inamicului, decât cei din Berlin. Nu veți şti niciodată cât de aproape am fost de dezastru. Am fost convins că englezii vor debarca în Norvegia înaintea voastră! În Oslo nu trebuie să vă temeți de mare lucru, însă în nord situația nu este deloc strălucitoare. S-ar putea ca în aceste momente, în timp ce ne aflăm la masă, trupele inamice deja să fi debarcat!

— Eşti conştient de ceea ce spui? l-am întrebat eu, uşor neliniştit de o asemenea perspectivă.

— Da, *Herr Hauptsturmführer*. De altfel, astăzi la Gestapo, probabil că vi s-a spus că...

— Nu mi s-a spus nimic.

— Ei bine, făcu Meinvik, cred că superiorii dumneavoastră au multă treabă cu instalarea şi, după ce vor termina, vor...

L-am fixat cu severitate pe norvegian şi l-am întrebat răspicat:

– La ce faci aluzie când spui *superiorii mei*?

Rostisem cuvintele pe un ton glacial, ostil.

Hildegarde se opri din mâncat. Soţul ei păli, după care bâigui:

– Păi... credeam...

– Nu este suficient să crezi, *mein freund*, cel mai bine este să fii sigur. Aici, la Oslo, nu am superiori! Misiunea pe care o am de îndeplinit mi-a fost încredinţată de un *Standartenführer* din ORDINUL NEGRU, care nu depinde câtuşi de puţin de absolut nimeni din Gestapo!

– *Herr Hauptsturmführer,* vă rog să fiţi convins că nu am intenţionat câtuşi de puţin să vă ofensez, îngăimă Meinvik.

Am pufnit în râs:

– Un imbecil ca tine nu mă poate ofensa!

Din ce în ce mai palid, Meinvik abia reuşi să articuleze:

– Un... ce?

– *Ein schwachsinning*![1] Iar cuvântul ăsta este doar un eufemism pentru ceea ce gândesc de fapt despre tine! Despre tine şi despre noul tău guvern de trădători! Quisling ăsta şi-a pregătit de mult lovitura. Chiar înainte de război a participat la nişte întrevederi cu amiralul Reader[2] în Norvegia şi la Berlin. Se şi vedea dictatorul ţării şi, ca să ajungă acolo, nu i-a păsat de mijloacele folosite! Meinvik, ascultă-mă pe mine, semeni cu SUPERIORUL tău! Care este motivul pentru care colaboraţi cu cel de-al treilea Reich? Îţi spun eu! Ca să obţineţi bani şi putere! Iar pentru a obţine aşa ceva, vă puneţi sub protecţia noastră, *nicht war*? Ţine minte ce-ţi spun şi asta este valabil pentru voi toţi: învăţaţi să faceţi distincţie între oamenii celui de-al treilea Reich şi încetaţi să mai vorbiţi despre superioritate unui SS care face parte din ORDINUL NEGRU! Deasupra noastră nu se mai află nimic, NIMIC! *Verstanden*?

O atmosferă grea se lăsase în încăpere.

---

[1] Un imbecil! – lb. germană. (N.T.)

[2] Erich Reader, mare amiral fascist german, şef al Marelui Stat Major al Flotei, comandantul Flotei Maritime Militare. (N.T.)

Walter rămăsese impasibil. S-ar fi zis că discuția purtată nu-l privea câtuși de puțin. Cât despre Hildegarde, după felul cum privea farfuria, neîndrăznind să-și ridice ochii nici măcar pentru o clipă, eram sigur că se temea ca nu cumva să fac vreo aluzie la cele petrecute între noi.

Față de cele petrecute nutream un dezgust profund, un sentiment pe care l-aș fi descris și definit cu greutate. Și asta fără îndoială că acel sentiment era legat de propria mea personalitate!

Oare de ce trebuia mereu ca *Autoritatea* să fie cea care să aleagă caracterele cele mai detestabile? Probabil pentru simplul motiv că acestea trebuiau să joace rolurile cele mai detestabile!

Impunerea legii marțiale unei națiuni învinse și menținerea acesteia sub o dominație absolută implicau, din păcate, acordarea de puteri parțiale unor oameni ca Meinvik.

Din acel moment, *oamenii* respectivi sunt conviînși că li se cuvine totul.

Iar ca acest lucru să nu se întâmple, trebuie să li se amintească în permanență cine este cel mai puternic și să li se demonstreze că ei sunt *servitorii* noștri, *sclavii* noștri!

L-am văzut pe Meinvik crispându-se. Părea că este pe punctul de a deschide gura, dar se răzgândi și tăcu.

Însă aproape imediat se ridică, împinse furios scaunul și se îndreptă spre ușa care ducea spre dormitor.

În acel moment am explodat:

— Meinvik! *Komme her! Schnell!*[1]

*

Meinvik se conformă ordinului meu. Se opri, păru că ezită o fracțiune de secundă, după care se întoarse din drum, dând senzația că este literalmente strivit de desfășurarea pe care o luase discuția.

[1] Vino încoace! Rapid! — lb. germană. (N.T.)

Teama care emana din toți porii lui mi-a conferit un sentiment de confort:

— Meinvik, cred că nu ai înțeles foarte bine tot ceea ce ți-am spus! Să știi că dialectica este un lucru, în timp ce acțiunea reprezintă cu totul altceva! Iar tu ești un om de acțiune, *nicht war*?

Meinvik tăcu, neștiind unde aveam de gând să ajung, în timp ce trăsăturile figurii sale deveniseră și mai întunecate.

— *Ja... Herr Hauptsturmführer*, reuși el să bâiguie.

M-am prefăcut că m-am mai îmblânzit:

— *Schön gut*! Așadar, ai nevoie de o acțiune cât se poate de concretă, doar așa poți înțelege cine este stăpânul și cine sclavul!

M-am ridicat de la masă și m-am dus lângă Hildegarde, care și-a întors capul înspre mine. Teroarea care se citea în ochii ei m-a excitat și mai mult:

— A fost o partidă minunată, *nicht war*?

Hildegarde se înroși brusc și își plecă privirea. M-am uitat insistent la Meinvik și i-am spus:

— *Mein freund*, să știi că soția ta a înțeles esențialul! În dimineața asta am surprins-o făcând curățenie în camera mea!

Norvegianului i se înmuiară picioarele, iar figura i se făcu ca de ceară. Nemaiputând rezista, se așeză cu mișcări șovăitoare.

Walter își aprinse o țigară. L-am privit scurt și am observat că mâna îi tremura imperceptibil.

— Pot să-ți spun că fermecătoarea Hildegarde are niște fese extrem de apetisante! Walter, ți-ar plăcea să le vezi?

Un rictus strâmbă gura adjunctului meu. După o ezitare scurtă, acesta îi privi pe rând pe Meinvik și pe soția lui, după care răspunse:

— *Ja*! La urma urmelor, de ce nu?

Norvegianul murmură cu o voce spartă:

— Doar n-o să...

— Ba cum să nu! l-am întrerupt eu cu brutalitate. Soția ta s-a arătat ascultătoare cu mine și o să continue să fie la fel, dacă vrei să-ți păstrezi postul pe care îl ai! Iar dacă lucrul ăsta te in-

dispune cumva, n-ai decât să mă raportezi *superiorilor* mei din Gestapo!

Şi am accentuat cuvântul „superiorilor".

*

Hildegarde scoase un suspin prelung, de parcă şi-ar fi reţinut respiraţia câteva zeci de secunde.

Meinvik îşi muşcă buzele.

Walter privi printre pleoapele închise pe jumătate, aidoma unui drogat. Ceea ce se întâmpla în casa norvegianului îi amintea de o scenă petrecută cu ani în urmă în castelul din Wewelsburg.

În clipa în care Walter se aşeză în spatele lui Hildegarde, am început să fiu cât se poate de interesat de ceea ce se întâmpla sub ochii mei. Norvegiana se aplecă supusă, sprijinindu-se cu coatele pe masă.

Atenţia mea crescu, la fel ca şi a lui Meinvik.

Walter începu să descheie rochia tinerei femei, în timp ce buzele i se contractară într-o expresie de cruzime.

Rochia alunecă, dezgolind şoldurile şi pulpele lui Hildegarde. Cu un gest brusc, Walter îi smulse slipul şi se lipi de corpul ei. Femeia îmi aruncă o privire pierdută.

Meinvik îşi privea soţia ţinându-şi gura efectiv căscată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că ceea ce se întâmpla în casa sa era aievea. Presiunea masculului din spatele ei o făcu pe aceasta să scoată un geamăt, iar pe figura ei apăru o grimasă de durere.

Văzând expresia de pe figura lui Walter, s-ar fi zis că se pregăteşte s-o omoare cu mâinile goale pe cea din faţa sa. Mişcările sale frenetice aproape că o săltau pe Hildegarde de la pământ, iar felul în care o poseda amintea de cel al unui ocnaş, care nu mai avusese parte de vreo femeie ani buni.

După nici o jumătate de minut, corpul lui Walter cedă unei plăceri violente, mişcându-se spasmodic câteva secunde.

Prăbuşit în scaunul în care şedea, Meinvik se afla în pragul unei crize nervoase.

*

Walter roti volanul, iar Volkswagen-ul vira într-un scuar vast, ale cărui clădiri scăpaseră ca prin minune de furia bombelor.

Pe una dintre ele flutura un drapel cu zvastica pe el.

Câțiva civili priveau la mașina noastră cu coada ochiului, ținându-și capetele plecate și având întipărite pe figuri un aer sumbru.

Walter parcă mașina, scoase cheile din contact, își drese glasul, după care mi se adresă:

— Klaus, nu ești îngrijorat?

Am inspirat adânc și am răspuns pe un ton degajat, încercând să dau senzația că sunt cât se poate de liniștit:

— *Warum*?[1]

— În legătură cu convocarea pe care am primit-o...

Am dat din umeri:

— Totul mi se pare foarte normal! Gestapo-ul ne convoacă să ne transmită ordinele primite de la Berlin!

— De când face Gestapo-ul chestii de-astea?

— Știu și eu? Gestapo-ul face ceea ce i se ordonă! În fiecare țară ocupată, trebuie un oarecare interval de timp până să intre în funcțiune o administrație de-a noastră.

— Dar dacă este vorba despre altceva?

— Adică despre ce să fie vorba?

— Klaus, nu-ți bate joc de mine, știi foarte bine despre ce vorbesc!

— Despre Meinvik?

— *Ja*! Meinvik! Nimic nu-l va putea împiedica să depună o plângere după toate cele ce i-am...

— Walter, am senzația că tu subestimezi ORDINUL NEGRU! Chiar dacă Meinvik a raportat toate acestea, Wünsche ne va acoperi!

Walter deschise portiera mașinii și, în timp ce ieși, spuse:

— Mi-ar plăcea să-ți împărtășesc optimismul, dar din păcate nu pot s-o fac!

---

[1] De ce? — lb. germană. (N.T.)

— Walter, tu nu ştii multe lucruri! Ar trebui să ai încredere în mine!

I-am evitat privirea şi, îndreptându-mă cu paşi hotărâţi spre clădirea în care-şi avea Gestapo-ul sediul, i-am spus scurt:

— *Komm*!

*

Un *Feldwebel* ne conduse de-a lungul unui culoar strâmt, în care dădeau mai multe uşi. În cele din urmă se opri în faţa uneia dintre ele, bătu de câteva ori, o deschise şi se dădu la o parte, făcându-ne loc să intrăm.

Am trecut primul pragul şi, instantaneu, am rămas pironit locului.

Surpriza era de proporţii. Am intuit că Walter a resimţit-o aidoma unui pumn primit drept în stomac, care îţi taie răsuflarea.

În încăpere, *Standartenführer*-ul Karl Wünsche stătea în spatele unui birou încărcat cu fel de fel de hârtii şi dosare.

Ţigara cu capătul aurit dintre degetele sale scotea un fum alb, ce-l învăluia ca într-un fel de aură.

Preţ de câteva clipe, savură efectul surprizei pe care prezenţa sa la Oslo o produsese asupra noastră.

Apoi surâse cordial, indicându-ne cu un gest de gazdă primitoare cele două fotolii amplasate în faţa biroului:

— *Sitzend*![1] Dacă doriţi, puteţi să fumaţi!

M-am aşezat într-un fotoliu şi mi-am scos o ţigară. Walter mi-a întins bricheta, aruncându-mi o privire scurtă de fiară hăituită.

Wünsche îşi concentră din nou atenţia la hârtiile din faţa sa, de parcă ar fi uitat total de prezenţa noastră.

Am privit rapid în jur. Mobilierul din încăpere era demodat, dar totul era curat şi aranjat la locul său.

— Sunt foarte satisfăcut de voi, spuse brusc Wünsche, fără să-şi ridice capul. Războiul este o treabă foarte serioasă, şi se

[1] Luaţi loc! — lb. germană. (N.T.)

pare că voi doi o tratați cu seriozitate. Ați debarcat, ați dus lupte pentru cucerirea coastei, ați lichidat inamicul şi apoi v-ați instalat...

În cele din urmă, se hotărî să-şi ridice privirea. Ochii îi erau goi, lipsiți de orice expresie.

Scutură cu delicatețe scrumul țigării într-o scrumieră de argint şi continuă:

— Bravo pentru cucerire!

Şi apoi adăugă pe un ton de gheață, subliniind fiecare cuvânt:

— *Pentru toate cuceririle*!

Se aplecă în față, se sprijini cu coatele pe birou, dădu din cap încet, cu greutate, şi continuă:

— Acest război va fi câştigat de oameni ca voi! *Herr Hauptsturmführer,* eşti de acord cu mine?

I-am susținut privirea, fără a-i răspunde.

Wünsche schiță un zâmbet sarcastic, luă o hârtie de pe biroul său şi mi-o întinse:

— Un tâmpit a făcut o plângere, unul, Meinvik... Mai mult ca sigur că-l cunoaşteți, nu-i aşa?

Am luat hârtia pe care mi-o întindea, dar nu mi-am aruncat ochii asupra ei. Am schimbat o privire scurtă cu Walter, care părea că efectiv înverzise.

— *Perfekt*! făcu Wünsche, luându-mi hârtia din mână. Constat că sunteți ... la curent! O să aranjez eu afacerea asta!... *Nein... nein,* nu este nevoie să-mi mulțumiți, fiindcă îmi convine de minune să am parte de situații de genul ăsta!

S-a ridicat de la birou, l-a ocolit şi ne-a invitat să ne apropiem:

— *Bitte, komm*!

M-am apropiat împreună cu Walter de peretele pe care era agățată o hartă la scară mare a Norvegiei:

— Iată, aici este Oslo, şi mai la nord se află Narvik, ne explică Wünsche, indicând pe hartă cele două oraşe. Aici, la Narvik, o să-şi concentreze inamicul efortul principal. Forțele navale britanice sunt deja foarte puternice în această zonă şi sunt sprijinite de cei ce fac parte din mişcarea de rezistență

norvegiană. De altfel, aceştia sunt ajutaţi la rândul lor de populaţie. *Herr Hauptsturmführer*, aici trebuie să intervii dumneata, împreună cu *Untersturmführer*-ul Bannwitz.

Wünsche se opri din expunere, trase din ţigară, împrăştie cu mâna fumul şi continuă:

— M-am gândit să-i încredinţez sarcina asta colonelului Werner Müller, care doreşte să intre în *Waffen-SS!* Dar Müller mi se pare cam bătrân, cam prea puţin... incisiv! Când am primit reclamaţia lui Meinvik, mi-am spus că pentru îndeplinirea unei asemenea acţiuni este nevoie de adevăraţi bărbaţi! Înţelegeţi problema, *meine Herren*[1]?

Am dat din cap, în semn că nu:

— *Nein, Herr Standartenführer*! Mă tem că nu am înţeles care este misiunea pe care trebuie s-o îndeplinim!

Wünsche îşi aţinti asupra mea privirea sa de pasăre răpitoare:

— Vei comanda o *Einsatzgruppe*[2] şi vei face ca peste tot să domnească teroarea! În felul acesta, partizanii norvegieni se vor vedea nevoiţi să ajute populaţia şi nu vor mai avea timp să-i ajute pe englezi la debarcare!

Wünsche mai făcu o pauză, trase un fum şi adăugă:

— Să nu credeţi că prin această misiune v-am trecut pe o linie moartă. Nici gând! De altminteri, vă veţi convinge singuri că nici nu poate fi vorba de odihnă. Iar misiunea pe care v-am încredinţat-o este atât de importantă, încât poate influenţa în mod decisiv desfăşurarea operaţiunilor aici, în Norvegia! Acest ordin provine de la autorităţi foarte înalte. Mâine veţi afla toate detaliile necesare. Iar acum, o surpriză pentru dumneata, Bannwitz!

În timp ce rostea aceste cuvinte, Wünsche se apropie de birou, ridică telefonul şi ordonă scurt:

— Să urce!

Peste nici un minut, la uşă se auzi un ciocănit, după care uşa se deschise, lăsând să intre în birou o *führerin*[3] în uniformă.

---

[1] Domnii mei — lb. germană. (N.T.)

[2] *Einsatzgruppe* — grupă de atac.

[3] *Führerin* — membră a serviciilor auxiliare ale Wehrmacht-ului. (N.T.)

Încremenit, Walter abia reuşi să bâiguie:

— Marlene!

*

— Ei bine, spune! făcu Walter pe un ton glacial, ducându-şi la gură cana cu bere.

Aşezată de cealaltă parte a mesei, Marlene ne privea cu un aer visător.

— Am încredinţat-o definitiv pe Leni mamei mele!

Walter se întunecă la faţă:

— De ce ai intrat în serviciile auxiliare?

— Walter, câte femei ai violat în ultimul timp? îl întrebă Marlene în loc de răspuns.

Am rămas nemişcat, dar Walter recepţionă întrebarea ca pe o palmă. Marlene păru că se mai îmblânzeşte:

— Este ca un drog, nu?

— Cine este ca un drog? La ce te referi? replică Walter nelinişţit.

— La sex, evident!

Walter o privi insistent:

— S-ar zice că eşti în cunoştinţă de cauză şi că ştii foarte bine despre ceea ce vorbeşti!

Marlene schiţă un zâmbet vag:

— După ce ai gustat din asta, devine greu, ba chiar aproape imposibil să te mai lipseşti de aşa ceva!

Walter îşi coborî privirea asupra cănii de bere şi întrebă:

— Şi tu... ai gustat?

— Am gustat, sigur că am gustat! Prima oară cu Karl!

Walter înălţă capul şi întrebă încruntat:

— Karl? Care Karl?

— *Ja*! Karl Wünsche, ai uitat?

Mâinile lui Walter se crispară în jurul cănii de bere:

— Văd că acum îi spui pe numele mic...

— Eu îi spun lui Wünsche pe numele mic, iar tu îi spui soţiei lui Meinvik „doamnă", nu?

Se lăsă o tăcere adâncă, pe care am rupt-o după câteva clipe:

– Haideți, ce naiba, nu are nici un rost să vă certați!

Walter replică de parcă s-ar fi adresat cănii de bere pe care o învârtea între mâini:

– Klaus, te-ai culcat cu ea, recunoaşte!

Marlene răspunse brusc, privindu-mă cu subînțeles:

– *Nein*!

– *Ja*! am intervenit eu. Aşa este, m-am culcat de câteva ori cu nevastă-ta!

– Mi-am închipuit eu! murmură Walter calm. Şi de ce ai făcut-o, fiindcă o iubeşti sau doar aşa, pentru simpla plăcere?

Marlene răspunse pentru a doua oară în locul meu:

– Iubire! Oare într-adevăr cunoaştem ce poate însemna să iubeşti?

Walter îşi privi soția, păru că reflectă profund, după care spuse:

– Mâine plecăm în misiune!

Marlene dădu din cap:

– Ştiu!

Walter îşi scoase din buzunar pachetul de țigări şi o întrebă:

– Cu care dintre noi vrei să te culci în noaptea asta?

Marlene răspunse fără cea mai mică ezitare:

– Cu amândoi!

Mi-am plecat privirea asupra unghiilor, examinându-le atent, în timp ce Walter îşi duse la gură cana de bere şi începu să bea gânditor.

*

Din acel moment, am avut o viziune nouă asupra ființelor şi lucrurilor: am întrevăzut că şi ura poate lega oamenii între ei, la fel de puternic ca şi dragostea. Dacă nu cunoaştem ce înseamnă iubirea, atunci ne trebuie ură!

Însă nu orice fel de ură, ci o ură surdă, subtilă, rafinată, dureroasă, satanică.

În lipsa adevărurilor divine, ar trebui cel puțin să devenim sinceri în această perioadă de învolburare a torentului nazist, dedându-ne celor mai cumplite fapte, ca şi cum am presimți că

ar trebui să ne autodistrugem, în toate modurile posibile şi imaginabile.

*

Pentru a nu atrage atenţia recepţionerului hotelului, am închiriat o cameră alăturată de cea a lui Walter şi Marlenei.

Ne-am reunit toţi trei în camera mea, care era cea mai mare şi cea mai confortabilă.

Dând dovadă de un spirit ciudat de obiectivitate rece, Marlene începu să ne povestească aventurile cu Wünsche şi modul cum obţinea informaţii de la ofiţerii naziştî în timp ce făcea dragoste cu ei.

S-ar fi zis că în acele momente, în care ne furniza toate detaliile, era stăpânită de un soi de perversitate.

Şi, brusc, cuvintele ei mă izbiră ca o lovitură de pumn. Am fost primul care căzu în cursa întinsă de degetele ei exaltate, care, prin mângâierea lor neîncetată, celebrau un veritabil cult falic.

Walter îi privea mişcările, părând consternat, dar în acelaşi timp şi excitat.

În momentul în care buzele Marlenei se aliară acţiunii degetelor, senzaţia de excitare pe care am resimţit-o a atins apogeul.

Am mai răbdat câteva clipe, după care mi-am înfipt mâinile în părul ei şi i-am îndepărtat capul de mine. Apoi am împins-o la podea cu violenţă, privindu-l pe Walter, care instantaneu se aruncă asupra soţiei sale.

– *Schlampe*! urlă el.

Şi începu s-o lovească la întâmplare cu palmele. Marlene strânse dinţii, primind corecţia ce i se administra fără să scoată un sunet. În cele din urmă Walter se opri şi-mi făcu semn:

– *Komm, Klaus*!

M-am apropiat de ea. Buzele îi schiţau un zâmbet pervers. Pentru mine nu era o noutate că-i plăcea să se supună voinţei bărbaţilor.

– Treci în pat! i-am poruncit.

Marlene se conformă imediat. M-am lungit alături de ea şi am început să-i mângâi triunghiul întunecat, provocându-i o senzaţie agreabilă evidentă.

Sub privirile lui Walter, Marlene îşi cambra şoldurile pentru a urmări mai bine mişcările palmei mele, care trezeau în ea o aviditate sporită.

În cele din urmă, Walter nu mai suportă să rămână simplu spectator şi se aşeză şi el în pat, de cealaltă parte a corpului soţiei sale.

Marlene scoase un oftat de plăcere simţind încă o mână care o mângâia, acea mână care cu câteva minute mai înainte o lovise cu sălbăticie. Atras de corpul tinerei femei, îndoit ca un arc, m-am strecurat între pulpele ei, unde fierbinţeala întâlnită mă absorbi pe loc.

În momentul în care se simţi penetrată, Marlene fremătă ca electrizată, înnodându-şi picioarele în jurul mijlocului meu pentru a mă percepe cât mai profund.

Buzele lui Walter începură să-i exploreze sânii. În acest timp, eu îi asaltam soţia fără menajamente, ţinând-o strâns de şolduri.

Marlene deschise larg ochii în străfundurile cărora ardea un foc de infern. În momentul în care am simţit cum corpul îi este invadat de fiorul plăcerii, m-am dat la o parte, lăsându-i loc lui Walter, care mă înlocui instantaneu.

Acesta o ţintui de pat cu o mână, îşi petrecu cealaltă mână pe sub mijlocul ei şi o pătrunse aidoma unei săbii care intră în teacă.

*

— Şi acum vom divorţa? o chestionă Walter pe un ton neutru.

Marlene dădu din cap în semn că nu:

— *Nein, bitte*! Fără scandal! Ar fi un dezastru pentru amândoi. Walter, ce naiba, ar fi timpul să înţelegi nişte lucruri!

Eu priveam visător la tavan, trăgând din ţigară.

Situaţia părea cel puţin ciudată, iar caracterul ei de imoralitate părea să-i convină Marlenei, care stătea culcată între soţul ei şi mine.

– După tine, ce anume ar trebui să înțeleg? murmură Walter.

– Să înțelegi că în curând vom fi stăpânii lumii și că vom putea să acționăm în deplină libertate! Asta să înțelegi! Însă pentru a construi o lume nouă, mai întâi trebuie distrusă cea veche!

– Văd că ai învățat bine lecția de la Wünsche! comentă sarcastic Walter.

Marlene pufni disprețuitoare:

– Idiotule! Pentru mine Wünsche nu este decât o unealtă, nimic mai mult!

Mi-am întors capul spre ea și am întrebat-o cam nedumerit:

– Ce vrei să spui? Fii mai explicită!

– Nu este prea ușor, dar voi încerca. Convingerea mea este că în mod obligatoriu nazismul va conduce la revizuirea statutului femeii, care, în prezent, este aservită bărbatului. Voi vorbiți fără să vă ascundeți despre amantele voastre, dar noi femeile nu avem dreptul la amanți, ba mai mult, nici nu avem dreptul să vorbim despre așa ceva. Femeia posedă o capacitate sexuală superioară bărbatului, și ăsta este motivul pentru care bărbații nu suportă acest adevăr! Și acest lucru nu se va opri aici, va merge mult mai departe!

– Până unde? am întrebat-o eu curios.

– Până la inteligența superioară! Klaus, tu nu ești analfabet, și știi foarte bine că libidoul este legat de procesele gândirii. Cu cât libidoul este mai activ, cu atât gândirea este mai profundă. Odinioară, femeile au fost cele care au stăpânit lumea, așa că nazismul va deschide probabil porțile unui nou matriarhat!

Walter se sprijini pe un cot, mă privi și spuse:

– Cred că a înnebunit de-a binelea!

– Trebuie să te temi de nebunie, i-am răspuns eu, fiindcă de multe ori ea se învecinează cu geniul!

Walter se lăsă să cadă greoi pe spate:

– Atunci, înseamnă că eu sunt cel care înnebunește!

– Nici vorbă, îl contrazise Marlene. Numai că trebuie timp pentru a înțelege totul și, mai ales, pentru a admite totul!

– Cu asta sunt de acord, dar nu în cazul în care la mijloc se află un nemernic ca Wünsche!

– Dragul meu Walter, eşti exact ca majoritatea bărbaţilor, adică nu le cunoşti pe femei. Adică, nu cunoşti ceea ce se întâmplă *exact* în ele!

Brusc, am devenit interesat de subiectul discuţiei, aşa că am intervenit, întrebând-o pe Marlene:

– Şi ce anume se petrece în tine, faţă de Wünsche?

Marlene îşi întinse mâna peste pieptul meu, luă o ţigară de pe măsuţa de la capătul patului şi-o aprinse şi-mi răspunse:

– Să nu-ţi închipui cumva că Wünsche îmi cere să-i fiu fidelă. Îmi plac ochii lui reci. De altminteri, nu este câtuşi de puţin urât, ci doar provoacă o stare de nelinişte. Iar o femeie adoră să fie *neliniştită*! Frumuseţea masculină nu este suficientă. Şi în legătură cu el, ce s-ar mai putea spune... că este crud, că este odios? Bineînţeles! Numai că-mi aminteşte de aerul funebru şi dur pe care-l au berbecii! Şi apoi, din punct de vedere al virilităţii, nu i se poate reproşa nimic!

– Nici mie! replică Walter, cu o tresărire de orgoliu. Şi, din acest punct de vedere, nici Klaus nu este cu nimic mai prejos lui Wünsche!

– Nu neg, răspunse Marlene. Iar asta nu-l împiedică pe Karl să mă pună să stau în patru labe şi să mă posede cu cinism, pe la spate! Asta este poziţia ideală pentru noi doi, fiindcă îmi permite să nu-i văd figura şi în acelaşi timp să-i simt imensa rigiditate. O femeie nu detestă să fie călărită şi să simtă cum pe şoldurile ei apasă toată greutatea partenerului care o asaltează cu membrul său bestial, pentru că aceasta reprezintă de fapt *sfânta raţiune a animalelor*!

După o scurtă tăcere, Marlene adăugă:

– Ce-i, Walter, de ce taci, te dezgust cumva?

– *Nein*, nu tu mă dezgusţi, ci împrejurările! Şi, în plus, mai este şi Wünsche care ne-a dat porcăria asta de misiune!

– Trebuie să existe cineva care să facă şi muncile penibile! am remarcat eu.

Marlene oftă:

– Ceea ce s-a întâmplat la Meinvik l-a făcut probabil să creadă că...

– Ah, nu! îi reteză Walter cuvintele. Ăsta ar fi un alibi mult prea facil! Probabil că este vorba despre altceva. Wünsche ştie că îl detest, aşa că este foarte probabil că-l jenez. Oare ce s-ar întâmpla dacă acolo, sus, s-ar afla despre toate aceste porcării? Mintea lui îmbârligată a conceput chestia asta de *Einsatzgruppe,* doar ca să ne elimine pe noi, pe Klaus şi pe mine!

Marlene se întoarse spre mine, spunând ironic:

– Promite-mi că soţul meu nu va fi împuşcat pentru aceste cuvinte subversive!

– Ei bine, i-am răspuns la fel de ironic, o să mă mai gândesc la asta. Dar ce o să primesc în schimbul tăcerii mele?

Marlene chicoti scurt.

Peste câteva clipe, savura abilitatea mea de bărbat care se simţea stăpânul emoţiilor sale.

CAPITOLUL VI

În ambarcațiunile care se deplasau de-a lungul fiordului cu o încetineală exasperantă, soldații britanici stăteau înghesuiți aidoma sardelelor într-o cutie.

Grupa 112 era una dintre primele formații speciale de asalt antrenate în acest scop. Comandantul ei era locotenentul Stark, iar misiunea sa și a oamenilor pe care-i conducea era să găsească și să distrugă o *Einsatzgruppe* SS care semăna teroarea între Oslo și Narvik. Intelligence-Service-ul îi ceruse lui Stark să-l captureze viu pe ofițerul SS care se afla în fruntea acelor criminali de război. Grupa britanicilor era formată doar din vreo douăzeci de oameni, însă fiecare dintre ei valora cât zece naziști. De altminteri, englezii soseau în Norvegia înzestrați cu echipament ultramodern.

Cele două ambarcațiuni ale flotei de asalt pătrunseră printre stâncile amenințătoare ale fiordului norvegian, în apropiere de Capul Nord.

Fiecare membru al grupei de comando își amintea perfect de discursul pe care îl ținuse locotenentul Tom Stark înainte de plecare:

„Ne vom îmbarca pentru o misiune foarte periculoasă. Nu are nici un rost să vă ascund riscurile la care veți fi supuși. De când au invadat Norvegia, naziștii au ocupat rapid jumătatea de sud a țării, demonstrându-și în prezent intenția implacabilă de a zdrobi orice împotrivire. În acest scop, Himmler a organizat grupele de exterminare numite Einsatzgruppen, *care sunt unități SS, adevărate fiare sălbatice, care atacă populația civilă în ideea de a descuraja rezistența. Pentru a face față invaziei, trupele noastre au debarcat deja în anumite puncte ale coastei, însă misiunea pe care o avem noi este de a aduce în-*

tăriri compatrioților noștri, ci de a repera una dintre aceste Einsatzgruppen *și de a o lichida.*"

*

Locotenentul Stark dispunea de forțe reduse, așa că era obligat să înainteze cu prudență.

Își strânse oamenii în jurul său și le spuse:

— Vom acosta în partea nordică a fiordului Rombake, care dă spre portul Narvik. Inamicul se află la doi pași de noi.

Sergentul Owen își drese glasul, după care interveni:

— Locotenente, chestia asta mi se pare o sinucidere curată!

— Owen! Mai ține-ți pliscul ăla mare închis! *Please*[1], fără defetism! Depinde doar de noi să luăm cele mai bune decizii, în așa fel încât dușmanul să aibă cel mai mult de suferit.

Stark se întrerupse și-și puse binoclul la ochi. Toată coasta norvegiană era acoperită de zăpadă, însă ici și colo, pe crestele falezelor, se putea zări o vegetație pipernicită.

Stark lăsă binoclul de la ochi și, întinzând brațul în direcția coastei, își îndemnă oamenii:

— *Let's go, fellows*[2]! Nu avem de ales. O să trebuiască să ne cam bălăcim prin mocirla aia de-acolo până o să ajungem pe înălțimi!

*

Pentru Stark, sosise momentul de a trece la acțiune.

Înfipse un prim crampon în peretele stâncii. Fiind expert în alpinism, îi era suficient să cerceteze cu ciocanul duritatea stâncii, pentru a-și da seama dacă aceasta avea sau nu rezistența necesară de a reține cramponul.

Peretele stâncos era destul de denivelat, așa încât existau suficiente puncte în care să se poată sprijini cu mâinile și picioarele.

---

[1] Vă rog — lb. engleză. (N.T.)

[2] Să-i dăm drumul, băieți! — lb. engleză. (N.T.)

Urca încet, înfigând la fiecare pas făcut încă un crampon. Camarazii săi îi urmăreau mişcările cu sufletul la gură, aşteptându-l să ajungă în vârf.

Mai avea de parcurs doar câţiva metri, când o proeminenţă a stâncii, de deasupra sa, îi bara drumul. Nici în stânga şi nici în dreapta nu se zărea vreo crăpătură care să-i poată oferi un punct de sprijin, aşa că sigura soluţie era să depăşească proeminenţa ivită. Verifică încă o dată soliditatea ultimului crampon prin care băgase coarda ce-o avea legată de mijloc, şi aşa ghemuit cum stătea şi cu corpul lipit de stâncă, începu să-şi înalţe mâna, pipăind centimetru cu centimetru în căutarea vreunei fisuri. Manevra era deosebit de dificilă, putând aluneca în orice moment.

Respirând rar şi adânc, Stark continua să pipăie stânca neprietenoasă. În cele din urmă, degetele sale întâlniră o despicătură neregulată în grosimea stâncii. Înfipse în ea un crampon, îl bătu cu ciocanul, operaţii făcute doar cu mâna dreaptă, după care băgă capătul corzii prin crampon şi, opintindu-se, trase de frânghie şi se ridică un pas, punând piciorul pe proeminenţa de care trecuse.

De vârf îl mai despărţea o cornişă, care nu ridica nici o problemă.

Stark se odihni câteva minute, permiţând palmelor sale să-şi recapete vigoarea, după care se sprijini cu coatele de marginea cornişei, îşi făcu vânt şi, săltându-se brusc, ateriză pe burtă, în deplină siguranţă.

Cornişa pe care se găsea era destul de lungă şi părea că duce într-un fel de grotă. Totul părea prea frumos pentru a fi adevărat.

Unul câte unul, oamenii din grupa de comando a lui Stark începură să escaladeze stânca, folosindu-se de coarda instalată de comandantul lor.

*

Soldaţii stăteau lungiţi pe cornişă, nu departe de grotă.

Toți priveau spre camaradul lor care jos, la poalele falezei, lega de țărm cele două ambarcațiuni în care sosiseră. Apoi, începu și el ascensiunea către ceilalți camarazi care îl așteptau.

Locotenentul Stark îi făcu un semn lui Owen:

— Sergent, ia cu tine doi oameni și aruncă o privire în grota aia. Poate că avem noroc și duce undeva.

Owen dădu scurt din cap și plecă în recunoaștere împreună cu Stone și Hadley. După ce parcurseră câțiva zeci de metri pe cornișă, intrară în ceea ce părea a fi o grotă, dar care de fapt era un fel de tunel strâmt, cu o crăpătură în tavan, cât să treacă prin ea corpul unui om.

Owen își frecă gânditor bărbia:

— Chestia se numește horn. Băieți, o să urcăm sprijinindu-ne cu spatele de o parte și cu tălpile sau genunchii de cealaltă parte!

Își scoase mantaua albă de camuflaj și începu să urce, urmat de soldații Stone și Hadley, care îi imitau mișcările.

Hornul era de fapt o fisură profundă, care se deschidea pe la jumătatea înălțimii peretelui stâncos și care dădea pe o pantă abruptă și vastă. Sergentul inspectă prudent întinderea acoperită de zăpezi. Albul nesfârșit era întrerupt în depărtare de pata întunecoasă a unei păduri de pini. Peste tot zăpada era virgină, fără urme.

Stone și Hadley ieșiră și ei pe rând din horn.

— Se pare că nimeni nu s-a mai plimbat pe-aici de mult timp, spuse Hadley, privind de jur-împrejur.

Stone își drese glasul:

— Ce credeți, domnule sergent?

— Cred că putem aduce aici toată grupa, fără nici un pericol, răspunse acesta. Rămâneți pe loc și supravegheați zona. Eu o să mă întorc la locotenent.

*

Peste puțin timp, toată grupa locotenentului Stark ieșise din horn și se afla pe panta acoperită cu zăpadă.

Fiecare soldat, încărcat cu echipamentul personal, avansa încet în direcția pădurii de pini care avea să-i adăpostească.

Panta pe care coborau era dulce, așa cum deseori se întâmplă cu cele aflate în apropierea fiordurilor.

Din depărtare se auzi un zgomot surd, care creștea rapid în intensitate, până deveni un uruit de nesuportat. Brusc, deasupra pinilor țâșniră trei avioane. În câteva secunde, zvastica de pe aripile lor deveni vizibilă. Zburau la joasă altitudine, explorând terenul lipsit de zăpadă din nordul fiordului, în căutarea evidentă a patrulelor britanice.

— Mitraliera în poziție! urlă Stark.

Primul avion viră pe-o aripă, urmat imediat de celelalte două, care făcură aceeași manevră.

În ciuda echipamentului de camuflaj, grupa lui Stark fusese reperată. Încărcați din greu, oamenii lăsaseră urme vizibile în zăpadă.

Patru soldați se repeziră să monteze mitraliera, în timp ce ceilalți se risipiră care încotro.

Primul avion trecu în trombă deasupra lor.

Gloanțele fluierară, înfundându-se în zăpadă. Șuierul unei bombe deveni tot mai ascuțit, tot mai amenințător, dar explozia se produse mult în spatele englezilor. Aceștia continuau să alerge în direcția pădurii salvatoare, dar, mai înainte de a ajunge la adăpost, al doilea avion trecu la atac. Bomba lansată de acesta explodă exact în locul în care grosul grupei se aflase cu câteva clipe mai înainte.

Schijele zburară în toate părțile, într-un zgomot asurzitor, împroșcând torente de zăpadă amestecată cu pământ, fără însă să rănească pe nimeni.

Având la dispoziție câteva clipe de acalmie, cei patru soldați reușiră să monteze rapid mitraliera, ale cărei rafale începură imediat să caute avioanele naziste. Al treilea avion fu nimerit în plin, fără ca măcar să apuce să-și lanseze încărcătura ucigașă. Un val de flăcări îmbrățișă carlinga. Aparatul căzu în picaj necontrolat, după care dispăru în spatele pădurii.

Peste câteva secunde, o explozie cumplită dădu englezilor de știre că avionul plonjase în apele mării și se dezintegrase.

Raidul aviației inamice luă sfârşit tot atât de rapid precum începuse.

Ca prin minune, nimeni dintre englezi nu fusese rănit grav, doar câțiva prezentând arsuri sau răni minore datorate schijelor.

După ce inspectă rapid starea oamenilor săi şi a echipamentului militar, Stark îşi aduse grupa la adăpostul copacilor.

Doar câteva ramuri carbonizate ale pinilor mai stăteau mărturie a atacului surpriză desfăşurat de naziști.

*

Pentru prima oară în viața sa, Tom Stark dormea în zăpadă, într-un cort care putea fi ridicat fără nici o greutate în mai puțin de un minut.

Vântul nu bătea, însă temperatura scăzuse brusc. Stark simțea cum totul din jur era îmbibat de o umiditate glacială şi, în ciuda sacului de dormit impermeabil, avea impresia că se află într-un frigider.

În asemenea condiții somnul nu avea cum să se lipească de el, fiind convins că acelaşi lucru se întâmpla şi cu restul oamenilor săi.

Neputând să adoarmă, încercă să-şi concentreze gândurile asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit. Acea *Einsatzgruppe* pe care o căuta fusese semnalată la vreo treizeci de kilometri de locul unde debarcaseră.

Informația era destul de vagă, dar trebuia să se mulțumească şi cu atât.

*

După un mic dejun compus din ceai făcut din zăpadă topită, conservă de carne şi biscuiți vitaminizați, grupa 112 de comando a englezilor se puse prudent în mişcare.

Locotenentul Stark şi sergentul Owen se aflau în fruntea avangardei. Fiecare dintre soldați era înarmat cu un pistol-mitralieră, un pumnal într-o teacă de piele şi grenade agățate de centură.

În lumina zorilor trandafirii, care pătau albul imaculat al zăpezii, grupa de comando ajunse în dreptul unei dune de zăpadă, pe care începu s-o escaladeze.

Stark parcurse târâş ultimii metri şi, ajuns în dreptul coamei, îşi înalţă capul cu băgare de seamă, privind de cealaltă parte a dunei.

Însă imediat se lăsă pe burtă, făcând semn celorlalţi să rămână pe locurile lor.

La poalele pantei se afla o cabană mică, după toate aparenţele de vânători, din al cărei coş se ridica un firicel subţire de fum.

Stark întinse mâna spre Owen, făcându-i semn să se apropie. Sergentul se ridică de la locul său şi parcurse târâş cei câţiva metri care îl despărţeau de locotenent în câteva secunde.

— Owen, la poalele pantei este o cabană şi se pare că este locuită. Vreau să supraveghezi totul în jur. Eu mă duc să arunc o privire la cabana aia.

— *Wait one minute*[1]! Locotenente, doar n-o să mergi de unul singur, este prea periculos!

— Owen, ţi-am mai spus că ai pliscul cam mare!

— Ştiu, locotenente, şi există momente în care nu-l pot închide!

— Ascultă, catârule ce eşti! Unul singur are mai multe şanse decât...

— Atunci, lasă-mă pe mine să merg!

Stark îi dădu lui Owen o lovitură amicală cu pumnul în cască şi-i spuse râzând:

— Dacă în cabana aia există vreo femeie, vreau să fiu primul care s-o călărească! Acum înţelegi de ce vreau să merg singur?

Owen îşi scoase casca şi-i răspunse morocănos:

— În cazul ăsta, sper să te alegi cu o blenoragie ca lumea!

*

[1] Aşteaptă o clipă! — lb. engleză. (N.T.)

Stark se rostogoli în zăpada ce acoperea panta până ajunse în dreptul unei ridicături de pământ, aflate la câțiva zeci de metri de cabană. Adăpostit în spatele ridicăturii, inspectă împrejurimile cabanei, după care ridică mâna, făcându-i semne lui Owen.

Din momentul în care locotenentul pornise spre cabană, Owen urmărea prin binoclu fiecare mişcare a acestuia. Semnele pe care Stark le făcea cu mâna îi dădură de înțeles că în jurul cabanei se aflau câțiva nemți şi în cabană mai exista încă unul, probabil şeful lor, iar el trebuia să țină în bătaia armelor atât cabana, cât şi pe soldații nemți.

*

Soldații nemți începură să se trezească în sacii de dormit în care petrecuseră noaptea.

Englezii din grupa de comando a lui Stark se desfăşuraseră de-a lungul dunei de zăpadă în lanț de trăgători, pândind orice mişcare din dreptul crestei şi aşteptând în tăcere deplină ordinul sergentului.

Fiecare dintre ei îşi alese o țintă pe care căuta s-o păstreze în cătarea armei.

La un semn al lui Owen, armele automate ale camarazilor săi intrară în acțiune, trăgând rafală după rafală.

În timp ce gloanțele englezilor provocau pierderi grele celor din patrula nazistă, locotenentul Stark se ridică din zăpadă şi se năpusti în goană spre cabană, cu arma în poziție de tragere.

Câțiva nemți încercară să riposteze, apucându-şi la nimereală armele şi căutând să scape din sacii de dormit care le stinghereau mişcările. Însă şansele lor erau reduse. Atacatorii beneficiau de elementul surpriză şi în plus şi de poziția extrem de favorabilă pe care o ocupau pe duna de zăpadă.

Stark alerga în zig-zag către cabană, în timp ce Bren-urile britanice continuau să semene moartea printre nemți.

Ceea ce Stark aştepta şi spera să se întâmple se şi întâmplă peste câteva clipe. În pragul cabanei apăru un ofițer SS, cu hainele în dezordine şi cu un pistol Lüger în mână.

Stark expedie o rafală scurtă exact deasupra capului acestuia. Înțelegând că se află în bătaia unei arme, SS-istul își aruncă pistolul și ridică brațele.

*

Pe figura *Untersturmführer*-ului Walter Bannwitz se citea teama. În ciuda frigului, fruntea sa era acoperită cu broboane de sudoare.

Așezat pe un taburet în interiorul strâmt al cabanei și având mâinile legate la spate, Walter privea la cuplul de norvegieni care relatau ceva cu aprindere ofițerului englez. Pentru el era ușor de ghicit ce anume spuneau cei doi, care gesticulau și arătau cu ură în direcția sa.

Untersturmführer-ul Walter Bannwitz trăia clipe în fața cărora nu putea face nimic și care, într-un mod sau altul, trebuiau să se producă inevitabil. Valuri de furie față de starea sa de neputință alternau cu momente în care era cuprins de panică.

Tânăra norvegiană continua să povestească precipitat, fiind pradă unei vădite stări de surescitare:

— Au ajuns noaptea... și ăsta m-a violat de mai multe ori! Dacă nu ați fi apărut, cu siguranță că m-ar fi omorât!

— Ieșiți cu toții! Lăsați-mă singur cu neamțul! ordonă Stark. Și tu, Owen!

Interiorul cabanei se goli, înăuntru rămânând doar Stark și Walter Bannwitz.

Gânditor, Stark își scoase din buzunar pachetul de țigări, alese două, le aprinse și introduse una între buzele SS-istului, vizibil uimit de gestul făcut de englez.

Apoi luă un scaun pe care se așeză călare, în fața prizonierului său:

— Așadar, să recapitulăm, spuse Stark într-o germană impecabilă. Ai ajuns aici cu oamenii tăi și ai violat-o pe norvegiana asta. Așa este?

Walter trase din țigară, fără să răspundă.

Stark trecu cu degetul peste însemnele SS de la gulerul neamțului și continuă imperturbabil:

— Însemnele militare, cât şi actele tale, indică faptul că eşti *Untersturmführer*-ul Walter Bannwitz... Vreau să-ţi spun că persoana ta nu mă interesează câtuşi de puţin! Absolut deloc!

Stark îşi scoase brusc pumnalul din teacă:

— Reprezinţi atât de puţin pentru mine, încât te-aş putea înjunghia ca pe un porc, fără ca acest lucru să mă afecteze în vreun fel!

Şi Stark lipi vârful pumnalului de gâtul neamţului, după care îl apăsă uşor. Corpul lui Walter se crispă imediat.

— Aa, bineînţeles, dacă ai fi altcineva, lucrurile s-ar schimba... s-ar schimba complet...

Vârful pumnalului se deplasă câţiva centimetri pe gâtul SS-istului, lăsând în urma sa o uşoară dâră sângerie. Un tremur nervos străbătu preţ de o fracţiune de secundă trupul lui Walter.

— Dacă te-ai numi, de exemplu...

Stark îl privi fix pe Walter, după care îşi termină fraza:

— ...Wünsche! Dacă te-ai numi de exemplu Karl Wünsche, asta ar fi într-adevăr cu totul altceva!

Reacţia SS-istului fu cât se poate de semnificativă.

Stark zâmbi şi continuă:

— *Well, well, well*[1]! Aşadar, îl cunoşti pe *Standartenführer*-ul Karl Wünsche! Îl cunoşti, nu-i aşa?

Şi pentru a obţine un răspuns la întrebarea sa, Stark înfipse mai adânc vârful pumnalului. Pe gâtul SS-istului începu să se prelingă o dâră de sânge.

— *Ja*! Îl cunosc pe Wünsche şi, dacă ţi l-aş putea da, aş face-o fără cea mai mică ezitare!

Din vocea neamţului răzbătea mult prea multă ură ca acesta să nu spună adevărul.

Stark îşi retrase pumnalul:

— Şi unde se află Wünsche acum?

— La căldurică, la Berlin! Unde crezi să s-ar putea afla?

— Mda... Ia spune-mi, şi chiar aveai de gând să dai foc cabanei ăsteia, aşa după cum afirmau cei doi?

— Dacă-ţi răspund că nu, oricum nu m-ai crede, făcu Walter.

---

[1] Ei bine, va să zică aşa! — lb. engleză. (N.T.)

– Din câte ştiu eu, o *Einsatzgruppe* atacă satele şi nu cabanele izolate, nu? Hai, răspunde, aşa este?

– *Ja*!

– Atunci, nu mai înţeleg nimic! spuse Stark, prefăcându-se nedumerit. Văd că totuşi acordaţi atenţie şi cabanelor izolate, nu?

– *Ja*!

– Şi de ce mă rog?

Walter tăcu, privind în pământ.

– Răspunde, Bannwitz, de ce ?

Walter ridică privirea şi replică arţăgos:

– Pentru că prefer să prind o localnică şi s-o călăresc decât să arunc în aer un sat întreg! Dar evident... nu eşti obligat să mă crezi că spun adevărul.

Stark îşi băgă pumnalul în teacă şi răspunse:

– Bannwitz, culmea e că sunt înclinat să te cred şi ştii de ce? Din mai multe motive, şi-mi face plăcere să ţi le enumăr. Mai întâi, din cauza acestui Wünsche pe care îl urăşti, asta se vede cu ochiul liber. Şi oare de ce îl urăşti într-atât? Ei bine, e foarte simplu! Pentru că el a scos la iveală caracterul de târfă al celei cu care te-ai căsătorit! Al Marlenei Verlag!

Cu răsuflarea tăiată şi cu ochii holbaţi, Walter abia reuşi să bâiguie:

– Cum... cum poţi să... să ştii...

– *Just a moment, my friend*[1]! Eu sunt cel care pune întrebările! Cu toate astea, am să-ţi răspund. Intelligence Service, asta îţi spune ceva? Ei bine, află că sunt ofiţer în acest serviciu, care, aşa după cum poţi constata, este mai eficient decât Gestapo-ul vostru!

Stark se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cabană, fără să-l părăsească din ochi pe SS-ist:

– Bannwitz, ia spune-mi, la câte operaţii aşa-zise de *represalii* ai participat?

Walter scuipă chiştocul din gură, dar rămase tăcut.

Stark strivi cu vârful cizmei ţigara căzută pe duşumea şi continuă:

---

[1] Doar o clipă, prietene! – lb. engleză. (N.T.)

– Aş putea să-ţi enumăr cel puţin trei asemenea operaţii. Rapoartele în legătură cu un astfel de subiect nu prea sunt plăcute de citit. Jafuri, violuri şi tot felul de atrocităţi! După care focul care purifică totul! Cunoaştem foarte bine metodele folosite de...

Stark se opri, pocni din degete şi întrebă:

– Ia spune-mi, cum se numeşte...

Walter tăcu.

– Ah, da! Mi-am amintit! Şi chiar este prietenul tău?

Walter înghiţi cu greu:

– La cine te referi?

– Hai, Bannwitz, ce naiba, doar ştii foarte bine despre cine vorbesc!

– *Nein*!

– Chiar aşa?

Şi Stark se aplecă, apropiindu-şi figura la câţiva centimetri de cea a SS-istului, care îi putea simţi răsuflarea caldă:

– Să ştii că avem în echipamentul nostru militar corzi foarte trainice, şi o bârnă din cabana asta poate servi de minune pentru o spânzurătoare! Bannwitz, indivizii de teapa ta nu trebuie judecaţi, ci omorâţi pur şi simplu, fără judecată, aşa cum sunt omorâte fiarele sălbatice! Însă, aşa după cum ţi-am mai spus, persoana ta nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Sau în orice caz, mult mai puţin decât individul căruia nu vrei să-i rosteşti numele, adică *Hauptsturmführer*-ul Klaus Handemer!

Lui Walter nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era convins că visează şi că acest coşmar pe care-l trăia nu putea fi aievea.

– Îl vreau viu pe Handemer ăsta! exclamă dintr-o dată Stark.

Walter respiră adânc, ezită câteva secunde şi sfârşi prin a spune:

– Locotenente, îmi pare rău, dar te înşeli! Nu cunosc nici un Klaus Handemer!

Stark oftă, de parcă ar fi fost dezamăgit de răspunsul primit:

– Noi, englezii, nu avem talent la torturi, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta! Noi preferăm maniera expeditivă şi... definitivă.

Apoi îşi privi ceasul de la mână şi adăugă:

— Bannwitz, în mai puțin de un sfert de oră vei părăsi această lume! Ce zici de chestia asta?

Walter nici nu mai simțea muşcătura frânghiilor care îl țineau legat de taburet. S-ar fi putut spune că spiritul său deja îi părăsise corpul fizic.

Însă, brusc, fu cuprins de un sentiment de teroare:

— Locotenente, deşi ai spus că voi englezii nu vă pricepeți la torturi, văd că practici cu succes tortura morală!

— Bannwitz, îți mai dau o şansă! Ultima, ține minte! Spune-mi unde se găseşte Handemer şi vei trăi!

— Voi trăi?

— Îți dau cuvântul meu de ofițer!

— Şi cum voi trăi?

— Bannwitz, nu-ți pot promite imposibilul! Doar eşti criminal de război!

— Bine, în cazul ăsta, hai să terminăm cât mai repede!

În sinea sa, Walter încerca o uşoară satisfacție văzând că locotenentul Stark era profund decepționat.

*

Sub privirile lui Walter, sergentul Owen luă frânghia, îi făcu un ochi, după care trecu capătul liber prin ochi, făcând astfel un laț pentru spânzurătoare.

În tot acest timp, locotenentul Stark nu contenea să-l ironizeze:

— Felicitări, Bannwitz! Îşi sacrifici viața pentru ca nazismul să supraviețuiască! Chestia asta mi se pare o idiotenie fără margini, o tâmpenie sinistră, pentru că oricum nazismul va fi înfrânt!

În momentul în care cânepa aspră a frânghiei îi atinse pielea gâtului, Walter tresări de parcă ar fi fost atins de o gânganie scârboasă.

Owen îi făcu semn să se urce pe taburet. Walter îşi muşcă buzele, dar se conformă cu demnitate ordinului primit.

Sergentul îi trecu peste cap latul frânghiei, al cărui capăt fusese prins de o bârnă din tavanul cabanei.

Owen se întoarse spre Stark şi-i raportă milităreşte:

— Domnule locotenent, totul este gata!

— În regulă, sergent! Lasă-mă pe mine!

Vizibil uşurat, Owen se depărtă de Walter şi se alătură celorlalţi camarazi. Stark se apropie de taburet şi, ridicându-şi privirea spre Walter, îi spuse:

— Ştii, să spânzuri pe cineva este o chestie groaznică! Cel puţin pentru mine! Nu am mai făcut aşa ceva niciodată şi sper că nici nu o să mai am prilejul să o fac din nou.

— Da, îmi dau seama, răspunse Walter. Sunteţi cu toţii nişte farisei!

— Bannwitz, ştii ce cred eu? Că Germania are o grămadă de militari, dintre care mulţi îi prisosesc, dacă-şi permite să-i sacrifice cu atâta uşurinţă!

— Ascultă, locotenente, m-am cam săturat de vorbele tale! Mai bine dă-i un şut scaunului ăstuia şi să terminăm odată!

— De acord! făcu Stark, punându-şi piciorul pe marginea taburetului. Numai că niciodată nu mi-aş putut imagina că poate exista un asemenea fanatism... să te laşi ucis pentru un individ care se culcă cu nevasta ta... chestia asta mi se pare de-a dreptul de necrezut!

— Hei! Opreşte-te! răcni Walter. *Ein moment*!

— Ţi-ai schimbat părerea?

— *Ja*! Dar cu o singură condiţie!

— Care?

— Nu ştiu pe moment! O să mă mai gândesc şi o să-ţi spun eu! Dar văd că ştii mult prea multe despre mine!

— Asta aşa este! răspunse Stark.

— Bine! Uite care este situaţia! Ţi-l dau pe Klaus dacă... dacă îmi spui cine ţi-a dat toate informaţiile astea!

Stark se încruntă, părând că chibzuieşte la propunerea SS-istului, după care îi răspunse pe un ton care se voia cinstit:

— Ţin să te avertizez că o să fii condamnat pe viaţă, aşa că nu-ţi foloseşte la nimic să ştii de la cine am toate informaţiile astea!

— Asta mă priveşte! Vreau totuşi să ştiu!

*

De cinci minute Stark stătea de unul singur afară, reflectând profund la discuția avută cu Walter Bannwitz.

Owen dădu colțul barăcii și se apropie de locotenent. Auzind scârțâitul zăpezii, acesta se întoarse iute.

Owen părea jenat, neștiind cum să înceapă. În cele din urmă, spuse pe o voce joasă:

– Locotenente, fă-o!

– Ce anume să fac? întrebă Stark nedumerit.

– Am auzit ce-ți cerea SS-istul.

– Și ce-i cu asta? Și ceilalți au auzit!

– Locotenente, nimeni n-o să scoată vreun cuvânt! Bag mâna în foc pentru asta! Tom... adică vreau să spun... hm... locotenente... cu toții suntem alături de tine!

– Owen, n-am dreptul ăsta!

Sergentul se enervă:

– *Shit*[1]! Dacă nu aveți dreptul ăsta, atunci luați-l!

– Știi ce risc dacă...

– Nu riscați absolut nimic, pentru simplul motiv că hârțogarii ăia de la Intelligence Service nu vor afla niciodată. Avem o șansă unică, cu care n-o să ne mai întâlnim. Bannwitz o să vă spună unde o să găsim această *Einsatzgruppe* pe care o căutăm. Știți ce înseamnă lucrul ăsta pentru noi? În mai puțin de o săptămână ne putem întoarce acasă, cu misiunea îndeplinită și cu permisia aia care ne așteaptă și la care visăm de atâta timp!

Stark mai reflectă câteva secunde, după care se hotărî brusc:

– Dezleagă-l pe Bannwitz!

*

Stark își aprinse o țigară:

– Fiind ofițer care face parte din Intelligence Service, nu am dreptul să-ți dezvălui sursa informațiilor mele. Cu toate astea, am hotărât să fac o excepție. Dar ascultă-mă bine, Bannwitz, să nu care cumva să crezi că te poți folosi de arma asta împotriva

[1] Rahat! – lb. engleză. (N.T.)

mea! Iar cuvântul tău nu face doi bani nici față de mine şi nici față de oamenii mei!

Walter ridică din umeri:

— Puțin îmi pasă mie că faci parte din Intelligence Service! Şi, cinstit să fiu, nu am nimic împotriva ta! Spune-mi doar...

— *One minute*[1]! Îți dau cuvântul meu că-ți voi spune cine trădează de la voi. Însă s-o luăm în ordine, da?

— *Sehr gut*[2]! Te ascult.

— Grupa asta a ta, pe care am lichidat-o, ce a fost de fapt?

— Un detaşament din *Einsatzgruppe* a lui Klaus.

— Vrei să spui, Klaus Handemer?

— *Ja*!

— Şi ce misiune avea detaşamentul ăsta?

Walter zâmbi amar:

— După ce Klaus s-a săturat de atâta sânge şi crime, m-a expediat în misiunile astea în locul lui, doar cu o mână de oameni.

— Şi ce trebuia să faci?

— Ceea ce am şi făcut deja!

— Fii mai precis!

— Păi, am căutat o cabană izolată, în care i-am luat niţeluş la bătaie pe localnici!

— Luându-le gâtul?

— Le-am luat eu oare gâtul norvegianului şi soției lui din cabana asta? Doar i-ai văzut în viață!

— Nu, dar ai...

— A, da, asta este adevărat! Am forțat-o pe individa aia să facă dragoste cu mine, şi oamenii mei s-au cam îmbătat! Oricum, e mai bine decât să crucifici nişte copii de uşile caselor.

Se lăsă o tăcere grea, pe care Stark o întrerupse peste câteva clipe:

— Handemer a crucificat copii de uşile caselor?

— *Nein*, nu a făcut niciodată aşa ceva. El doar ascultă de ordinele lui Wünsche. Cei care sunt *Waffen SS* în *Einsatzgruppe* fac asemenea...

---

[1] O clipă! — lb. engleză. (N.T.)

[2] Foarte bine! — lb. germană. (N.T.)

– Îndrăzneşti să-l aperi pe ticălosul ăla?

– Nici pomeneală! Am spus doar că nu-şi murdăreşte mâinile cu asemenea fapte, de care nici nu este în stare.

– Şi unde se află acum Klaus Handemer?

– La Narvik. Pot să-ți indic cu exactitate locul unde se găseşte Klaus împreună cu oamenii lui, dar, înainte de asta, trebuie să-mi spui cine te-a informat că Klaus s-a culcat cu nevastă-mea! Cine ți-a spus...

– O să-ți spun, n-avea grijă, o să-ți spun...

CAPITOLUL VII

Standartenführer-ul Karl Wünsche îi încredințase Marlenei o misiune care i se potrivea ca o mănuşă, şi anume să-i vâneze pe cei neîncrezători în doctrina nazistă.

Pentru ea, existența căpătase nişte dimensiuni de-a dreptul extraordinare, un fel de vârtej în care se amestecau, într-o dezordine totală, atât fanatismul încrâncenat pentru nazism, cât şi tot felul de vicii.

Din când în când, Marlene se mai droga şi cu cocaină, ceea ce o făcea să cadă în stări de transă senzuale, transformându-se într-o ființă bântuită de pasiuni exacerbate, dar fără să i se afecteze luciditatea sa perfectă, întrucât scopul său principal era să adulmece pistele antinaziste, aidoma unui vânător care-şi urmăreşte prada.

În astfel de împrejurări, Marlene se îmbrăca cu sobrietate, dar cu eleganța care-i sublinia incomparabila distincție. Apoi, ca urmare a jocului întâmplării, petrecea noaptea cu un baron sau cu înalte personalități, dintre care câțiva îi deveneau prieteni oficiali, şi câteodată chiar indivizi puternici, pe relațiile cărora se putea bizui, lucru care îl cam neliniştea pe Wünsche.

Însă Marlene rămânea credincioasă celui care o dezvirginase şi care asculta, mai mult sau mai puțin amuzat, ciudatele ei aventuri.

*

La Paris, imobilul cu numărul 93 din strada Lauriston era cunoscut drept „locul sacru la nazismului", unde se puteau întâlni fel de fel de indivizi, printre care ziarişti, scriitori, vedete de cinema şi, bineînțeles, ofițeri SS în uniformă.

Existau de asemenea şi multe femei, aşa-numitele *contese ale Gestapo-ului*, care organizau reuniuni sâmbătă de sâmbătă, ai căror eroi erau înalţi funcţionari nazişti.

În această ambianţă, Marlene se afla în elementul ei. Parisul era un oraş care i se potrivea perfect, făcând-o să uite într-o oarecare măsură Berlinul în care, aşa după cum spunea Wünsche, risca să se „ardă".

Marlene fusese introdusă cu uşurinţă în această faună diversă, controlată de Wünsche, care se ocupase din depărtare să facă tot ceeea ce fusese necesar.

*

Frumosul necunoscut îmbrăcat în smoking şi cu privirea vicleană se îndreptă spre Marlene, care nu ezită şi-l încurajă cu un zâmbet. Instinctul ei îi spunea că putea obţine de la acesta informaţii interesante.

*

Puţin înainte de miezul nopţii, Marlene spuse cu o voce alintată:

– Mă simt cam obosită...

Ceea ce spera nu întârzie să se audă:

– Pot să vă însoţesc?

Femeia se prefăcu mirată:

– Aveţi cumva maşină?

– Am şi maşină, şi un *ausweiss*[1] în toată regula!

Şi necunoscutul zâmbi, descoperindu-şi dinţii sclipitori şi regulaţi:

– Ce spui, Marlene?

Aceasta simulă pentru a doua oară mirarea:

– Scuză-mă, dar am uitat că s-au făcut prezentările, aşa că nu mai reţin numele tău!

– Nu-i nimic, numele meu este Alain.

– Alain şi mai cum?

[1] Permis de liberă trecere – lb. germană. (N.T.)

– Nu are importanță. Eu sunt francez, tu ești din Germania, restul nu mai contează. Și apoi, cu cât știm mai puțin, cu atât este mai bine în vremurile astea tulburi. Nu ești de părerea mea?

– Alain, ești un înțelept.

Cei doi se ridicară aproape în același timp.

*

Alain opri motorul mașinii și trase frâna de mână.

Marlene întoarse încet capul spre el și murmură:

– Unde suntem?

– La periferia orașului. La mine acasă.

– Alain, dar știu că ai tupeu, nu glumă!

Fără să fie câtuși de puțin stingherit, acesta puse mâna pe piciorul Marlenei și, privind-o cu subînțeles, îi răspunse:

– Ia spune sincer, comportamentul meu te nemulțumește cumva?

Marlene tresări la atingerea mâinii celui de lângă ea și încercă să pareze situația în care se afla:

– Dragul meu Alain, sunt o femeie măritată.

– Da, o femeie măritată, care călătorește fără soțul ei!

– Soțul meu este ofițer SS! În prezent se luptă în...

– Și îi ești credincioasă? o întrerupse brutal Alain, fără să pară câtuși de puțin impresionat de calitățile soțului frumoasei germane.

– Alain, ești cam indiscret...

Francezul se aplecă brusc spre ea și o sărută îndelung, fără să întâmpine nici un fel de rezistență.

Dimpotrivă, cu o spontaneitate de nebănuit, Marlene răspunse limbii străine care îi inspecta gura.

Mâna caldă a bărbatului se strecură pe sub rochia ei de seară și începu să-i mângâie stăruitor coapsele. Marlene răspunse gestului fără să se lase prea mult timp rugată, mângâind la rândul ei o zonă anumită a pantalonilor acestuia.

Gestul ei degaja o docilitate copilărească, dar în același timp o solicitudine cât se poate de reală.

– Ne vom simți mai bine la mine acasă! spuse Alain în cele din urmă.

*

Reşedinţa necunoscutului era izolată de restul locuinţelor din apropiere. Marlene îşi scoase mantoul şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, în timp ce Alain deschisese uşile barului încastrat într-un perete şi începuse să prepare două cocteiluri.

— Vrei să-ţi arăt casa? o întrebă el, întorcându-şi capul spre ea.

— Nu, mulţumesc, nu ne grăbeşte nimeni şi, în afară de asta, fotoliul în care stau este cât se poate de confortabil.

Alain se apropie de ea, puse pe măsuţa joasă din faţa fotoliului cele două pahare şi o întrebă ironic:

— Ia spune-mi, de fapt, care este motivul pentru care ai bătut atâta drum până aici, la Paris?

Marlene luă paharul şi-l duse la buze, vizibil nemulţumită de întrebarea care i se pusese. De altminteri, nu-i plăcea absolut deloc să i se pună întrebări la care să fie nevoită să răspundă.

Alain bău o înghiţitură, lăsă paharul pe masă şi spuse:

— Ai o poşetă foarte frumoasă!

Surprinsă, Marlene îşi îndreptă privirea spre poşeta ei de pe măsuţă.

— Este din piele de crocodil! remarcă Alain. Precis costă o avere!

Şi, mai înainte ca Marlene să poată reacţiona în vreun fel, Alain luă poşeta de pe măsuţă şi începu să-i controleze conţinutul.

Reuşind să-şi domine furia surdă, care pusese stăpânire pe ea, Marlene mai bău o înghiţitură, mulţumindu-se să urmărească mişcările necunoscutului.

Acesta îi examină atent actele, după care puse totul la loc.

— Scuză-mă, însă a fost necesar să fac aceasta...

Marlene îşi muşcă buzele şi-i răspunse calmă:

— De ce?

— Ei bine, pentru că acum ştiu cine eşti!

— Serios? Şi, mă rog, cine sunt?

Alain zâmbi vag:

— O nemţoaică! *Una adevărată*!

– Una adevărată? Adică ce, mai există şi altele care sunt false?

– Sigur că da! Şi o ştii la fel de bine ca şi mine!

– Ah, da! Aşa cum există şi francezi colaboraţionişti! Parcă aşa li se spune celor care colaborează cu duşmanul, nu?

– Exact! răspunse Alain, zâmbind enigmatic.

– Mda... Vezi, e ciudat, tu ştii totul despre mine, în timp ce eu nu ştiu nimic! Doar că te numeşti Alain! Nu ştiu cine eşti de fapt, cu ce te ocupi, pentru cine lucrezi, nu ştiu nimic!

– Ai dreptate, nu ştii nimic!

– Hm, s-ar putea întâmpla ca totul să devină periculos! spuse Marlene, luând paharul de pe masă.

– Periculos? Ce anume să devină periculos? întrebă Alain uşor neliniştit.

– Jocul ăsta pe care-l joci cu mine!

Alain izbucni în râs:

– Viaţa mea se derulează într-un permanent pericol. Şi totul a devenit pentru mine o obişnuinţă, un fel de a doua natură.

– Să ştii că am relaţii foarte importante, cu persoane sus-puse!

– Da, da, sunt convins de asta!

– *Sehr gut*! făcu Marlene, ridicându-se din fotoliu. Te rog condu-mă la hotel.

Însă în fracţiunea de secundă următoare, se simţi catapultată prin aer, după care căzu greoi pe covor.

Cu o suplеţe de felină, Alain îngenunche în faţa ei, strângând între picioare coapsele femeii care se zbătea.

– *Schwein*![1] ţipă Marlene.

– Hai, hai! încercă Alain s-o liniştească. N-ai auzit niciodată că francezii sunt experţi în a face dragoste?

Şi, brusc, îi smulse rochia. Deşi Marlene continua să se zbată, mâinile puternice ale asaltatorului îi smulseră sutienul şi slipul, lăsând-o complet goală.

– Calmează-te, draga mea, făcu el, descheindu-şi pantalonii.

Şi după ce-i răsuci brusc braţele la spate, i le ţintui cu o mână, în timp ce cealaltă îi despărţi fără menajamente pulpele.

[1] Porcule! – lb. germană. (N.T.)

Şi, fără nici un preambul, o penetră cu toată puterea, cu o mişcare bruscă a şoldurilor.

Marlene împinse cu mâinile corpul francezului, încercând să stăvilească asaltul nemilos şi să-i frâneze mişcările, dar în zadar.

Mişcările crude ale lui Alain aveau atâta forţă şi precizie, încât Marlene se simţea pătrunsă până în profunzimea fiinţei ei ei, fiecare atac având darul să-i rănească şi mai mult spatele de covor.

Impresia pe care o resimţea era că se luptă într-adevăr cu un duşman nemilos. Iar impresia deveni realitate când, după un ultim asalt, Alain se ridică, îşi scoase revolverul, îi lipi ţeava acestuia de tâmplă şi-i porunci:

— Acum, arată-mi ce ştii să faci!

Şi, înşfăcând-o de păr, imprimă capului ei mişcarea de care Marlene nu avea cum să scape.

Ceea ce se întâmpla nu mai constituia de mult o plăcere, şi Marlene presimţi că şi ceea ce avea să urmeze avea să fie la fel.

*

Alain termină de legat fiecare picior al Marlenei de biblioteca din lemn masiv care ocupa un perete întreg al salonului, după care se ridică, îşi contemplă mulţumit opera, se îndreptă spre un coş de rafie din colţul încăperii, alese o cravaşă cu măciulia de argint şi reveni lângă ea.

— După cum probabil că ai observat, îi spuse el, jucându-se neglijent cu cravaşa, cea mai apropiată casă se găseşte la câteva sute de metri, aşa că poţi să ţipi cât doreşti, că tot nu te aude nimeni.

Marlene se simţi paralizată de teroarea care pusese stăpânire pe ea şi care-i îngheţase sângele în vene.

Întinsă pe burtă, goală şi cu braţele legate la spate, abia dacă se putea mişca să-şi vadă torţionarul.

Coarda subţire care-i ţinea mâinile legate îi comprima circulaţia sângelui şi-i congestiona mâinile.

— Aşa, va să zică, cu ce te ocupi exact? o întrebă Alain.

În depărtare, clopotul unei biserici bătu de două ori. Cravaşa şuieră, despicând aerul, şi şfichiul ei izbi spatele femeii:

— Ar fi bine să-mi răspunzi! Ştii, nu-mi prea place să produc rău unei femei, aşa că nu mă forţa să fac asta!

Încă năucită de lovitura primită, Marlene răspunse gâfâind:

— Lucrez pentru *Standartenführer*-ul Karl Wünsche...

— Şi concret, ce anume faci pentru el?

O a doua lovitură de cravaşă biciui corpul femeii. Marlene ţipă scurt şi răspunse printre dinţi:

— Îi urmăresc... pe spioni.

— Aha, interesant!

— Nemernicule, am să-ţi plătesc pentru tot ce mi-ai făcut, să ţii minte!

Însă hohotul de râs pe care-l scoase Alain îi provocă din nou acea senzaţie de teroare.

Acesta aruncă cravaşa, se îndreptă spre biroul de nuc din dreptul ferestrei, ridică telefonul şi formă un număr.

Peste câteva secunde, pronunţă doar câteva cuvinte:

— Vino imediat! E foarte important!

Puse apoi receptorul în furcă, se apropie de Marlene şi, punându-i piciorul pe păr, chiar lângă cap, imobilizându-i-l, spuse pe un aer detaşat, de parcă ar fi făcut un comentariu:

— Va să zică, o femeie SS, care lucrează pentru ORDINUL NEGRU, cu misiunea de a depista spionii... Mda, înseamnă că trebuie să ştii lucruri interesante... foarte interesante!

Marlene înţelese brusc că Alain nu era un aliat al naziştilor, ci dimpotrivă.

Era groaznic! Şi în primul rând, *prea absurd*.

Îşi scutură energic capul, încercând să-şi elibereze părul imobilizat de piciorul lui Alain, şi protestă:

— Vă înşelaţi! ...Vă asigur că vă înşelaţi!

— Ia uită-te, nu mă mai tutuieşti? Ce, nu mai suntem... prieteni? o întrebă ironic Alain.

Îşi luă piciorul de pe părul ei, eliberându-i-l, după care se aşeză în genunchi în spatele ei, spunându-i disprețuitor:

— Va să zică, în cele din urmă ţi-ai dat seama cine sunt, nu? Ha, ha, ha! De când tot sper să nimeresc peste o căţea ca tine!

Marlene se cabră inutil. Mâinile puternice ale francezului o apucară ferm de şoldurile între care acesta se şi instală, cu toată opoziţia ei.

Imediat, Marlene simţi cum corpul îi fu pătruns de un şoc arzător. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, fără să le poată stăvili şuvoiul.

Însă în ciuda stării intense de descumpănire care pusese stăpânire pe ea, nu putu rămâne mult timp insensibilă la genul de contact pe care îl avea cu adversarul ei.

Văzând că începe să se supună ritmului pe care îl impunea, bărbatul hohoti cu grosolănie în spatele ei. Se aplecă şi mai mult deasupra ei, îi respiră mirosul cefei şi apoi îşi înfipse dinţii în ea, cu sălbăticia unei fiare.

Continuând să plângă, Marlene îi răspunse printr-o mişcare a bazinului.

*

Necunoscutul purta un impermeabil negru. Era brunet, înalt şi uscăţiv, şi întreaga sa fiinţă degaja aerul unui englez.

Făcând un gest scurt cu bărbia către Marlene, îl întrebă pe Alain:

– Cine-i?

– O pradă bună! îi răspunse acesta, zâmbind enigmatic.

– Dezleag-o! îi ordonă scurt englezul.

Şi începu apoi să-i inspecteze conţinutul poşetei.

După ce Alain o dezlegă, Marlene îşi frecă încheieturile mâinilor, îl privi drept în ochi pe necunoscut şi-l întrebă:

– Eşti de la Intelligence Service?

– *Shut up!*[1]

Dar Marlene nu ţinu seama de avertismentul primit şi spuse pe o voce surdă, de parcă le-ar fi comunicat o banalitate:

– Codul meu este XT-013!

Cei doi bărbaţi schimbară o privire scurtă.

Parcă uitând că este goală, Marlene continuă să se destăinuie:

---

[1] Taci! – lb. engleză. (N.T.)

– Sunt nemțoaică. Numele meu de fată este Verlag. M-am măritat cu un *Untersturmführer* care face parte din ORDINUL NEGRU, pe nume Walter Bannwitz. Noaptea nunții mele s-a petrecut în faimosul castel al lui Himmler din Wewelsburg, dar nu soțul meu a fost cel care m-a dezvirginat, ci *Standartenführer*-ul Karl Wünsche. Probabil că tot el este tatăl fiicei mele. Nu știu dacă realizați ceea ce vreau să vă spun... Însă, în orice caz, vreau să știți că este posibil ca cele întâmplate să mă fi traumatizat, trezind în mine o dorință permanentă de a face sex. Acest diagnostic mi-a fost dat de un psihiatru eminent, pe care l-am consultat. La început, m-am gândit să-l ucid pe Wünsche, dar am constatat rapid că o stare de libido activ era favorabilă atât pentru inteligența mea, cât și pentru viclenia de care până atunci nu mă simțisem în stare. Și astfel, mi-am dat seama că nu numai pe Wünsche doream să-l ucid, ci un număr cât mai mare de indivizi de teapa lui. Prin intermediul unui amant de-al meu care lucrează la Abwehr[1] și care este un agent dublu, am reușit să intru în contact cu Intelligence Service, care are acum un dosar întreg în legătură cu persoana mea. Așa că tot ceea ce am spus se poate dovedi. În acest moment, datorită informațiilor mele, un ofițer din Intelligence Service, pe nume Tom Stark, conduce o operațiune în regiunea Narvik din Norvegia, având ca obiectiv distrugerea unei *Einsatzgruppe* comandate de *Haupsturmführer*-ul Hans Handemer și de soțul meu, *Untersturmführer*-ul Walter Bannwitz.

*

Câteva clipe bune, francezul și englezul rămaseră fără replică în urma destăinuirilor făcute de Marlene.

Englezul scoase un carnețel negru din buzunarul impermeabilului, îl frunzări rapid și spuse:

– Ai riscat enorm! Ce te face să crezi că noi doi chiar suntem dușmani ai Reich-ului?

---

[1] Abwehr – Serviciul de informații și contrainformații al Marelui Stat Major german. (N.T.)

— Aşa este, aveţi dreptate, răspunse Marlene calmă. Am riscat enorm spunându-vă toate astea. Însă am făcut-o fiind convinsă că nu mă înşel, cel puţin asta mi-a fost intuiţia.

Privi apoi dispreţuitor spre Alain şi continuă:

— Şi după tot ceea ce mi-a făcut individul ăsta, mă face şi mai mult să cred că am avut dreptate şi că nu m-am înşelat!

Alain îşi întoarse capul, prefăcându-se că nu-i observă prezenţa.

— Într-adevăr, mi-am notat aici codul tău, şi aşa este, corespunde cu cel pe care mi l-ai spus, confirmă agentul Intelligence Service-ului.

Marlene schiţă un zâmbet de satisfacţie, care însă i se şterse imediat de pe figură auzind replica englezului:

— Însă asta nu constituie o probă suficientă!

— *Was*?

— Doar Intelligence Service-ul deţine fotografiile şi amprentele digitale ale agenţilor noştri.

Marlene păli:

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că, în ceea ce mă priveşte, nu eşti neapărat agentul Intelligence-Service-ului cu numărul de cod XT-013, alias Marlene Bannwitz, născută Verlag. Este foarte posibil ca cei din SS să o fi descoperit pe adevărata Marlene, să o fi ucis, şi să-ţi fi dat ţie identitatea ei.

— Dar...

— *One minute, please*. Încă nu am terminat. Însă, dacă chiar eşti agentul XT-013, atunci nu ai nici un motiv să te temi.

— Şi acum, ce-o să se întâmple? întrebă Marlene.

Din glasul ei răzbătea o uşoară urmă de îngrijorare.

— Îmbracă-te. Te voi duce într-un loc sigur, de unde te va lua un avion al R.A.F.

Marlene făcu ochii mari:

— Un avion? Ca să merg unde?

— La Londra! Nu ştii că acolo se află sediul Intelligence-Service-ului? Doar aşa putem afla dacă într-adevăr eşti sau nu agentul XT-013!

PARTEA A DOUA

O, ceruri, prăvăliți-vă asupra
mea, numai să mă pot răzbuna!
Cleopatra

CAPITOLUL I

Nimic din istoria oraşului Narvik nu se putea compara cu evenimentele sângeroase care se abătuseră asupra sa în acele zile (aprilie 1940 - N.T.).

Cetățenii norvegieni erau înspăimântați de situația în care se aflau, şi nu puțini erau cei care se ascundeau prin locuințele lor, neîncrezători chiar față de compatrioții lor.

Din acele clipe teribile în care trupele hitleriste țâşniseră din apele portului, aidoma unor monştri marini, asistaseră la atâtea şi atâtea acte de trădare, încât nu mai ştiau în cine să aibă încredere. Alții, mai curajoşi, stăteau în grupuri pe la colțurile străzilor, discutând cu voce scăzută şi încercând să prevadă desfăşurarea evenimentelor.

Străzile care duceau spre port erau pline de bărbați, pe ale căror fețe se puteau citi fel de fel de sentimente, de la îngrijorare la optimism, până la preocuparea pentru unica lor persoană.

În punctele importante ale oraşului fuseseră instalate posturi de gardă pline cu SS-işti înarmați până-n dinți, iar zi şi noapte străzile erau străbătute de patrule care păndeau cea mai mică mişcare suspectă.

În acelaşi timp, poliția norvegiană, ai cărei agenți intraseră de puțin timp sub ordinele Gestapo-ului, patrula de-a lungul trotuarelor, interpelând civilii.

Suspecților le erau adresate aceleaşi şi aceleaşi întrebări, ca un laitmotiv: „Cum te numeşti? Unde lucrezi? Care este mo-

tivul pentru care te găseşti aici? Ce faci aici? Recunoaşte, eşti agent britanic!"

Cei arestaţi erau duşi la sediul Gestapo-ului, unde erau supuşi unui adevărat interogatoriu. Puţini erau cei care mai ieşeau de acolo pentru a se întoarce la casele lor, cei mai mulţi fiind transportaţi în lagărele de concentrare.

În acea dimineaţă de primăvară, soarele strălucea, trimiţându-şi razele să se oglindească în apele îngheţate ale fiordului.

Am mai rămas câteva clipe în spatele ferestrei apartamentului, privind absent la furnicarul civililor şi soldaţilor din stradă. Mi-am privit ceasul de la mână. Deşi era trecut de ora opt, negustorii prudenţi încă nu deschiseseră magazinele.

Walter şi patrula lui trebuiau să se întoarcă chiar astăzi. Ne dăduserăm întâlnire la ora unsprezece, la sediul Gestapo-ului, aşa că mai aveam ceva timp la dispoziţie.

Am întors capul şi m-am uitat către Hildegarde, gândindu-mă fără să vreau la soţul ei care îşi petrecuse noaptea în localurile Gestapo-ului. Era evident că profitam de situaţia mea, dar nu eram singurul ofiţer SS care făcea asta. În oraşul pe care îl cucerisem, tot ceea ce era mai bun ne aparţinea. Era suficient să transmitem un ordin de rechiziţie la Gestapo, că şi aveam parte imediat de obiectul dorinţei noastre.

Oamenii mei *Waffen SS* din *Einsatzgruppe,* pe care o comandam, locuiau în acelaşi imobil cu mine. Datorită faptului că eram comandantul trupelor de „misiuni speciale", beneficiam de anumite privilegii speciale, printre care şi acela de a-mi încartirui oamenii împreună cu mine.

În timp ce mă îndreptam spre patul lui Hildegarde, un uruit cumplit, asemănător cu zgomotul făcut de trecerea unui tren, anunţă începutul luptelor.

Primul obuz căzu cu un zgomot asurzitor.

Hildegarde scoase un ţipăt ascuţit. Pereţii casei începură să tremure, iar geamurile zburară în ţăndări.

Am smuls uniforma din cuier şi m-am repezit spre uşă. Am apucat să văd cu coada ochiului cum, în stradă, trecătorii abia îşi reveniseră din momentul de surpriză. Imediat răsunară parcă din toate părţile salve neîntrerupte de arme automate.

Hildegarde țâșnise goală din pat și se năpustise îngrozită în aceeași direcție ca și mine. N-am încercat s-o rețin, fiindcă nu ar fi avut nici un sens. Într-o fracțiune de secundă, norvegiana dispăru pe scări.

Am urmat-o, alergând ca un nebun. Pe scara imobilului răsunau tropăituri de cizme și strigăte de panică, care se detașau de vacarmul de afară. Am coborât în goană cele câteva trepte, îmbrâncit de propriii mei oameni, și am ieșit pe jumătate dezbrăcat în stradă.

O ploaie de obuze de toate calibrele se abătea asupra orașului încremenit, lovind cu o precizie necruțătoare cele mai importante obiective. În caldarâm se căscau ici și colo adevărate cratere, din care țâșneau în aer gheizere de pământ și piatră. Oamenii alergau în toate părțile ca iepurii, se împiedicau, cădeau, se ridicau și se trânteau la pământ într-o goană înnebunită, parcă regizată de o minte bolnavă.

Uruitul violent al bombardierelor umpluse întreg văzduhul. În depărtare se detașau ciuperci de fum, care se transformau imediat în fuioare negre, ce se înălțau spre cerul limpede, într-un dezacord cu paleta de culori a primăverii.

O bubuitură îngrozitoare făcu să mi se clatine pământul de sub picioare. La câteva sute de metri, două sau trei blocuri de beton se înălțară în aer, zburând cu o încetineală ireală, aidoma unor secvențe dintr-un film proiectat la relanti. Frânturi de pietre zburară în toate direcțiile, alegându-și victimele la întâmplare.

Mi-am aruncat ochii îngrozit în direcția portului. Navele noastre erau lovite metodic, fără cruțare, încasând bombă după bombă. Deja în acea direcție orizontul începuse să fie acoperit de o perdea groasă de fum.

Un suflu puternic mă proiectă la câțiva metri de locul în care mă găseam, fără să pot opune nici cea mai mică rezistență. Fumul dens și praful mă împiedicau să respir normal. M-am ridicat de la pământ clătinându-mă și am urlat un ordin spre oamenii mei:

— *Halt! Komm!*

Însă nimeni nu mă mai asculta. Este foarte posibil ca nici să nu fi fost auzit. Oricum, soldații germani fugeau în toate părțile, ca niște șobolani dintr-un grajd pradă flăcărilor. Fugeau cu disperarea pe care doar vederea morții ți-o poate da, însă se îndreptau iremediabil către o moarte sigură.

Tunetul unei noi deflagrații îmi sfâșie timpanele. Suflul exploziei lipi pe unul dintre oamenii mei de un zid și-l țintui acolo. Zidul se prăbuși ca un joc de domino, strivindu-l pe nefericit sub ochii mei.

*

Fugeam fără să știu încotro să mă îndrept, fiind prizonier al bombardamentului și al tumultului de infern care se dezlănțuise.

Așa cum făceau toți, fugeam oriunde vedeam cu ochii, numai să pot găsi un locșor, cât de mic, în care să mă pot ascunde.

Câțiva soldați nemți încercau să-și ocupe pozițiile de luptă, însă cei mai mulți erau în căutarea unui adăpost sigur.

Un uruit amenințător mă făcu să mă arunc la pământ. O grindină de proiectile mușcară lacome din asfalt, țiuind flămânde. Am apucat să arunc o privire în jurul meu, dar imediat mi-a venit să vomit. Oroarea își lăsase peste tot semnătura inconfundabilă. Corpuri măcelărite, amputate de membre, zăceau alandala, într-o magmă de sânge și de măruntaie, iar gemetele răniților și muribunzilor exacerbau imaginea de coșmar.

Nici nu-mi pot da seama prin ce miracol am reușit să ajung nevătămat până în port, făcându-mi cu greu drum printre craterele bombelor și bucățile răsucite de metal, care răsăreau la tot pasul, îngreunându-mi mersul. Am continuat totuși, până mi-am dat seama că nu mai aveam mult. Am trecut de un morman de fiare, m-am strecurat printre niște șine răsucite parcă de mâinile unui uriaș, am ocolit un maldăr de pietre fumegânde și am ajuns la marginea orașului. O rafală de vânt destramă perdeaua groasă de vânt din fața mea.

Spectacolul care mi s-a oferit ochilor a făcut ca, pentru o secundă, inima să mi se oprească în loc. Nu-mi imaginam că este

posibil un asemenea dezastru. Aveam impresia că mă aflu în fața unui furnal gigantic în funcțiune.

Un petrolier care explodase împrăștia un nor de fum, făcând aerul de nerespirat. Cea mai mare parte a navelor noastre fuseseră lovite în plin, fiind transformate în mormane fumegânde. O sirenă urla neîntrerupt, gemând jalnic. Catarge frânte se înălțau spre cer, ca cioturile unor ciungi, implorând zadarnic. Pe suprafața apei, acoperită cu o pânză de petrol, pluteau rămășițe de lemn. Ici și colo, se mișcau forme minuscule, ca niște bule întunecate. Erau fericiții supraviețuitori ai bombardamentului care încercau să scape din strânsoarea de petrol care îi țintuia ca în niște chingi.

O bubuitură înfiorătoare mă făcu să mă arunc la pământ. Explodase depozitul de muniții de pe un vas, transformând nava într-o pălălaie gigantică, ale cărei limbi de foc se întreceau parcă în a atinge cerul.

Am ridicat capul și am văzut uimit cum totuși una dintre nave reușea să plutească, înaintând chiar spre port. M-am frecat la ochi, încercând să disting prin aerul îmbâcsit de praf și fum vreun semn caracteristic. Brusc, am înghețat. Nava era un distrugător britanic.

La câțiva metri de mine, pe o colină, se afla un aruncător de torpile căzut de pe trepiedul său. Am uitat pe loc de pericolul în care mă aflam. M-am cățărat rapid pe colină, am dat la o parte trupurile neînsuflețite ale servanților și am verificat arma. Din fericire, era încărcată, iar în spatele sacilor de nisip care împrejmuiau locul se mai aflau câteva lădițe pline cu torpile. Câțiva soldați germani au apărut ca din senin, dintre dărâmături, și m-au ajutat să fixez aruncătorul de torpile pe trepied. Fără să mai stau mult pe gânduri, am ochit prova distrugătorului britanic, mi-am ținut respirația și am tras.

Torpila a țâșnit cu un șuierat sinistru, a ricoșat de suprafața apei și a lovit în plin vasul inamic, cu un zgomot infernal, ceea ce mi-a produs o plăcere imensă.

Nava se opri parcă descumpănită, iar din corpul ei izbucni spre înălțimi un torent de resturi metalice. Dinspre provă, un șuvoi de apă, ulei și vapori încinși țâșni ca într-o erupție vul-

canică, făcând ca numai în câteva minute distrugătorul să se încline, dezvăluind privirilor craterul imens provocat de torpilă.

Urmându-mi exemplul, supraviețuitorii apărării de coastă au început să iasă din adăposturi, încercând să pună în linie de bătaie piesele de artilerie de pe țărm. Din păcate, în spatele distrugătorului pe care îl doborâsem îşi făcu apariția o altă siluetă amenințătoare şi, imediat, încă una. Şi ceea ce bănuiam că avea să se întâmple se şi întâmplă.

Un foc de infern se abătu asupra coastei. Distrugătoarele inamice trăgeau cu toate gurile de foc, împânzind văzduhul cu şuierăturile aducătoare de moarte ale obuzelor.

Abia am reuşit să mă arunc într-o tranşee săpată în colină, în spatele aruncătorului de torpile. Cei doi soldați îmi urmară pe loc exemplul.

Furtuna de foc trecu pe deasupra capetelor noastre. Întreg pământul se zguduia, parcă izbit de pumnii unui uriaş. Stăteam lipit de peretele tranşeei, cu ochii deschişi. Cei doi soldați îşi lipiseră capetele de genunchi şi-şi țineau mâinile lipite deasupra căştilor, de parcă în acest fel s-ar fi putut proteja mai mult.

Trombele de pământ provocate de explozii ajungeau şi până la tranşeea noastră, împroşcându-ne şi acoperindu-ne cu fragmente de piatră şi moloz, însă, ca prin miracol, continuam să trăim.

Bombardamentul părea că nu se mai termină. Unul dintre cei doi soldați îşi înălță capul şi mă privi fără să spună nimic. În ochii lui se citea rugămintea adresată unui Dumnezeu, care părea că de această dată era mai surd ca niciodată.

Brusc, am ciulit urechea. Dacă auzul nu mă înşela, din vacarmul de nedescris se distingeau nişte bubuituri sacadate, asemănătoare cu tirul unei mitraliere grele. Era bateria germană de coastă, care intrase în funcțiune. Aşadar, nu eram singurul care reuşise să reorganizeze rezistența germană.

Am scos cu grijă capul din tranşee şi am privit în direcția din care se auzeau bubuiturile artileriei. Într-adevăr, prin norii grei de fum, care se lăsaseră asupra portului, străfulgerările tunurilor germane de coastă se zăreau cam la un kilometru de locul în care mă aflam.

Un distrugător britanic care ajunsese până în rada portului fu lovit în plin. Cu toate acestea, tunurile sale continuau să tragă. Fără să vreau, am simțit o oarecare admirație pentru soldații britanici. Puteam vedea cu ochiul liber cum apele invadaseră puntea navei grav avariate, dar tirul tunurilor sale nu înceta. Abia în clipa în care apele ajunseră la nivelul turelelor, tunurile mai lătrară o singură oară, după care amuțiră.

*

Trupele germane reușiseră să se regrupeze. Prin străzile orașului se scurgeau în pas alergător detașament după detașament, întărind punctele de apărare ale Narvikului și întâmpinându-i oriunde pe britanici cu un foc nimicitor.

Se zvonise că și norvegienii trăgeau asupra aliaților lor, care-și riscau viața venind în ajutorul țării cucerite de nemți.

M-am gândit că, dacă știrea era reală, atunci s-ar fi adeverit încă o ironie a soartei, și anume că de multe ori se întâmplă să te sacrifici pentru o cauză pierdută și, când colo, ești trădat chiar de cei pe care i-ai apărat. Și cu cât încercam să-mi izgonesc acest gând din minte, cu atât mai mult mi se întipărea.

Aveam impresia că mă asemănam cu o fiară hăituită, iar această frică de a fi vânat precum o sălbăticiune născu în mine un sentiment nou, ciudat, de a nu mai fi implicat direct în ceea ce făceam.

De altminteri, compatrioții mei își desfășurau activitatea de parcă eu nici nu aș fi existat.

Am continuat să merg la întâmplare, fără un scop precis. Se părea că nepăsarea fatalistă, care punea tot mai mult stăpânire pe ființa mea, avea darul de a-mi proteja viața.

*

La orice fereastră din cartierul portului, la orice colț de stradă se putea vedea țeava unei arme. Pistoale Schmeisser, pistoale-mitralieră, mitraliere grele amenințau cu moartea la orice pas.

Naziştii respingeau atacurile britanicilor cu ferocitatea unei fiare încolţite. Se trăgea din spatele fiecărei porţi, de la orice fereastră, de după orice gard, din orice crater de bombă. De pe acoperişuri, mitralierele trăgeau asupra a tot ceea se mişca pe străzi, semănând moartea.

Tirul armelor automate răzbătea de pretutindeni, ridicând nori de praf şi smulgând bucăţi din asfalt, din caldarâm sau din cărămizile caselor. La tot pasul se prăbuşeau copaci şi stâlpi, într-un amestec de nedescris de cabluri, fiare şi beton.

Dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla în jurul meu, continuam să înaintez, încet, dar sigur, strecurându-mă printre grămezile de moloz, printre cioburi de sticlă, printre mormane fumegânde şi prin fumul care făcea aerul irespirabil.

Schimburile de focuri se derulau pe fundalul bubuiturilor surde şi intermitente ale tunurilor. Obuzele explodau muşcând lacome din prada lor, distrugând casă după casă.

În curând, incendiile cuprinseră aproape întreg oraşul. Limbile de foc se prelingeau pe zidurile caselor, lingându-le flămânde şi apoi înălţându-se spre cer, parcă scăpate de sub control.

Am sărit peste un stâlp căzut şi imediat m-am aruncat iute într-o parte. Un nor de fum mascase craterul unei bombe în care fusese cât pe ce să cad. Mi-am continuat drumul pe trotuarul străzii ciopârţite de schije.

Mă întâlneam cu tot mai mulţi norvegieni, care îşi părăseau oraşul ce agoniza. Unii îşi cărau cu ei lucrurile cele mai de preţ, în timp ce alţii, mai realişti, aveau doar o singură preocupare, să-şi salveze pielea.

Din când în când, unii mai în vârstă se împiedicau sau pur şi simplu cădeau doborâţi de efort. De cele mai multe ori, se întâmpla să le sară cineva în ajutor, dar au fost şi cazuri în care cei căzuţi erau abandonaţi, fiind ocoliţi de restul trecătorilor.

Răniţii nu prea aveau la ce spera. Infirmierii abia pridideau să-i ajute pe soldaţii nemţi, aşa că nu aveau timpul necesar să se ocupe şi de civili.

În timp ce-mi continuam drumul, mi-am dat seama că asaltul britanicilor avusese doar darul să ne surprindă şi să ne pro-

voace pagube indiscutabile, nefiind însă suficient de susținut pentru a respinge forțele noastre din Narvik.

Defensiva noastră reușise să respingă atacul britanic, dovedindu-se încă o dată valabilitatea principiului conform căruia, în război, șansa surâde de cele mai multe ori forțelor mai numeroase. Așa că tentativa curajoasă de debarcare a britanicilor se soldase cu un eșec.

M-am oprit câteva secunde, gândindu-mă care ar fi fost cel mai bun lucru pe care îl puteam face. În cele din urmă, am hotărât să mă îndrept spre sediul Gestapo-ului, fiindu-mi complet indiferent dacă imobilul mai stătea sau nu în picioare.

*

Grupa 112 ajunsese la periferia orașului Narvik. Locotenentul Tom Stark blestema în sinea sa bătălia care se dădea și care îl împiedica să-și îndeplinească misiunea esențială, care, pe măsura trecerii timpului, se complica din ce în ce mai mult.

Toată ziua, Stark și oamenii săi înaintaseră în direcția orașului, fără să se oprească deloc, auzind tot mai îngrijorați cum, pe măsură ce se apropiau de Narvik, zgomotele luptelor creșteau.

Sergentul Owen încercă să risipească pesimismul celorlalți și spuse pe un ton care se voia jovial:

— Băieți, cel puțin am avut baftă!

Stark îi aruncă o privire sumbră și mârâi:

— Ce vrei să spui cu asta? Baftă? Ce baftă?

— Păi, au lipsit doar câteva ore, și am fi nimerit și noi în toiul luptelor! Așa, cel puțin, suntem în viață!

Stark nu-i răspunse. Era furios că serviciile de informații engleze nu-l înștiințaseră despre operațiunea de debarcare. „Hm, tâmpiții, își spuse el înciudat, ca să nu transpire nimic, totul se face în umbră, iar chestia asta provoacă apariția unor situații de-a dreptul cretine!"

Cu cât creștea zgomotul canonadei care răzbătea dinspre Narvik, cu atât sporeau temerile lui Stark în ceea ce privea capturarea *Hauptsturmführer*-ului Klaus Handemer. Probabil că

el, cât şi *Einsatzgruppe* a lui pieriseră sub acel bombardament cumplit, însă totul nu era decât o presupunere.

Stark îşi frecă gânditor bărbia, constatând că barba îi crescuse necrezut de mult. Îşi ridică apoi ochii spre cer, după care spuse:

— O să se însereze rapid!

— Mda, prin zona asta aşa se întâmplă! îi întări vorbele Owen.

Ziua ceda locul nopţii într-un mod ciudat, de parcă o forţă cosmică întârzia apariţia întunericului.

— O să rămânem peste noapte aici, în pădure! se hotărî brusc Stark.

— Am înţeles, domnule locotenent! răspunse Owen.

— Ah, mai e ceva. Sergent!

— Da, domnule locotenent! răspunse din nou Owen.

— Adu-l încoace pe prizonier!

*

Grupa lui Stark se instală într-o râpă străjuită de stejari şi fagi înalţi, astfel încă probabilitatea ca inamicul să-i descopere era foarte mică.

Owen îl aduse pe Walter, care avea mâinile legate la spate.

— Am instalat posturile de gardă, domnule locotenent, şi am adus prizonierul!

— *Very well. Thanks!*[1]

Stark făcu câţiva paşi spre Walter, se opri în faţa lui, îl privi în ochi câteva secunde, după care îl întrebă:

— Sunteţi mulţi, acolo, la Narvik?

— *Ja*! Foarte mulţi! Ca să fiu sincer, nu prea cred că tentativa de debarcare a englezilor o să reuşească!

Stark îşi aprinse nervos o ţigară:

— Owen!

— Da, domnule locotenent! făcu acesta, apropiindu-se de cei doi.

---

[1] Foarte bine, mulţumesc — lb. engleză. (N.T.)

– la legătura prin radio cu Statul Major şi înştiinţează-i că rămânem peste noapte în apropiere de Narvikul asediat. Şi cere-le instrucţiuni!

– Am înţeles, domnule locotenent!

Sergentul se depărtă în penumbră bodogănind ceva de neînţeles. După un asemenea ordin, cu siguranţă că în loc să poată dormi niţel, aşa cum sperase, avea să-şi petreacă o bună parte din noapte ascultând în căştile postului de radio.

*

Owen fu cât se poate de plăcut surprins, întrucât, în ciuda a ceea crezuse, primi foarte rapid răspunsul codificat al Statului Major. Însă, pe măsură ce-l asculta, începea să se neliniştească, deoarece răspunsul era neobişnuit de lung. Şi, în afară de aceasta, cifrul folosit îi era complet necunoscut.

După ce notă şi ultima literă a mesajului, Owen se grăbi să-l ducă locotenentului. Stark se uită la hârtia pe care i-o întinsese Owen, se încruntă şi mormăi:

– *Shit*! Nu-mi prea place chestia asta!

– Care-i treaba, domnule locotenent? întrebă Owen curios.

– Mă tem că nu-i a bună... răspunse Stark oftând.

– Cunoaşteţi cifrul ăsta?

Stark băgă mâna în buzunarul de la piept din interiorul vestonului şi scoase de acolo un plic sigilat:

– Cheia cifrului se află aici. Când mi-au dat la Londra plicul ăsta, ştiam eu că n-o să ne aştepte nici o bucurie dacă o să fiu nevoit să-l folosesc.

Locotenentul se retrase de unul singur şi, după ce descifră mesajul primit, îşi adună oamenii şi le spuse:

– Băieţi, ordinul pe care l-am primit este să abandonăm operaţiunea cu acea *Einsatzgruppe* comandată de *Hauptsturmführer*-ul Klaus Handemer. Având în vedere mersul evenimentelor, domnii de la Statul Major de la Londra consideră că mai urgent este să... să distrugem centrala electrică din Narvik!

Lui Owen i se păru că nu auzise bine:

– *What*? Ce să facem, domnule locotenent?

Stark îi răspunse nervos:

— Sergent, să ştii că şi eu ascult de ordinele primite! Şi, dacă nu-ţi plac, să ştii că nici pe mine nu mă încântă!

Se lăsă o linişte grea. După câteva clipe, Stark îşi drese glasul şi adăugă posomorât:

— Băieţi, cred că ne gândim cu toţii la acelaşi lucru! Ai noştri ne iau drept nişte...

Dar nu-şi termină fraza şi-şi muşcă buzele. Oftă adânc, după care continuă:

— Atacul naval împotriva Narvikului a eşuat, dar forţele naziste au suferit pierderi grele. Şi fiindcă s-a întâmplat să ne aflăm pe aici, prin zonă, ei bine, cei care trebuie să facă treaba asta suntem noi.

Owen râse răutăcios:

— Aha, va să zică acum înţeleg motivul pentru care ne-am cărat cu tot materialul ăsta modern, cu toate încărcăturile explozive şi cu toate alea! Ah, ticăloşii ăştia, prevăzuseră că...

Dar Tom Stark nu-l lăsă pe Owen să-şi termine fraza şi-l întrerupse sever:

— Sergent! Ai noroc, să ştii! Eu nu am auzit ce ai spus despre Statul nostru Major!

Owen tăcu, simţindu-se parcă jignit.

— Domnule locotenent, şi ce-o să facem cu prizonierul? întrebă soldatul Stone.

Walter reacţionă pe loc. Îl privi pe Stark drept în ochi, fără să clipească, şi spuse ceea ce nimeni nu s-ar fi aşteptat:

— Aş putea să vă ajut!

Ofiţerul britanic se arătă surprins:

— Să ne ajuţi? Cum aşa?

— Ştiu unde se află uzina electrică din Narvik. Aşa că pot să vă arăt drumul până acolo. Şi nu orice drum, ci cel care este cel mai sigur.

— Cel mai sigur pentru voi, nemţii, nu-i aşa? Să ne luaţi ca din oală? interveni soldatul Hadley.

— *Shut up!* se răsti locotenentul la acesta, vădit interesat de propunerea SS-istului.

Îşi scoase apoi pumnalul, tăie frânghia cu care Walter era legat la mâini şi, cu o mişcare scurtă a capului, îi făcu acestuia semn să se uite pe harta despăturită de Owen. Walter îşi frecă încheieturile mâinilor şi ajustă poziţia lanternei ţinute de sergent deasupra hărţii.

— Ei bine, unde-i nenorocita aia de centrală electrică? întrebă nerăbdător locotenentul.

Walter se aplecă asupra hărţii şi parcurse cu degetul arătător un traseu anumit, în apropiere de Narvik.

— Nu o să fie uşor, dar este pe deplin realizabil, spuse Walter. Uite, trebuie să treceţi de cordonul ăsta care înconjoară Narvikul şi apoi, bineînţeles, să neutralizaţi detaşamentul care asigură paza centralei.

— Şi atunci, distrugătoarele noastre ce naiba au bombardat? Un rahat! izbucni Owen.

Stark îşi ridică privirea spre el, făcându-l să tacă şi interzicându-i să mai scoată vreun cuvânt.

— Bannwitz, de ce ţii atât de mult să ne ajuţi? îl întrebă Stark pe ofiţerul SS.

Acesta răspunse fără să ezite:

— Ca să rămân în viaţă cât mai mult.

Răspunsul primit păru să-l satisfacă pe Stark, care ţinu să sublinieze:

— Bannwitz, vreau să fiu cinstit cu tine. Aşadar, află că la cea mai mică încercare pe care o faci ca să evadezi n-o să ezit şi o să te ucid fără să clipesc. M-ai înţeles?

— Te-am înţeles perfect, locotenente.

— Şi încă ceva. Dacă o să scăpăm cu viaţă din toată porcăria asta, să ştii că o să te dau pe mâna autorităţilor din ţara mea!

— Ştiu şi asta, locotenente. Şi chiar sper să o faci!

Stark îl privi mirat pe ofiţerul SS.

— *Why*?

— Am motivele mele!

— Nici nu mă îndoiesc, dar sunt tare curios să le aflu şi eu.

— Mda... ştii doar că aş putea să-ţi spun orice, numai adevărul nu.

— Ai dreptate, Bannwitz, dar nu-i nimic, încearcă, poate că totuşi o să te cred!

Preţ de câteva secunde, Walter îl privi fix pe ofiţerul britanic, fără să scoată vreun cuvânt. Exista în acesta ceva anume care îi era pe plac neamţului.

— Chiar dacă soţia mea este într-adevăr spioană, spuse el în cele din urmă, tot vreau s-o mai văd, măcar pentru ultima oară. Sunt convins că şansele pe care le am în privinţa asta sunt foarte mici, dar, oricât ar fi ele de mici, vreau să le păstrez.

În sinea sa, Stark se hotărî să aibă o oarecare încredere în ofiţerul SS din faţa sa, care, de fapt, nu prea semăna cu ceea ce ştia el despre SS.

— Bannwitz, şi în legătură cu uzina asta, ce părere ai?

Walter îl privi pe Stark drept în ochi, după care răspunse apăsând uşor asupra fiecărui cuvânt rostit:

— O să vă duc pe un drum secret!

— *What*? Pe un drum secret? Ce tot spui! De ce ar exista un drum secret? Bannwitz, ai grijă, nu care cumva...

Walter schiţă un zâmbet, care mai curând semăna a o grimasă.

— Statele majore hitleriste prevăd întotdeauna drumuri secrete... şi asta pentru *Einsatzgruppe*... pentru simplul motiv că nimeni nu trebuie să dea cu ochii de o *Einsatzgruppe*.

*

Oamenii lui Stark mergeau în şir indian, pe o potecă îngustă, săpată în peretele unui deal. În stânga lor se căsca ameninţătoare o râpă adâncă, al cărei fund nici nu se vedea. În fruntea şirului se afla Walter. Zăpada căzută peste vegetaţia putrezită făcea drumul anevoios, oamenii alunecând aproape la fiecare pas făcut. Totuşi, chiar dacă se mai loveau de pietrele ascunse de zăpadă şi se agăţau de rădăcini şi de crengi pentru a-şi ţine echilibrul, înaintau încet, dar sigur.

Owen se afla în spatele lui Walter. Mergea mai curând cu ochii la cel din faţa sa, decât să se uite unde pune piciorul. La un moment dat se împiedică de o creangă ascunsă de zăpadă şi se dezechilibră. Scoase un strigăt şi îşi repezi mâinile la în-

tâmplare, încercând să se agațe de ceva. Reuşi să apuce creanga unui stejar, dar aceasta îi alunecă din mâini. Walter se întoarse la auzul strigătului făcut de cel din urma sa şi, exact în clipa în care corpul lui Owen era pe punctul de a cădea în gol, făcu un salt şi-l prinse de mâneca mantalei. Soldatul din spatele lui Owen se repezi şi el spre acesta şi, prinzându-l de cealaltă mânecă, îl ajută pe Walter să-l tragă pe sergent în sus, pe potecă.

— *Thanks*... mormăi Owen, adresându-se ofițerului SS.

Şi după ce-şi scutură uniforma, îi făcu acestuia un semn scurt din cap să pornească mai departe.

Ajuns la capătul potecii, Walter se opri. Drumul continua printr-o pantă progresivă, care se oprea la o înălțime de vreo trei sute de metri, foarte aproape de vârful dealului. Walter făcu un semn în direcția lui Stark, arătând apoi spre vârful dealului. Acesta înțelese imediat că acolo se afla prima linie de apărare germană.

În afară de câțiva stejari rătăciți ici şi colo, panta dealului era aproape complet lipsită de vegetație, aşa că traversarea acelei zone ar fi fost o acțiune cât se poate de periculoasă.

— O s-o luăm la dreapta, spuse prin semne Walter, adresându-i-se lui Stark.

Acesta încuviință, dând scurt din cap, şi se apropie de el.

Walter o luă spre dreapta pe un drum acoperit aproape în întregime de zăpadă. Ceilalți îl urmară, mergând tot în şir indian. Peste câteva minute, vegetația începu să se îndesească şi, după câteva sute de metri, se aflară în fața lizierei unei păduri.

— Pădurea asta acoperă toată marginea fiordului, îi explică Walter locotenentului. Se întinde chiar până în apropierea Narvikului.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Stark.

— Ştiu un drum care duce dincolo de liniile germane, afirmă Walter. Spune oamenilor tăi să rămână în formație strânsă.

— Bannwitz, îți amintesc ceea ce ți-am spus înainte de a pleca. Nu care cumva să încerci ceva!

— Locotenente, motivul pentru care oamenii trebuie să stea strâns grupați este să nu se rătăcească. Dacă cineva se pierde de

noi, riscă să rătăcească zile întregi prin pădurea asta şi tot n-o să reuşească să iasă.

Stark dădu din cap în semn că înţelesese.

— Şi mai spune-le oamenilor tăi că terenul este accidentat. Sunt multe gropi pe-aici, aşa că-ţi poţi rupe un picior în doi timpi şi trei mişcări.

*

Stark mergea la câţiva paşi în urma lui Walter. În spatele lor mergea Owen, după care urma restul grupei de comando, în şir indian.

— Mie mi se pare că terenul nu este chiar aşa de accidentat, după cum spuneai tu, făcu la un moment dat Stark.

— Hm, nu-i chiar aşa! îl contrazise Walter. Ia uită-te acolo!

Şi, întinzând mâna, arătă în direcţia unei ridicături de pământ, acoperită cu un strat subţire de zăpadă, aflată chiar în faţa lor, la câţiva paşi. Se uită apoi în jur, se aplecă, luă de jos o bucată de pământ îngheţat şi o aruncă în direcţia moviliţei. Aceasta se surpă pe loc, prăvălindu-se în interiorul unei gropi ascunse vederii.

— Mda, fără tine am fi călcat drept în ea, recunoscu cu sinceritate Stark. Ai dreptate, trebuie să fim foarte atenţi pe unde punem piciorul.

— Acum înţeleg de ce spunea că ne duce pe un drum secret, făcu Owen, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

*

Urcuşul începuse să devină tot mai anevoios. Oamenii escaladau cu greutate panta alunecoasă a malului fiordului, agăţându-se de fiecare rădăcină şi de fiecare creangă, pentru a mai face încă un pas.

Walter îl anunţase din timp pe locotenentul Stark că era absolut necesar să aleagă acel drum, de pe povârnişul malului fiordului, deoarece altminteri ar fi fost blocaţi de o crevasă pe care nu ar fi avut cum s-o depăşească, fiind astfel obligaţi să se întoarcă.

Peste puțin timp, se dovedi că SS-istul nu mințise, și grupa de comando ajunse la marginea crevasei. De undeva, din jos, se auzea zgomotul apelor învolburate care cădeau tumultuoase în fiord.

Pe celălalt mal al defileului se înălța centrala electrică.

Parcă sfidând tot ceea ce o înconjura, așa izolată cum era, părea inexpugnabilă.

— Am putea traversa torentul înot! propuse Stark, deși nici el nu credea în varianta sa.

Walter dădu din cap în semn că nu:

— Torentul este foarte adânc, și apele sunt repezi. În afară de asta, sunt atât de înghețate, încât te paralizează instantaneu!

Stark își puse binoclul la ochi și examină pe rând clădirile uzinei. Construcția se asemăna cu o fortăreață, o bună parte din ea fiind săpată chiar în granitul falezei. Un parapet o masca complet privirilor de pe navele care puteau circula în fiord, așa că era imposibil să fie bombardată dinspre fiord. De asemenea, nici un bombardament aerian nu ar fi putut fi mai eficace.

După ce mai privi încă o dată amplasamentul centralei, Stark își dădu seama că îndeplinirea ordinului de sabotaj pe care îl primise de la Statul Major britanic se dovedea de o importanță capitală.

— Pentru moment, cunoaștem destul, spuse el, luându-și binoclul de la ochi și adresându-se celorlalți. O să mâncăm și apoi o să ne odihnim toată ziua. Între timp, o să mă gândesc la cel mai bun plan pe care l-am putea avea. Iar la noapte, o să încercăm să-l punem în aplicare!

CAPITOLUL II

Zorile timide începuseră să învingă bezna nopții.

Locotenentul Stark deschise o conservă de *corned-beaf*, având ochii ațintiți asupra vasului cu cafea pus pe un reşou. Dintr-o dată, o detunătură îl făcu să tresară şi să scape conserva.

— Patrulă inamică! se auzi glasul unui soldat de gardă.

În câteva clipe, fiecare se afla la postul său de luptă, cu armele pregătite pentru tragere. Soldații Stone şi Hadley se ascunseseră în spatele trunchiurilor unor copaci, pândind primele mişcări ale inamicului.

Când apăru prima cască nemțească, din toate părțile răsunară salve de arme automate. Casca dispăru. Proiectilele muşcau din stânci şi, țiuind, împroşcau în toate părțile aşchii de granit.

Ieşind din ascunzătorile lor, englezii se năpustiră la atac.

— Stați pe loc, cretinilor! se auzi strigătul disperat al lui Stark.

Însă era prea târziu. Soldații englezi care se năpustiseră la atac rămăseseră împotmoliți în zăpada moale, abia reuşind să-şi ridice picioarele şi să facă câțiva pași. Tirul necruțător al nemților se îndreptă imediat asupra celor care nu avuseseră timpul să se trântească în zăpadă.

Stark începu să tragă foc automat, încercând să-i acopere pe cei câțiva imprudenți care, spre norocul lor, reuşiseră în cele din urmă să se arunce în nămeți şi să scape pe moment nevătămați.

Apoi, totul se petrecu extraordinar de rapid. Două grenade explodară în dreptul soldaților nemți şi, imediat, câteva corpuri zburară prin aer.

*

Sergentul Owen privi de jur-împrejur nedumerit. Walter Bannwitz scoase siguranța celei de-a treia grenade şi o aruncă

în direcția patrulei germane. Răsună o nouă explozie, după care, dinspre inamic, nu se mai auzi nici un foc de armă.

După câteva secunde de stupefacție generală, Stark se apropie de Walter şi-l întrebă uimit:

— Bannwitz, de unde ai luat grenadele alea?

Ofițerul SS arătă cu o mişcare a bărbiei spre o rană desfăcută, trântită pe zăpadă, care se vedea că este doldora cu grenade.

Owen ajunse gâfâind lângă cei doi, schimbă o privire rapidă cu locotenentul Stark şi spuse:

— Rana asta este a mea!

— Aşa este, recunoscu Walter. În momentele alea nu aveam de ales, aşa că am luat ce am nimerit.

Vizibil emoționat, Walter nu mai putu să adauge nici un cuvânt. Se întoarse, se îndepărtă câțiva metri, până ajunse în dreptul unui copac, şi se lipi de trunchiul lui.

Stark le făcu semn oamenilor săi să rămână pe loc şi se apropie de neamț.

Ajuns în fața SS-istului, simți o strângere ciudată de inimă. Figura lui Walter părea parcă desfigurată de o emoție intensă. Din ochii săi umezi, care îl fixau pe englez, răzbătea parcă o expresie de provocare.

Cu o voce joasă şi spartă, reuşi să articuleze câteva cuvinte:

— Ce-i, locotenente, nu te aşteptai să vezi un ofițer SS că are ochii umezi, aşa-i?

Stark tăcu, vizibil încurcat.

Scoase apoi din buzunar un pachet de țigări şi-i oferi una lui Walter.

Acesta luă țigara, fără să mulțumească, şi-o bagă între buzele ce-i tremurau uşor şi spuse:

— *Feuer, bitte!*

Stark îşi scoase bricheta, o aprinse şi-i oferi foc neamțului, spunându-i:

— Să ştii că te înțeleg foarte bine. Îți înțeleg emoția.

— Locotenente, nu plâng de durere! Iar emoția de care ai pomenit nu este cea pe care o bănuieşti! Plâng de furie, de ură, de dezgust, de asta plâng!

– Furie, ură şi dezgust faţă de tine însuţi?

– *Ja! Natürlich!* Şi ştii de ce? Nu pentru că mi-am ucis compatrioţii, ci pentru că am crezut în anumite lucruri, pentru că am fost educat să cred în aceste lucruri... Şi, la urma urmelor, toată chestia asta mă priveşte personal, nu-i treaba ta!

– Bannwitz, mi se pare absolut corect ceea ce spui tu. Însă, dacă ţi se întâmplă vreodată să ai chef de vorbă cu mine, să ştii că sunt gata să te ascult.

– *Warum?*

– Pur şi simplu pentru că vreau să te ajut.

Walter zâmbi sarcastic:

– Să mă ajuţi! Bănuiesc că glumeşti!

Stark nu răspunse. Se mulţumi să-l privească tăcut pe ofiţerul SS care nu se gândea decât la răzbunare, şi în primul rând pe soţia sa.

*

Maiorul James Swift se întoarse în biroul său cu dosarul pe care îl luase cu două ore mai devreme.

– Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult!

– Nu-i nimic, îi răspunse Marlene, lăsând jos revista la care se uita.

Swift puse dosarul pe birou şi luă loc.

Îşi aprinse visător o ţigară şi o privi lung pe Marlene. Cu câteva minute în urmă, obţinuse ultimele informaţii referitoare la ea.

– Nu mai este nici o îndoială în privinţa dumitale, spuse ofiţerul Intelligence-Service-ului. Eşti într-adevăr agentul XT-013... sau, mai curând, ai fost...

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun că mă aflu într-o poziţie cam delicată, *Frau* Bannwitz!

Marlene se crispă:

– De ce îmi spuneţi aşa?

– Păi, doar eşti nemţoaică, şi ăsta este numele tău, nu?

– Aha, sigur că da! Va să zică acum, când nu mai aveţi nevoie de mine, iată-mă din nou nemţoaică şi, mai mult decât

asta, soția legitimă a unui *Untersturmführer*. Știți ceva? Metodele pe care le aplică Intelligence-Service-ul nu diferă prea mult de cele aplicate de *Standartenführer*-ul Karl Wünsche! Și acum, ce veți face cu mine, domule maior Swift? O să mă condamnați la moarte sau mă veți trimite într-un bordel al armatei?

Imperturbabil, maiorul continua să fumeze, având afișat pe buze un zâmbet vag. În sinea sa se convinsese că femeia din fața lui nu era o ființă oarecare.

— Ar fi păcat să condamnăm la moarte o femeie atât de tânără și de frumoasă, spuse el.

— Ei bine, în cazul ăsta m-ați liniștit, replică Marlene. Atunci, nu mai rămâne decât închisoarea sau bordelul, nu? Ce anume ați pregătit pentru mine?

Maiorul scutură țigara cu grijă, după care răspunse pe un ton neutru, de parcă ar fi încercat cumva să se scuze:

— Eu nu fac altceva decât să îndeplinesc niște ordine pe care le primesc. Cu alte cuvinte, nu eu sunt cel care ia deciziile în ceea ce privește viitorul tău. Dar hai să fim serioși, da? Doar știai că spionajul comportă anumite riscuri, așa că nu te-ai gândit până acum la una ca asta?

— Nu, nu m-am gândit. Dacă am acceptat să fac ceea ce am făcut, înseamnă că am acceptat cu riscuri cu tot.

— *Very well*! Înseamnă că ești conștientă de poziția în care te afli, o poziție ca să spun așa... cam delicată!

— Domnule maior, haideți să terminăm cu joaca asta! Vă rog să-mi spuneți adevărul, chiar dacă vi se pare că este greu de suportat!

Maiorul Swift își scutură țigara de marginea scrumierei, o privi scurt pe Marlene pe sub sprâncene și-i spuse:

— Orice ai crede, să știi că metodele noastre nu sunt asemănătoare cu cele ale naziștilor. Fiecare caz în parte își are specificul lui. Iar referitor la dumneata, îți pot spune că, într-o oarecare măsură, ai avut noroc. Dacă agentul nostru din Franța ar fi avut la dispoziție mijloacele să te identifice...

Swift se întrerupse, păru că se gândește la ceva, după care continuă:

– Însă asta nu are nici o importanță. Hai să vorbim despre prezent. Eu trebuie să transmit dosarul tău unei ...să zicem unei direcții generale, care va lua o decizie în ceea ce te privește.

– Însoțit de un referat al dumneavoastră în ceea ce mă privește, nu?

Maiorul ezită o clipă, după care răspunse:

– Evident, voi sublinia calitățile tale profesionale, de asta să nu te îndoiești.

Marlene nu se putu împiedica să nu zâmbească:

– Calitățile mele profesionale? Domnule maior, calitățile mele profesionale sunt multiple. La care anume dintre ele veți face aluzie?

Și, spunând aceste cuvinte, Marlene își încrucișă picioarele, surprinzând privirea furișă a celui din fața sa care îi urmărise mișcarea.

– Aș vrea să te ajut, dar asta nu depinde în totalitate de mine, făcu Swift, de parcă s-ar fi scuzat oarecum. De fapt, ce dorești anume?

– Doresc să rămân în viață și, dacă se poate, să fiu liberă. Iar ca să obțin asta, sunt gata să... Mă rog, vreau să spun...

– Înțeleg! articulă Swift.

Vocea sa gravă era încărcată de semnificații.

Ascultându-l, Marlene intui frisonul de plăcere care-i străbătuse acestuia corpul și-i răspunse în aceeași notă:

– Este posibil ca metodele pe care le folosiți să nu fie asemănătoare naziștilor, însă convingerea mea este că nu pot exista doi bărbați la fel, chiar dacă sunt englezi, nemți sau de orice altă naționalitate. Ați studiat dosarul meu și ați verificat toate informațiile cuprinse în el, așa că știți cine sunt și de ce anume pot fi capabilă, nu?

Maiorul strivi țigara în scrumieră:

– *Please*, precizați-vă gândurile.

Marlene încercă să înghită, dar gâtul îi era uscat.

– Domnule maior Swift, mă uit în oglindă și sunt conștientă de efectul pe care îl produc asupra bărbaților. De altminteri, nu sunt nici proastă, pentru că stăpânesc mai multe limbi străine. Așa că, aceste calități ale mele pot produce o oarecare im-

presie asupra unor persoane... importante, care ar putea să mă folosească. Nu credeți că ar fi posibil așa ceva, domnule maior?

Swift zâmbi cinic:

– Ba da, cum să nu! Bineînțeles că poate fi posibil!

*

Grupa 112 a locotenentului Stark se instalase în inima pădurii. Din punct de vedere strategic, poziția era bună, fiind amplasată între posturile avansate ale nemților și garnizoana orașului Narvik și, în același timp, la o distanță mică de centrala electrică.

Așteptând atacul, Walter se retrăsese în el însuși. Se gândea la *ajutorul* pe care Stark se oferise să i-l dea și se tot întreba care ar fi putut fi natura respectivului ajutor.

În minte îi apăru imaginea Marlenei, care nu ezitase să-l sacrifice. Un val de mânie îl inundă pe moment. Apoi, lucru ciudat, un alt sentiment luă locul furiei.

Fără să fie nevoit să-și închidă ochii, imaginea ei îi apărea atât de clară, de parcă s-ar fi aflat aievea în fața sa.

Cunoștea pe dinafară fiecare detaliu al figurii, al corpului ei. Tot gândindu-se la ea, Walter își aminti brusc de o zi de vacanță petrecută împreună într-o amiază călduroasă.

Nici unul dintre ei nu se gândise la ceva anume înainte de a lua prânzul, dar, în timpul mesei, relațiile se metamorfozaseră într-un mod ciudat.

În timp ce luau masa, într-un restaurant de pe malul mării, privirile lor se încrucișaseră deseori, iar pe sub masă, picioarele li se atinseseră tot așa, ca din întâmplare.

Însă la desert, picioarele le erau strâns înlănțuite. Pe deasupra paharelor pe jumătate goale, cei doi își adresau cuvinte îndrăznețe, care aveau darul să-i excite.

Anumite gesturi visătoare ale Marlenei îi dădeau lui Walter a înțelege că și ea ardea de aceeași dorință care pusese stăpânire pe el.

Asemenea momente erau destul de rare între ei.

Jaluzelele de la ferestrele camerei erau lăsate pe jumătate. Corpul Marlenei încă mai radia căldura soarelui, iar pielea încă îi mai era sărată de la apa mării.

După ce făcuse dragoste cu ea, Walter avusese senzația unei băi într-un ocean, înainte de furtună. Redescoperise brusc că avea un corp şi un sex şi că toate astea puteau deveni hipersensibile lângă o femeie, dar nu lângă oricare...

Oare ce făcea Marlene în acele clipe?

*

Marlene visase deseori dragostea, însă acest sentiment rămăsese în stadiul de vis. Noaptea sa de nuntă la castel zdrobise totul, propulsând-o în lumea excesului, a lipsei de măsură.

Într-un univers absurd, în care oricine ajunge să-şi dea seama la un moment dat că, în timp de război, legea celui mai tare este întotdeauna cea mai bună lege, Marlene se simțea prinsă în această cursă a excesului.

Iar în acea seară, excesul purta numele de James Swift. Adică un bărbat frumos, în jur de patruzeci de ani, cu ochii albaştri. Frumos când era privit din profil, interesant când era văzut din față, Un adevărat talent cinic.

Maiorul Swift o dusese pe Marlene într-o căsuță izolată, în afara Londrei, precizându-i că de frica bombardamentelor nu dormea niciodată în capitală.

După ce intrară în casă, Swift nu se formaliză cu nici un fel de preambul. Se dezbrăcă, aruncându-şi la întâmplare uniforma, pantofii şi slipul.

Pentru câteva clipe, Marlene simți o senzație de stinghereală, aflându-se goală în nişte mâini abile. Swift nu-şi dezmintea cinismul nici în modul de a face dragoste, comportându-se cu corpul partenerei sale de parcă avea de gând să demonstreze că el este stăpânul de necontestat în a o atinge, în a o întoarce pe toate părțile şi în a căuta plăcerea în ea.

Constatând modul brutal de a face dragoste al englezului, Marlene renunță să se împotrivească în vreun fel, abandonând speranța apariției vreunei emoții cu care participa de obicei la asemenea scene.

Era ca şi cum o mână invizibilă apăsa un buton ascuns din corpul său, întrerupând circulaţia lichidului misterios şi senzual pe care îl cunoştea atât de bine.

Maiorul îşi vedea mai departe de treabă. Marlene îşi puse mâinile pe şoldurile lui, privindu-i corpul printre gene cum se ridica şi se lăsa cu o regularitate de mecanism. În acele momente, senzaţia pe care i-o producea partenerul ei era doar de o uşoară iritare.

Din când în când mai simţea o oarecare senzaţie de căldură la nivelul sânilor. În acele momente se apropia cu oarecare speranţă de corpul care se agita deasupra ei, dar totul se estompa rapid.

Aşa că, în clipa în care se văzu întoarsă cu faţa la pernă, avu satisfacţia că cel puţin nu mai era obligată să vadă efortul ridicol pe care îl depunea partenerul său.

În cele din urmă, maiorul ajunse la capătul activităţii sale. Furtuna intimă pe care o dezlănţui o făcu pe partenera sa să vibreze oarecum, dar totul trecu fără să fi avut darul să lase vreo altă amintire Marlenei, decât doar cea de fapt divers.

*

Maiorul Swift căscă şi declară pe un ton vesel:

– Mi-e sete! Ţie nu? Hai du-te şi pune ceva de băut, vrei?

Marlene se ridică din pat şi se duse în bucătărie. În lipsa altui ţap ispăşitor, starea sa de proastă dispoziţie se revărsă asupra cuburilor de gheaţă.

Parcă mai abitir ca oricând, încerca un sentiment de frustrare, fără însă să-l poată situa cu precizie într-o ierarhie anume.

După ce umplu pe jumătate două pahare cu scotch, puse în fiecare câte un cub de gheaţă şi se întoarse cu ele în dormitor.

Swift luă paharul pe care i-l oferi Marlene, sorbi o înghiţitură, după care spuse satisfăcut:

– Cred că putem aranja treaba asta!

– Ce să aranjăm? întrebă Marlene mirată.

– Situaţia ta, *of course*! Mâine, o să te duc în Scoţia!

Locotenentul Stark ajunse la concluzia că soluția de a traversa torentul era ultima soluție posibilă care putea fi luată în considerare pentru a ajunge la centrala electrică.

Stark se îndrepta în fruntea oamenilor săi spre zona cea mai înaltă a pădurii. Pentru a ocoli crevasa şi a ajunge pe celălalt mal, drumul ales conducea grupa de comando exact deasupra centralei electrice. Explozibilul pe care îl cărau oamenii săi era suficient pentru a arunca în aer mai multe clădiri având acelaşi gabarit cu obiectivul lor.

La un moment dat, Stark se opri, rămase nemişcat şi-i făcu semn sergentului Owen să vină lângă el. Întinse apoi brațul şi, arătând în direcția drumului, îi spuse acestuia:

— *Look that*!

Owen privi atent la drumul care pornea din dreptul centralei electrice şi mergea de-a lungul pantei muntelui. După ce îşi drese glasul, sergentul spuse:

— Dacă o să încercăm să escaladăm muntele dinspre faleză, drumul o să se afle deasupra noastră. Aşa că o să fim expuşi tirului santinelelor care, mai mult ca sigur, sunt postate pe acoperişuri!

Stark dădu din cap în semn că era de acord cu propunerea adjunctului său:

— Ai dreptate! Aşa că eu zic că cel mai bine ar fi să ne strecurăm pe partea care dă spre râu. Dar ce ne facem, că înălțimea pe care o avem de escaladat este a naibii de mare!

— Mda, e a naibii de mare! Ajunge să te uiți la ea şi îți şi dă fiori!

Într-adevăr, peretele stâncos care străjuia torentul nu avea nimic încurajator în înălțimea celor aproape o sută de metri ai săi.

— Nu ştiți să folosiți scările de frânghii? Sau nu sunteți dotați cu aşa ceva? întrebă Walter pe un ton insinuant.

Owen şi Stark întoarseră surprinşi capul spre ofițerul SS care se strecurase lângă ei fără nici un zgomot şi ascultase întreaga discuție:

— Ştim să folosim scările de frânghii şi suntem dotați cu aşa ceva! replică sec sergentul Owen.

Walter îl privi fix pe Stark şi spuse grav:
– Este singurul mijloc! Cred că vă daţi seama de asta!

*

Ajuns la piciorul falezei care părea că atinge cerul, Stark îşi scoase coarda de alpinist, înfipse un pilon într-o crăpătură a stâncii şi făcu primul pas în tentativa sa de escaladare.

Uruitul de tunet al giganticelor turbine ale centralei electrice cât şi cel al torentului înspumat acopereau zgomotele făcute de ciocanul lui Stark de fiecare dată ce acesta mai înfigea un pilon.

Cu fiecare pas făcut, locotenentul se apropia tot mai mult de creasta falezei. De sus nu se zărea nici o mişcare, aşa că singurul obstacol cu care avea de luptat era înălţimea stâncii.

Cei de jos priveau cu sufletul la gură silueta comandantului lor, care devenea tot mai mică. Owen ţinea capătul de jos al corzii cu care înainta Stark, aşteptând momentul în care acesta avea să atingă creştetul falezei.

În cele din urmă, locotenentul făcu un ultim efort, întinse mâna, se opinti şi se săltă pe creasta piscului. Privi rapid în jurul său, dar se părea că împrejurimile erau pustii.

Stark făcu de câteva ori un semn larg cu mâna spre ai săi. Peste câteva zeci de minute, întreaga grupă de comando se afla sus, pe creasta falezei.

*

Maiorul Swift rămăsese surd la toate insistenţele Marlenei şi nu-i dăduse nici o lămurire în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, fapt care o făcu pe aceasta să fie uşor neliniştită.

Un cer plumburiu apăsa asupra întregii regiuni.

Marlene privi la pendula veche care trona deasupra şemineului din cameră şi oftă. Mai avea de aşteptat câteva ore bune până la întoarcerea maiorului.

Oare unde plecase? Şi în ce scop? Avea să se întoarcă singur?

O grămadă de întrebări la care nu putea răspunde. Neavând ce face, ieşi din cameră şi se îndreptă spre salonul principal al hanului.

În acea după-amiază, puţinii clienţi erau cu toţii în vârstă. Ploaia de afară, monotonă şi deasă, părea că nu mai conteneşte.

Marlene mai oftă încă o dată, se instală într-un fotoliu, comandă un coniac şi îşi aprinse o ţigară.

În alte împrejurări, i-ar fi plăcut atmosfera acelui salon şic, dotat cu tot luxul unor vremuri trecute, cu confortul desuet al fotoliilor de piele patinată şi al draperiilor de catifea, cu vocile înăbuşite ale chelnerilor care murmurau cu grijă, neîndrăznind să tulbure liniştea ca de muzeu. Marlene îşi sprijini capul de spătarul fotoliului şi închise ochii. Nu, hotărât lucru, era clar că Walter nu trebuia să mai facă parte din această lume.

Se miră că nu simţea nici o remuşcare la un asemenea gând.

Dar în acelaşi timp surâse, găsind explicaţia. Realizase faptul că dintotdeauna simţise un fel de dispreţ pentru Walter, care se lăsase condus de evenimente, fără ca niciodată să reacţioneze în vreun fel. Ce mai, era un neputincios!

*

Împreună cu oamenii săi şi cu Walter, Stark se găsea într-o curte interioară, înconjurată de multe clădiri cu aspect de depozite. Spre marea lor surpriză, constatară că interiorul centralei electrice nu era nici păzit şi nici măcar supravegheat.

Din clădirea principală răzbătea zgomotul asurzitor al turbinelor, fapt care indica fără putinţă de confuzie locul în care acestea erau instalate. La un semn al lui Stark, toţi îl urmară, mergând în şir indian de-a lungul pereţilor spre uşa larg deschisă. Dinspre interior, răzbătea spre afară, în curte, o lumină vie.

Stark ridică mâna dreaptă, se opri şi-i făcu semn lui Walter să se apropie de el.

— Bannwitz! Vino încoace!

Walter se conformă ordinului primit şi se apropie de locotenent.

— Vrei să ne dai o mână de ajutor? îl întrebă Stark.

– Dar până acum ce am făcut, nu v-am ajutat?

– *Good*! Am hotărât să am încredere în tine, aşa că sper să nu uiți asta!

Cei doi se priviră fix câteva clipe, după care Stark continuă:

– Du-te şi aruncă o privire înăuntrul sălii turbinelor. Dacă o să te vadă cineva, uniforma ta de SS-ist nu va atrage atenția.

La auzul celor spuse de locotenent, Owen, care se afla în spatele acestuia, interveni brusc:

– Locotenente, asta este nebunie curată!... La urma urmelor, individul ăsta este doar un...

– Owen, *shut up*! *Understand*?[1]

Sergentul înghiți în sec şi-l privi sumbru pe SS-ist.

– Nici o problemă, o să risc! spuse Walter.

– Bine, atunci dă-i drumul!

Walter înaintă de-a lungul peretelui, parcurgând prudent cei câțiva metri care-l despărțeau de uşa deschisă. Se depărtă apoi câțiva centimetri de tocul uşii şi privi în interior. Nu se vedea nimeni. Înaintă câțiva paşi şi se opri. Se afla într-un hol vast, din care pornea câte un culoar, şi la dreapta, şi la stânga. În fața sa, o scară din oțel urca în spirală către o încăpere cu pereți de sticlă.

Walter se hotărî ca, pentru început, să inspecteze culoarul din dreapta. Avansă încet, trecând prin dreptul câtorva uşi închise. Nu riscă să deschidă nici una şi merse până la capătul culoarului, ajungând în dreptul unei săli imense, plină de instalații şi maşinării în funcțiune.

Câțiva muncitori trebăluiau pe lângă maşinăriile respective, fără ca nici măcar să-l fi observat.

Walter se retrase încet. După părerea sa, pentru ca situația să fie rezolvată, era nevoie doar de îndrăzneală. Iar Stark şi oamenii săi nu duceau lipsă de aşa ceva.

*

– Eşti Marlene Bannwitz, nu? se auzi o şoaptă.

Marlene deschise ochii şi-l privi pe cel care i se adresase.

[1] Taci! Ai înțeles? – lb. engleză. (N.T.)

Individul era înalt, blond şi cu alură atletică. Era bine îmbrăcat, dar se vedea că eleganța pe care o degaja nu era nativă, ci îndelung studiată. Pe figura sa trandafirie, ca de bebeluş, umbrită doar de o mustăcioară, plutea un aer de dezinteres blazat. Toată ființa lui părea impecabilă: şi costumul de tweed specific britanic, şi cravata de lână, şi chiar tunsoarea savantă.

Avea o vârstă greu de precizat. La prima vedere părea tânăr, dar, privindu-l, Marlene reuşi să-i observe tâmplele încărunțite şi pungile de sub ochi. Necunoscutul se instală într-un fotoliu, îşi scoase o tabacheră de aur, o deschise şi-i oferi Marlenei o țigară, dar aceasta refuză.

— Eu sunt...

Necunoscutul se întrerupse, îşi aprinse o țigară după care continuă:

— ...o persoană importantă. Vreau să spun, importantă pentru tine.

— Sunteți cumva vreun prieten de-al domului maior Swift? îl întrebă Marlene.

Necunoscutul zâmbi condescendent:

— Prieten? Nu, nici vorbă! Însă el a fost cel care mi-a semnalat prezența ta în Anglia!

— Da? Îl aştept, trebuie să sosească.

— Nu-l mai aştepta. Uită-l pe Swift. De acum înainte, eu sunt cel care se va ocupa de tine.

Se lăsă o tăcere adâncă. Necunoscutul adoptase o atitudine dezinteresată care o stingherea vădit pe Marlene.

După ce-şi drese discret glasul, acesta menționă:

— Nu putem continua să discutăm aici.

— Dar unde?

— În camera ta.

Marlene îşi muşcă buzele şi spuse pe un ton tăios:

— Înainte să mă culc cu cineva, mi-ar plăcea să ştiu totuşi câte ceva despre respectivul. Vi se pare că cer cam mult?

Necunoscutul o fixă cu o privire dură şi-i răspunse printre dinți:

— Te rog să foloseşti alt ton când vorbeşti cu mine. Nu ştii cine sunt, aşa că ai grijă. Iar dacă chestia asta nu-ți convine,

atunci află că nu-i nici o problemă, n-o să-mi pese de tine nici cât negru sub unghie. Iar în cazul ăsta, dosarul tău, pe care de altfel îl cunosc cât se poate de bine, va urma cursul normal al unei proceduri care poate fi...

Se opri câteva clipe, după care continuă apăsând asupra fiecărui cuvânt:

— ...foarte neplăcută pentru tine!

Marlene simți cum un fior de gheață îi străbătu corpul, din cap şi până-n picioare. Îşi dădu seama pe loc că singurele lucruri care o mai puteau salva erau doar frumusețea şi farmecele ei.

Se ridică încet din fotoliu, gata să dea ascultare oricărui ordin.

— Fii discretă, îi şopti necunoscutul. Du-te în camera ta. Voi veni şi eu peste câteva minute.

*

— Muncitorii sunt norvegieni? întrebă Stark.

— Toți sunt îmbrăcați în civil, răspunse Walter, ceea ce mă face să cred că sunt norvegieni, însă nu pot garanta lucrul acesta.

Owen înjură printre dinți:

— *Shit!* Nu-i putem lichida chiar pe toți.

— Cine a spus că trebuie să-i lichidăm? întrebă Stark. Nu avem nici o treabă cu ei.

— Hm, făcu Walter, părerea mea este că ar trebui să vă temeți. Nu cred că ai mei au angajat aşa, pe oricine, să lucreze în uzina asta.

Stark se încruntă:

— Vrei să spui că este posibil să avem de-a face cu nişte colaboraționişti, nu?

— Mi se pare evident, răspunse Walter. Şi asta în scopul de a se evita orice tentativă de sabotaj.

Locotenentul chibzui câteva clipe, după care se hotărî:

— Gata, îi dăm drumul! Nimeni nu deschide focul, decât dacă este absolut necesar. S-a înțeles?

Toți dădură din cap în semn că da.

— *Ein moment!*[1] făcu Walter. Locotenente, dacă ai avut încredere în mine, măcar fă-o până la capăt!

— Ce vrea să spună? întrebă mirat Owen.

Dar sub privirile stupefiate ale sergentului, Stark îi aruncă lui Walter revolverul său şi câteva încărcătoare, după care porni din loc.

*

Stark postă în dreptul fiecărei uşi de pe culoar câte un om de-al său şi, împreună cu restul, se năpusti în sala maşinilor.

Cei câţiva muncitori care se aflau acolo ridicară mâinile în aer, luaţi prin surprindere.

— Staţi liniştiţi şi nu veţi păţi nimic! strigă Stark la ei.

Un muncitor înalt şi bine făcut se îndreptă spre el şi ajuns la câţiva paşi de Stark, fără să pară câtuşi de puţin emoţionat de cele ce se petreceau, îl întrebă calm:

— Dacă nu aveţi nimic cu noi, înseamnă că aveţi ceva de gând cu centrala asta, nu?

— Stai deoparte şi nu mai pune întrebări! se răsti Stark la el.

— Să ştii că uzina asta nu este proprietatea nemţilor, ea aparţine Norvegiei! replică muncitorul la fel de calm.

Stark coborî rapid cele câteva trepte care îl despărţeau de muncitor, îşi lipi arma automată de pieptul acestuia şi strigă la el:

— Ţine-ţi pliscu-nchis şi lasă-ne să ne vedem de treabă!

Însă norvegianul replică imperturbabil:

— Chiar trebuie să ne distrugeţi uzina? Altă soluţie nu există?

— Da, trebuie să distrugem uzina, răspunse Stark enervat. Nu ştiu dacă există sau nu altă soluţie şi de altfel nici nu mă interesează lucrul ăsta. Eu sunt militar şi trebuie să îndeplinesc ordinele pe care le-am primit. Ai înţeles?

— Dacă ne distrugeţi uzina...

---

[1] O clipă! — lb. germană. (N.T.)

Dar norvegianul nu apucă să-şi termine cuvintele. Urletul sinistru al sirenei de alarmă, aidoma unui vaiet prelung, umplu parcă întreg universul.

Norvegianul ridică rapid mâna, intenţionând să-l lovească pe Stark cu ranga de fier, dar acesta reacţionă instantaneu.

Salva scurtă trasă de la nici o palmă ciurui pieptul mecanicului, care, sub şocul primit, făcu câţiva paşi înapoi, se clătină, după care se prăbuşi fără viaţă.

Un soldat englez reuşi să găsească locul în care era amplasat dispozitivul de alarmă şi opri sirena, însă era prea târziu. Liniştea încărcată de groază dură doar câteva secunde, după care, dinspre culoar, răsunară răpăituri de arme automate.

— Suntem atacaţi! răcni Owen, care rămăsese de pază în capătul scărilor.

Stark făcu semn câtorva oameni de-ai săi să-l urmeze, după care se repezi spre una dintre ferestrele uriaşe care dădeau spre curtea uzinei, sparse geamul şi începu să tragă salvă după salvă asupra atacatorilor. Unul dintre soldaţii englezi care îl însoţise scoase o grenadă şi o aruncă prin geamul spart. Aproape imediat se auzi o explozie, urmată de urlete de durere.

Puţinii soldaţi ai garnizoanei germane înţeleseseră rapid că sunt inferiori numeric ocupanţilor centralei electrice şi că nu au nici o şansă de reuşită. Aşa că se regrupară şi, sub protecţia unui foc de acoperire, reuşiră să se urce într-un camion. În câteva clipe camionul demară într-un scrâşnet de cauciucuri, ieşi din curtea uzinei şi se îndreptă în direcţia Narvikului.

*

Muncitorii norvegieni fuseseră adunaţi în curte, unde stăteau sub paza câtorva soldaţi englezi.

Stark şi oamenii săi amplasaseră încărcăturile explozive de turbinele centralei electrice, montaseră detonatoarele şi conectaseră firele la dispozitivele de aprindere. Totul era gata. Nu mai rămânea decât de fixat timpul la ceasul dispozitivului de aprindere şi de pus contactul.

Stark dădu un ordin scurt:

– Daţi drumul muncitorilor! Explozia va avea loc peste cinci minute! Toată lumea se retrage în pădure! Executarea!

*

Peste cinci minute, o explozie puternică zgudui pământul, de parcă ar fi avut loc un cutremur gigantic. Se părea că, în curând, întreg muntele avea să se dezintegreze şi să se prăbuşească înspre fiord.

O coloană de flăcări se înalţă spre cer şi, aproape imediat, o ciupercă de fum întunecă lumina soarelui.

Dinspre locul centralei electrice răzbătea un vuiet de nedescris, provocat de turbinele proiectate în aer, care se îmbârligau distruse într-un amestec diform de fiare şi resturi.

Flăcările creşteau din ce în ce, alimentându-se cu lăcomie din rezervele de carburant ale uzinei.

Culcat pe iarbă, Stark îl întrebă pe Owen, care se afla lângă el:

– Sergent, avem pierderi?

– Nici o pierdere, domnule locotenent!

– *Good*! Trimite prin radio mesajul că am îndeplinit misiunea şi că cerem permisiunea de a ne întoarce.

– Am înţeles, domnule locotenent.

Walter aşteptă ca Owen să plece, după care întrebă:

– E vorba despre întoarcerea la Londra?

– Bineînţeles!

Walter dădu gânditor din cap, în timp ce figura i se întunecă.

– Bannwitz, să ştii că voi pleda în favoarea ta. Şi sper ca cei din Intelligence Service să mă asculte, făcu Stark, remarcând starea SS-istului.

Walter îşi crispă maxilarele şi reuşi să murmure:

– *Danke*!

CAPITOLUL III

Stevens Mac Gowen aşteptă un sfert de oră, după care urcă în camera Marlenei. După ce închise uşa, rămase sprijinit de ea, cu ochii strălucindu-i parcă anormal de puternic.

Marlene se ridică brusc din fotoliul în care aştepta.

– Poţi să-mi spui Stevens! murmură acesta.

Însă continua să stea sprijinit de uşă, de parcă se simţea slăbit şi nu mai era în stare să facă nici un pas.

– De necrezut! Absolut de necrezut! spuse el.

Marlene se încruntă uşor:

– Ce este atât de necrezut?

– Povestea ta, draga mea! Am analizat cât se poate de atent cazul tău şi-ţi ştiu povestea până în cele mai mici detalii!

Stevens înghiţi în sec, după care întrebă cu un glas aproape sufocat:

– Ce ai simţit când...

– Când ce?

După ce mai înghiţi încă o dată, Stevens reuşi să articuleze:

– Când ofiţerul ăla SS ...acolo, la castel... în faţa soţului tău... nu-ţi mai aminteşti?

Stupefiată de întrebare, Marlene rămase interzisă, neştiind ce să răspundă. Se gândi imediat că avea de-a face ori cu un pervers, ori cu un obsedat sexual, ori cu un bolnav mintal.

Stevens păru că-i citeşte în gânduri:

– Poziţia pe care o ocup nu-mi permite întotdeauna să-mi satisfac dorinţele ...adică, cele mai ascunse dorinţe ale mele... de fapt, noi toţi avem dorinţe ascunse, nu-i aşa, draga mea?

– Da, bineînţeles! se grăbi Marlene să-l aprobe. Cu toţii avem dorinţe ascunse, fără îndoială!

Şi pe loc simţi cum întreaga ei fiinţă îi este invadată de o groază cumplită, aidoma unui fior de gheaţă care nu-i mai părăseşte corpul.

Pupilele de nebun ale lui Stevens străluciră viu:

– Arată-mi picioarele!

Marlene nici nu se gândi să-l refuze. Îşi trase încet rochia, fiind pradă unui sentiment confuz de nelinişte, care devenea tot mai pregnant.

– Perfect! Acum scoate-ţi slipul şi întinde-te în pat.

În timp ce Marlene se conforma ordinului primit, Mac Gowen scoase din buzunar o seringă, se apropie de pat şi, cu un gest brusc, înfipse seringa în fesa stângă a femeii.

Aceasta tresări, dar mâna dură a englezului îi ţintui ceafa, obligând-o să stea nemişcată:

– Nu mişca!

Gâfâind de groază, Marlene întrebă:

– Ce a fost asta?

– O injecţie, ce să fie! O simplă injecţie!

– Dar... de ce?

Mac Gowen scoase seringa:

– Peste câteva minute o să te simţi nemaipomenit!

Instinctiv, Marlene îşi trase rochia, acoperindu-se, după care întrebă tot mai neliniştită:

– Cu ce a fost injecţia asta?

– Cu puţină cocaină.

Marlene avea senzaţia că trăia un adevărat coşmar. Negăsindu-şi cuvintele, întrebă bâlbâindu-se:

– Co... cocaină? Dar de ce ...de ce mi-ai făcut o injecţie cu cocaină?

În loc de răspuns, primi un hohot de râs, care începu să-i reverbereze în cap, din ce în ce mai cumplit.

*

Marlene închise ochii, simţindu-se brusc foarte obosită. Moliciunea patului i se părea deosebit de agreabilă. Iar orice altă senzaţie în afară de aceasta i se părea îndepărtată, lipsită

parcă de orice importanță. Nici nu mai știa de cât timp stătea așa, lungită în pat. Câteodată, simțea boarea unei vagi senzații de teamă, însă spiritul ei nu reușea nici să localizeze senzația respectivă și, cu atât mai mult, nici să o definească cu precizie.

În acele clipe totul era măturat rapid de un amănunt care lua proporții excesive, fără a putea spune însă cui anume s-ar fi putut datora un asemenea lucru.

Simțea nevoia irezistibilă să-și țină ochii închiși, să nu se miște și să-și păstreze starea de beatitudine în care se găsea cufundată.

Totuși, simțea net în jurul ei prezența a doi bărbați, pe Stevens și pe maiorul Swift.

Cei doi vorbeau, părând că înadins uitaseră de faptul că ea exista acolo, în apropierea lor.

De altminteri, nici nu era capabilă să rețină nimic din ceea ce discutau aceștia. Cuvintele rostite de cei doi se disipau imediat într-un fel de neant, care le absorbea și le topea în nemărginirea sa.

— Sper că nu ai depășit doza!

— Nici vorbă, am pus exact cât trebuia.

— Chiar trebuia tot circul ăsta? Oare nu știm destule despre ea, încât să nu ne facă nici o problemă?

— E mai prudent așa. De acum înainte n-o să ne mai poată refuza nimic, o să aibă nevoie de cocaină, iar noi vom fi singurii capabili să-i oferim ceea ce ne va cere întruna.

*

Marlene fu invadată brusc de un sentiment de prietenie față de cei doi bărbați pe care îi întrezărea vag în apropierea ei.

Avea impresia că și cei doi bărbați o iubeau, înțelegându-i perfect starea de spirit. Oare știau ei să-i răspundă tuturor dorințelor din momentul în care avea să-și recapete cunoștința?

Contactul corpurilor lor cu al ei îi conferea un sentiment intens de securitate, încă necunoscut până în acel moment, însă dintotdeauna dorit și pus în evidență abia în acele clipe.

Se simțea protejată în acel spațiu de fericire în care trebuia neapărat să se abandoneze. Era absolut minunat şi nu putea fi vorba despre nici o alegere, întrucât lucrul respectiv se impunea de la sine!

O mână caldă i se lăsă pe picior şi, instantaneu, pielea începu să-i vibreze sub mângâierea care urca încet de-a lungul coapsei sale. Nu mai dorea nimic altceva, decât acea atingere uşoară, şi, pe măsură ce atingerea devenea tot mai insistentă, devenea conştientă şi de celelalte părți ale corpului său care până în acele momente parcă fuseseră pradă unei somnolențe îndelungate.

I se mângâiau sânii, i se sărutau buzele, simțea cum degete străine îi pătrundeau în corp, aproape peste tot.

Marlene se simțea ca făcând parte dintr-un univers de voluptate unde era important doar corpul ei, cât şi senzațiile multiple ce i se ofereau. În starea de inconştiență în care se afla, aidoma unei atmosfere ca de vată, atingerile pe care le simțea deveneau din ce în ce mai concrete.

Voia din toată ființa ei să realizeze faptul că era nespus de fericită, deşi încerca o uşoară senzație de teamă, ca nu cumva să fie readusă cu brutalitate la realitate.

Şi chiar se miră când se auzi vorbind, deşi vocea care rostea acele cuvinte nu părea să fie a ei:

— Da... oh, da!...

Căldura unui pântece străin se contopi cu cea a pântecelui său, după care se simți penetrată intens.

Valuri de plăcere îi asaltau corpul.

Dintr-o dată, simți cu precizie — precizie pe care nu o cunoscuse până în acele momente — ceva care se mişca încet în interiorul corpului său. Se prinse cu mâinile de brațele şi picioarele celui aplecat deasupra ei, fără să ştie de fapt cine era acesta. Lucru care de altminteri nu avea nici o importanță.

Cu un sentiment de nespusă plăcere, se simți parcursă de alte şi alte mângâieri. Nişte buze îi muşcară sensibilitatea sânilor şi lobii urechilor, în timp ce acel lucru străin continua să răspândească emoții prin tot corpul său.

Se simți întoarsă, după care căldura altui corp îi acoperi spatele. Simțea cum căldura a două corpuri îi îmbrățișau simultan pieptul și spatele. Și, deși primul bărbat care o poseda nu o abandonă, se simți penetrată și de al doilea.

Acceptă pe loc, fără să se gândească nici o clipă să protesteze. În acele momente accepta tot ceea ce i se propunea.

Un gâfâit ritmic îi ajunse la urechi. Poate că zgomotul respectiv venea chiar din gâtul ei, însă nu avea de unde să știe.

La fel de bine se putea ca acea respirație gâfâită care umplea aerul să provină din unirea a trei respirații.

Avea senzația că cei doi bărbați, care păreau implantați în ea, erau sincronizați în mișcările pe care le făceau. Și ea răspundea atât unuia, cât și celuilalt cu aceeași fervoare.

Și apoi, dintr-o dată, simți o explozie violentă care îi cutremură corpul. I se puse mâna la gură pentru a i se înăbuși țipetele.

Căzu într-o gaură neagră, abisală, care se închise deasupra ei.

Era oare noaptea? Moartea? Sau inconștiența?

Marlene nu putu să răspundă la nici una dintre aceste întrebări.

Și, la urma urmelor, cine să fi pus acele întrebări! Nimeni! Fiindcă în neant nu se află nimeni!

*

— *Oh, no*! se lamentă locotenentul Stark, după ce descifră mesajul pe care i-l aduse sergentul Owen.

Acesta își frecă gânditor bărbia nerasă de câteva zile, după care spuse calm, dar pe un ton amar:

— Cei de acasă ne lasă în voia soartei, nu?

În loc de răspuns, Stark citi cu voce tare mesajul primit:

— *„Întoarcerea amânată. Operațiunea se continuă cu acțiuni de hărțuire. Așteptăm vești.“*

— Hărțuire? Pe cine să hărțuim ? Și unde să-i hărțuim pe ăia care trebuie hărțuiți?

Stark mototoli bucata de hârtie, îl privi pe Owen și spuse gânditor:

— Dacă întoarcerea noastră a fost amânată, înseamnă că la Narvik situația nu este chiar atât de strălucită.

— Şi ce, o să mergem în nenorocitul ăla de oraş?

— Încă nu ştiu. Cum stăm cu rezervele de hrană?

— Sunt pe terminate.

— Atunci e clar, trebuie să acționăm.

Owen suspină şi îşi înalță ochii spre cer, de parcă doar de acolo ar fi putut sosi ajutorul sperat.

Stark continuă imperturbabil:

— Trebuie să formăm o grupă din câțiva oameni care să meargă după hrană şi, în acelaşi timp, să se informeze despre ceea ce se întâmplă în Narvik!

— *Wonderful!*[1] Şi, evident, pentru misiunea asta trebuie să mă ofer voluntar! spuse ironic Owen.

Stark dădu din cap în semn că nu:

— Nu, o să merg chiar eu!

— Nici vorbă, locotenente, aşa ceva nu se poate! Aţi avut până acum parte de fel de fel de belele, aşa că nici nu încape discuție. O să merg eu!

— Owen, prefer să rămâi aici, spuse locotenentul Stark pe un ton care nu admitea replică.

— *Why*?

— Am eu motivele mele. Du-te şi adu-l pe Bannwitz.

Preț de câteva secunde, Owen rămase mut de uimire, nefiind capabil să scoată nici un sunet, după care articulă:

— *One minute*! Doar nu-ți trece cumva prin cap să... Tom, nu se poate! Cred că ai înnebunit de-a binelea!

— Am avut încredere în el până acum şi nu m-am înşelat. Aşa că nu văd vreun motiv pentru care nu aş avea şi de acum înainte.

— Tom, nu poți să ştii ce se petrece în capul neamțului ăsta!

— Tocmai de aceea, vreau să văd!

— Doamne sfinte, e un SS-ist, ce naiba!

— Aşa este, dar eşti de acord că nu seamănă cu ceilalți SS-işti?

---

[1] Minunat! — lb. engleză. (N.T.)

— Mda, s-ar putea, însă e posibil ca individul să nu facă altceva decât să ne înşele şi să aştepte ocazia potrivită ca s-o întindă!

— Şi tu ce ai face în locul său?

— Exact acelaşi lucru! Însă, între el şi mine e o oarecare diferenţă, nu?

— Mda, numai că diferenţa asta nu este cine ştie ce mare, răspunse locotenentul Stark zâmbind.

Owen se întunecă la faţă:

— Domnule locotenent, mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

— Owen, ce-i cu tonul ăsta oficial? Nu-mi mai spui pe nume?

— Nu şi când glumiţi în stilul ăsta, depăşind limitele!

— Să depăşesc limitele! Cred că tu eşti cel limitat, nu eu!

— Domnule locotenent, dumneavoastră comandaţi grupa 112, aşa că eu nu fac altceva decât să îndeplinesc ordinele pe care mi le daţi. Dar să ştiţi că dacă cumva se întâmplă ca...

— Owen!

Vocea lui Stark deveni brusc tăioasă.

— Da, domnule locotenent!

— Desemnează pe cineva care să preia comanda grupei!

— Păi, din moment ce voi rămâne aici, o să preiau eu comanda.

— Nu, Owen, nu vei rămâne. Vei veni la Narvik împreună cu mine şi cu Bannwitz.

Owen se mai destinse nitel:

— Mă rog, cel puţin prefer să fie aşa.

— Owen, înainte de a pleca, vreau să-ţi spun ceva. Am impresia că tu nu ştii prea bine cine eşti de fapt.

— Cum adică, să nu ştiu cine sunt de fapt?

— Da, adică eşti bărbat sau soldat?

— Păi, eu cred că sunt şi bărbat, şi soldat!

— Aha, crezi! Vezi, Owen, cele două noţiuni, de bărbat şi de soldat, sunt incompatibile. Nu poţi fi în acelaşi timp şi bărbat... vreau să spun un bărbat demn de acest nume... şi soldat. Trebuie să alegi!

Sergentul se încruntă, părând că a înțeles sensul cuvintelor lui Stark:

— Și tu, Tom, ai ales?

— Chiar dacă nu am ales, sunt pe punctul de a alege.

— Tom, să știi că ceea ce ai spus este periculos, dacă nu chiar imoral.

— Ai dreptate, și sunt perfect conștient de asta.

— Tom, tu nu ești făcut pentru armată și în nici un caz pentru a comanda.

— Uite, vezi, iar ai dreptate. De altminteri, știi foarte bine că mă aflu în armată și sunt ofițer prin forța împrejurărilor.

— Și după tine Anglia ce-i, un rahat?

— Nu știu. Ceea ce știu cu precizie este doar faptul că nazismul reprezintă un pericol groaznic, și mie nu-mi place să fiu amenințat în nici un fel. Și cred că nici Bannwitz nu este de acord cu nazismul. Înțelegi, Owen?

— Eu nu vreau să înțeleg nimic! Absolut nimic!

— Owen, mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să înțelegi! Ticăloși există pretutindeni, chiar și în Anglia! Rasa asta a ticăloșilor parcă a invadat pământul!

— Bannwitz este criminal de război!

— Nu neg faptul că este vinovat de un anumit număr de ticăloșii, dar nu le-a făcut pe toate din proprie inițiativă. Și în cele din urmă, așa după cum ai văzut și tu, a sfârșit prin a se revolta. Doar ne-a ajutat, nu?

Owen se întoarse și se îndepărtă, fără să răspundă.

*

— Bineînțeles, nu ești obligat să accepți! spuse Stark.

Walter ridică din umeri:

— Accept!

— *Herr Untersturmführer*, chiar că ai noroc! spuse Owen rânjind cu gura până la urechi.

Walter se întoarse spre sergent și-i spuse, apăsând asupra fiecărui cuvânt:

— Să nu-mi mai spui niciodată așa, ai auzit?

– Dar de ce? Doar este gradul tău!

Stark privea la cei doi, hotărându-se să nu intervină în disputa lor.

– Gradul meu? Poftim, nu mai este gradul meu!

Şi Walter încercă să-şi rupă însemnele gradului de pe manta.

– Bannwitz, opreşte-te! S-ar putea ca gradele tale să ne mai folosească, cine ştie! îl opri Stark. Ia spune-ne, cât de departe este Narvik?

– Cam la douăzeci de kilometri.

– Ce mai, o plimbare, nu alta! făcu Owen. Şi, la întoarcere, am putea pune mâna pe un camion nemţesc. Bineînţeles, dacă *Herr* Bannwitz nu are nimic împotrivă!

– Plecarea peste zece minute! îi anunţă Stark, punând capăt discuţiei.

*

Dinspre partea nordică a oraşului se mai auzeau din când în când zgomotele surde ale unor lupte izolate.

Ajunşi la periferia oraşului, cei trei se opriră.

– Sunteţi obosiţi? întrebă Stark. Ne oprim să ne odihnim înainte de a intra în oraş sau continuăm?

– Eu sunt în plină formă! declară Owen.

– Sergent, ai nervii tari, şi asta te ajută să fii în formă, spuse Walter. Ca şi pe mine, de altfel.

Însă ultimele cuvinte le spuse cu voce înceată, mai mult pentru el.

– Da, aşa este, îi întări Stark spusele. Trebuie să ne stăpânim nervii... vreau să spun, în ceea ce priveşte relaţiile dintre noi.

Owen interveni jovial:

– Eu ştiu un remediu nemaipomenit pentru calmarea nervilor!

– Care anume? se interesă locotenentul.

– Nişte fese rotunjoare şi frumuşele!

Cei trei începuseră să se intersecteze cu trecători izolați, care se îndreptau spre ieşirea oraşului, cărându-şi bruma de lucruri pe care apucaseră să le ia cu ei în grabă. Pe figurile lor se întipărise expresia unei nenorociri acceptate, ceea ce îi făcea şi mai jalnici la vedere.

— După mine, oraşul pare cam abandonat, spuse Stark.

— Aşa cred şi eu, făcu Owen. Pariez că nu prea avem cum să găsim de mâncare prin case. Mai bine am încerca prin alte locuri.

— Ce propui? îl întrebă Stark.

— Păi, eu zic să încercăm prin nişte restaurante.

Walter îi privi uimit:

— Pe cuvântul meu, asta este o invitație la jaf! Sau mă înşel cumva?

— La jaf şi chiar la viol! îi replică pe loc Owen. Am impresia că voi nu sunteți străini de noțiunile astea, nu?

Stark interveni tăios:

— Gata, terminați!

Owen mai bodogăni ceva, fără să se audă nimic clar, după care întrebă:

— Bine, în regulă, dar până la urmă ce facem?

Stark ezită câteva clipe, după care se hotărî:

— Sunt de acord pentru ...soluția cea mai facilă.

*

Clădirea care se afla în fața lor semăna cu un restaurant, însă totul demonstra că războiul trecuse pe acolo. Ferestrele erau sparte, uşile larg deschise, iar fațada era ciuruită de gloanțe.

Locul părea pustiu.

— Intrăm? întrebă Walter.

— Intrăm, doar pentru asta ne aflăm aici, răspunse Stark.

Cei trei abia păşiră în salonul principal al restaurantului, că imediat se auzi un zgomot asurzitor, ca de tunet. Zidurile şi pământul trepidară O bucată din tavan căzu într-un nor de praf.

Stark şi Walter făcură un salt înapoi, încercând să iasă, însă o grindă din tavan se desprinse cu un trosnet sinistru de la locul său şi, căzând, le bară drumul spre ieşire.

— Ieşirea ne este blocată! strigă Owen.

Un şuierat pătrunzător, însoţit de un miros puternic îi avertiză asupra pericolului de explozie a conductelor de gaz.

— Trebuie să ieşim imediat de aici, altminteri o să sărim în aer! răcni Walter.

Şi se năpusti orbeşte spre culoarul din faţa sa, înaintând cu greu printre grămezile de moloz şi praful care plutea în aer.

Sparse o fereastră din culoar, scoase capul afară şi, după ce aruncă o privire rapidă, strigă către cei doi englezi aflaţi în urma sa:

— Aici este o curte interioară! Veniţi!

Încălecă marginea ferestrei şi sări.

De afară, uruitul avioanelor făcea să vibreze până şi timpanele. Salvele artileriei antiaeriene bubuiau sacadat, fiind acompaniate de lătratul mitralierelor grele. Bombardierele treceau unele după altele, într-un vacarm de nedescris, pe fondul căruia se detaşau şuierăturile obuzelor, înainte de impactul cu pământul. Fiecare explozie se repercuta aproape imediat până şi asupra văzduhului, care, resimţind şocul primit, răsufla pustiitor în jur, răspândind moartea.

Avioanele zburau jos. Să fi fost engleze sau germane? Walter îşi puse întrebarea mecanic, întrucât răspunsul nu avea importanţă.

Avioanele nu făceau nici o discriminare, bombardând şi mitraliind întregul oraş, fără să cruţe nimic.

Walter se lipi de pământ.

O bombă sfâşie văzduhul cu şuieratul ei strident. Şi din nou, după câteva secunde, o explozie cumplită zgudui pământul. O pălălaie de flăcări sărută cerul, înroşindu-l, aidoma clipelor de răsărit sau apus.

Clădirea restaurantului se zgudui din toate temeliile, jertfindu-şi câteva porţiuni din zid în curtea interioară. Înecaţi de praful dens, cei trei tuşiră violent, după care scuipară, încercând să-şi recapete ritmul normal al respiraţiei.

Walter simți cum fu învăluit de un suflu puternic și cald, după care fu măturat din locul în care se afla și, fără să poată opune nici o rezistență, se rostogoli de câteva ori.

În mișcarea sa se împiedică de un corp întins la pământ. Era cel al locotenentului Stark, care, lungit alături de sergentul Owen, nu îndrăznea să mai facă nici o mișcare. Cei doi așteptau să se sfârșească tumultul atacului aviatic, sperând ca după aceasta să poată ieși din închisoarea în care nu puteau face nici o mișcare.

Walter riscă și își înălță capul, deși în curtea interioară, în care se afla împreună cu cei doi englezi, continuau să cadă bucăți din zidurile lovite de obuzele bombardierelor. În zidul curții interioare din fața sa se căsca o gaură adâncă, care la prima vedere oferea șanse de scăpare.

— *Vorwäts!*[1] Uite, acolo, prin gaura aia! răcni Walter, încercând ca vocea să-i răzbată prin vacarmul de nedescris.

*

După ce reușiră să iasă din ruinele în care stătuseră prizonieri mai bine de o jumătate de oră, Stark aruncă o privire de jur împrejur.

Totul părea pustiu. Ruinele fumegânde ale clădirilor distruse aproape în întregime de bombardament dădeau locurilor un aspect sinistru. Chiar și țipetele pescărușilor care se auzeau din depărtare părea jalnice. Nu se vedea nici o urmă de localnici și nici de patrule nemțești.

— Am venit să căutăm ceva de mâncare și uită-te unde am ajuns! se văicări locotenentul Stark, aterizând pe traversa unui stâlp doborât la pământ și încercând să-și mențină echilibrul. Și Owen ăsta, ce naiba face de întârzie atât? A plecat doar de atâta timp!

Întunericul începuse să se lase rapid. Stark și Walter așteptau îngrijorați întoarcerea sergentului Owen, care plecase în recunoaștere.

---

[1] Înainte! — lb. germană. (N.T.)

– Probabil că...

Dar Walter nu apucă să-şi termine ideea, că Owen şi apăru după mormanul de dărâmături, în spatele căruia stăteau ascunşi Stark şi Walter.

– De cealaltă parte a ruinelor ne aşteaptă la o petrecere de familie o bandă întreagă de friţi! spuse el gâfâind, după care se trânti lângă ceilalţi doi. După tot armamentul pe care-l au, s-ar zice că se pregătesc să şteargă Narvikul de pe faţa pământului.

– Aşa de bine sunt înarmaţi? întrebă Stark neliniştit.

– Oho! Şi încă cum! Au chiar şi maşini blindate! Şi mai au încă ceva, ceva care ne trebuie nouă!

– Ce? Hai, spune o dată! îl îndemnă Stark.

– Mâncare, ce naiba!

– Eşti sigur că nu te-au văzut? întrebă Walter.

– Cât se poate de sigur! Mi s-a părut că se pregăteau de culcare. Au rămas doar santinelele de pază.

Stark şi Walter schimbară o privire scurtă. Owen ghici imediat la ceea ce se gândiseră cei doi în acelaşi timp.

– Mda, văd că v-aţi prins, numai că figura asta, la care vă gândiţi, mi se pare al naibii de periculoasă!

Stark îşi ridică scurt bărbia spre Walter, consultându-i părerea:

– Tu ce zici?

Acesta chibzui câteva clipe, după care răspunse decis:

– Dacă Owen are dreptate în ceea ce priveşte forţele pe care le au nemţii, înseamnă că nu putem face nimic. Suntem depăşiţi ca număr. Însă avem totuşi avantajul surprizei.

Locotenentul Stark îşi scărpină ceafa gânditor, după care spuse:

–Ne trebuie neapărat hrană şi un vehicul!

– Exact! îi întări spusele Owen. Avem cumva de ales? Eu nu cred! Băieţii ne aşteaptă în pădure să le aducem ceva de mâncare, aşa că nu-i putem lăsa cu buza umflată. Ori reuşim, ori crăpăm împreună cu ei! Însă ceva îmi spune că în noaptea asta putem să dăm lovitura. Beneficiem de întuneric şi...

Îşi scoase pumnalul, îi mângâie lama şi adăugă:

– ...şi totul trebuie să se petreacă în cea mai deplină linişte!

— Adică, să ne târâm până la ei ca niște indieni, nu? făcu Stark.

Owen dădu din cap:

— Rămâne de știut dacă vom fi doi sau trei, pentru a practica genul ăsta de sport. Hm, e interesant de știut...

Simțindu-se direct vizat, Walter răspunse imediat:

— Sergent, vom fi trei, nu-ți face nici o grijă!

— Cu atât mai bine și... mulțumesc pentru participarea ta, dar... ei bine, întotdeauna există un „dar", făcu Owen.

Walter mijì ochii și întrebă:

— Hai, dă-i drumul, sergente, spune ce te frământă!

— Păi, cred că știi că ceea ce avem de gând să facem se numește o operațiune de comando!

— Îmi pare bine să aflu asta! Continuă, sergent!

— Și, așa cum știi la fel de bine, între teorie și practică există o mare deosebire, Bannwitz!

— Știu și asta! Hai, dă-i drumul, pierdem vremea! Spune ce ai de spus, nu o mai lungi atâta!

— *One minute*! Terminați! Mai întâi să așteptăm să se lase întunericul de-a binelea!

CAPITOLUL IV

Lipiți de pământ, cei trei erau atenți la fiecare mişcare din tabăra nemțească. De fapt, nu se vedea vreo activitate specială. Se părea că nemții nu întrevăzuseră posibilitatea de a fi atacați, cel puțin dinspre partea fiordului, iar absența totală a celor mai elementare precauții dovedea cu prisosință aceasta.

Ruinele care se întindeau la tot pasul ofereau lui Stark, Owen şi Walter o protecție suficientă în tentativa lor de a înainta spre locul în care nemții îşi instalaseră tabăra peste noapte.

Cei trei se cățărară până la creasta unui morman de dărâmături, de unde puteau observa nestingheriți poziția inamică. Deşi piesele de artilerie şi vehiculele blindate nu erau deservite de mulți soldați, acestea constituiau totuşi un motiv serios de îngrijorare.

Stark reperă o motocicletă pe al cărei ataş se afla montată o mitralieră şi şopti către Owen:

— Sergent, motocicleta aia ni se potriveşte la fix. Ocupă-te imediat de ea, împreună cu Banniwtz.

— Cine va conduce şi cine va sta în ataş, la mitralieră? întrebă Walter, tot în şoaptă.

— Eu voi sta la mitralieră, şi tu vei conduce, îi răspunse Owen.

Stark aprobă:

— Da, aşa veți face. Iar eu o să încerc să fur camionul ăla, de lângă mitralieră. Mai mult ca sigur că lăzile alea care se văd în el, fără nici un semn pe ele, sunt pline cu provizii.

— Tom, ce ai de gând să faci? îl întrebă Owen, destul de neliniştit.

— Păi, voi doi o să mă acoperiți în timp ce o să mă strecor până la el. Iar după ce mă auziți că am pornit motorul şi am demarat, vă țineți cu motocicleta după mine. Simplu, nu?

– Simplu? E nebunie curată! spuse Owen şi-şi făcu semnul crucii. Şi cred că tocmai de asta s-ar putea să reuşim, fiindcă este o nebunie curată!

*

Frigul muşcător al nopţii putea fi o garanţie pentru faptul că în curând nemţii aveau să se culce.

Tabăra lor se distingea cu claritate în limpezimea nopţii. Liniştea era tulburată de zgomotul motorului unui grup electrogen, care alimenta reflectoarele. Fasciculele de lumină ale acestora sfâşiau tenebrele întunericului, luminând ca-n palmă întreaga zonă, mai puţin însă partea dinspre fiord, de unde germanii excluseseră orice posibilitate a vreunui atac.

Partea cea mai dificilă a misiunii revenea lui Owen şi Walter, care se târau încet prin zăpada îngheţată.

În curând, cei doi ajunseră la câţiva zeci de metri de corturile germane. Câteva santinele îmbrăcate în mantale îşi frecau mâinile şi tropăiau pe lângă maşinile pe care le păzeau pentru a se mai încălzi. Glasurile lor se auzeau încet, pe fondul zgomotului motorului grupului electrogen.

Owen şi Walter continuau să înainteze în linişte, apropiindu-se tot mai mult de obiectivul lor. Din fericire, lângă motocicleta cu ataş, care se afla alături de două autotunuri, nu se vedea decât o santinelă. Owen se târî în umbra pe care o proiecta pe zăpadă silueta unui camion şi se pregătea să-şi continue drumul, când, brusc, încremeni şi rămase nemişcat, contopindu-se cu zăpada.

Părându-i-se că aude vreun zgomot suspect, santinela făcu câţiva paşi înspre el. Owen îşi scose pumnalul şi, în momentul în care era despărţit de inamic doar de câţiva paşi, se ridică din zăpadă şi se aruncă asupra acestuia.

Surpriza atacului îl lăsă descumpănit pe german, iar fracţiunea de secundă cu care acesta întârzie să reacţioneze îi fu fatală. Owen îi împlântă pumnalul drept în gât şi-i astupă imediat gura cu cealaltă mână, înăbuşind astfel urletul de durere al victimei sale.

Walter apăru în spatele său ca o umbră, se apropie de motocicleta cu ataş, dădu la o parte prelata de cauciuc, se urcă pe şa şi apucă mânerele, aşteptând derularea evenimentelor.

După ce trase la întuneric corpul neînsufleţit al santinelei germane, Owen se urcă în ataşul motocicletei şi se instală la comanda mitralierei, aşteptând şi el ca Stark să reuşească să captureze camionul şi să pornească.

*

Camionul cu provizii se afla în imediata apropiere a unor corturi. O santinelă se plimba încolo şi încoace prin faţa acestuia, bătându-se din când în când cu palmele peste braţe şi suflându-şi în pumni.

Locotenentul Stark se târî cu grijă până ajunse la câţiva paşi de roţile din spate ale camionului. Urmărise traseul santinelei, care se părea că se deplasa exact cinci metri în faţa maşinii, se întorcea, ajungea până la jumătatea acesteia, după care îşi relua ruta.

Aşteptă ca neamţul să mai facă un tur, după care îl întâmpină la întoarcere cu pumnalul scos. În clipa în care acesta se întoarse, Stark îşi ţinu respiraţia, ţâşni din spatele roţilor şi se aruncă asupra lui. Pumnalul despică postavul mantalei, pătrunse printre omoplaţi, şi pe o lungime de câţiva centimetri tăişul său reteză venele şi arterele întâlnite în cale.

Neamţul se prăbuşi horcăind. Stark îl trase sub camion, se furişă până în dreptul cabinei, deschise uşa şi se instală la volan. Smulse apoi firele de sub bord şi începu să le atingă prin încercări, două câte două. Deşi frigul era muşcător, degetele îl ascultau fără să tremure, acţionând cu precizie.

La un moment dat, motorul porni.

Imediat, se auzi tirul unei mitraliere. Sergentul Owen se dovedi a fi prompt la semnalul recepţionat la pornirea camionului şi începu să tragă asupra motoarelor şi rezervoarelor de benzină ale maşinilor.

O explozie puternică fu urmată imediat de o torță gigantică, ale cărei flăcări se înălțară spre cer, cuprinzând în limbile lor pustiitoare şi coroana unor brazi sub care se aflase maşina.

În tabără răsunară imediat urlete de durere, răcnete, ordine date cu voci intrate în panică şi salve de arme automate trase la întâmplare.

Stark apăsă pedala de accelerație până la fund, demară în trombă şi se îndreptă spre ieşirea taberei, urmat de motocicleta cu ataş din care Owen continua să tragă un tir ucigător.

*

Maşina mai făcu un viraj, şi Marlene văzu în depărtare o construcție care semăna cu o cabană.

Brusc, fu cuprinsă de un tremur pe care abia dacă şi-l putea stăpâni. Îşi încleştă mâinile şi reuşi să articuleze cu greutate:

– Ai? ...Spune-mi, ai?

Individul corpolent care se afla la volan râse zgomotos:

– Ce, îi simți lipsa, nu?

– Ai? insistă Marlene.

– Bineînțeles că am!

– Dă-mi! Dă-mi imediat!

Râsul deveni grosolan:

– Bineînțeles că o să-ți dau, frumuşico! Ai răbdare, imediat!

Marlene începu să-şi frângă mâinile şi să şi le muşte de durere. În cele din urmă, maşina se opri în fața cabanei:

– Am ajuns la destinație, iubito!

Marlene deschise portiera şi coborî, făcând eforturi serioase pentru a reuşi să se țină pe picioare.

Bărbatul nu se grăbea deloc, comportându-se ca un adevărat sadic. Deschise tacticos uşa cabanei şi apoi, cu un gest ironic, plin de curtoazie, o invită să intre.

– *Bitte! Bitte!* îl imploră ea.

– Bine, bine! Hai, ridică-ți fusta!

– Nu, vreau în mână!

– Nu, nici vorbă! Nu sunt expert în injecții intravenoase. Hai, fă ce ți-am spus! Ridică-ți fusta!

Marlene se conformă, fără nici o urmă de pudoare. Îşi ridică fusta şi îşi sprijini coatele pe o masă, alături de un candelabru.

O oglindă îi reflecta imaginea celui din spatele său. Individul băgase mâna în buzunar, însă, în loc să scoată o seringă, văzu îngrozită cum scoase un Smith&Wesson.[1]

Mişcarea ei fu atât de bruscă şi de brutală, încât individul nici nu apucă să reacţioneze, fiind pus astfel în imposibilitatea de a evita impactul dintre candelabrul masiv şi capul său.

Şocul violent îl făcu să cadă şi să scape arma din mână. Peste câteva clipe îşi reveni, îşi şterse sângele care îi împăienjenea privirea şi se întrebă dacă nu cumva era victima unei iluzii optice.

Revolverul era îndreptat asupra sa. Ţeava armei care tremura în mâna drogatei ce-şi cerea doza putea reprezenta în acelaşi timp şi o speranţă, dar şi o ameninţare.

— Nu trage, reuşi el să bâiguie. Am să-ţi dau...

Marlene făcu un apel la întreaga sa voinţă şi refuză ferm:

— Nu mai vreau... nu mai vreau niciodată...

— Nu spune prostii... nu vei reuşi...

— Voi reuşi! afirmă ea hotărâtă.

— Dar de ce? E o prostie!

— Nu, nu este o prostie, pentru că vreau să ŞTIU!

Bărbatul îşi şterse sângele care continua să-i curgă pe frunte şi întrebă mirat:

— Să ştii? Ce anume să ştii?

Şi exact în momentul în care se aştepta mai puţin, femeia îşi repezi piciorul spre el şi-l lovi violent.

Urlând de durere, individul îşi duse mâinile spre zona organelor genitale. Însă imediat, detunătura care se auzi, urmată de şuieratul unui glonţ care-i trecu pe lângă urechi, îl făcu să urle din nou.

— Nu!... Nu face asta!...Te implor!

Vocea glacială a Marlenei îi răspunse cât se poate de convingător:

---

[1] Marcă de revolver englezesc. (N.T.)

— Dacă îmi vei răspunde la toate întrebările pe care am să ți le pun, poate că ai o șansă să trăiești. Dacă nu...

— Da! Da!... Am să-ți spun tot ce știu! se auzi un geamăt neputincios.

— Bine!... Pentru început, spune-mi motivul pentru care am fost drogată.

— Cred că Swift și Mac Gowen intenționau să te pună să faci anumite lucruri despre care nu am habar.

Și adăugă rapid:

— Îți jur pe ce am mai sfânt că habar n-am despre aceste lucruri! Nu știu absolut nimic!

Marlene își îndreptă revolverul spre testiculele bărbatului și, devenind voit vulgară, îi spuse:

— Atunci, dacă ții la ouăle tale, spune-mi tot ce știi!

O teroare cumplită desfigură figura celui din fața sa:

— Swift și Mac Gowen sunt agenți dubli!

Marlene se încruntă:

— Agenți dubli? Ce vrei să spui? Fii mai explicit!

— Sunt englezi și fac parte din Intelligence Service, dar lucrează de fapt pentru nemți. Acum, ascultă-mă bine, eu am rămas singura ta șansă! Fii convinsă că ăsta-i adevărul!

— De ce? Nu înțeleg!

— Pentru că doar eu te pot ajuta să părăsești Anglia. Poți pleca unde vrei. De exemplu, ai putea trăi tot restul vieții într-un colțișor din America de Sud.

— Îți bați joc de mine?

— Doamne ferește! În situația în care mă aflu să-mi bat joc de tine? Cum crezi că-mi poate trece așa ceva prin minte?

— Dar ai avut ordin să mă ucizi, nu?

— Da, sigur că da, numai că acum...

— Cine ți-a dat ordinul să mă ucizi?

— Cum cine? Trebuie să știi asta!

— Spune!

— Swift și Mac Gowen intenționau să te folosească la ceva, nu știu la ce anume, numai că au fost obligați să raporteze mai sus...

— Mai sus? Cui anume?

– Lui Wünsche!

Marlene se crispă:

– Karl Wünsche, *Standartenführer*-ul?

– Exact. Se pare că acesta a turbat de furie aflând că l-ai trădat.

Marlene zâmbi nervos:

– Şi tot el ţi-a dat ordinul să mă lichidezi?

– Da, el. Ascultă-mă, eu nu am nici un rol în toată povestea asta, eu trebuie doar să îndeplinesc ordinele pe care le primesc. Şi, în afară de asta, mai ştiu şi multe alte lucruri!

– Spune tot!

– Uşurel, drăguţa mea! Toate pe care ţi le-am spus au fost doar pentru a avea încredere în mine. Restul reprezintă polița mea de asigurare pe viaţă!

Marlene apăsă pe trăgaci fără să ezite nici o secundă.

Bărbatul se prăbuşi, urlând de durere, ţinându-se cu ambele mâini de genunchiul piciorului drept.

– Cățea nenorocită! ...Nu mai trage!

– Ce mai ştii? Hai, spune tot!

– Soţul tău...

– Walter? Ce-i cu el?

– Se află la Narvik!

– Ştiu asta. Nu mi-ai spus nimic nou. Altceva!

– Probabil că a murit sau a dezertat.

– Nici cu asta nu mi-ai spus ceva care să mă fi interesat. Altceva! Hai, spune!

– Un anume Klaus Handemer i-a dat informaţia lui Wünsche, care la rândul lui a transmis-o lui Mac Gowen.

– Nici asta nu mă interesează! Caută altceva!

Bărbatul nu ştia ce să mai găsească pentru a-şi salva viaţa:

– Ai trădat pe toată lumea, pe Wünsche, pe Handemer, pe soţul tău... de altminteri, adevăraţii agenţi ai Intelligence-Service-ului nici măcar nu ştiu că te afli în Anglia. Swift ţi-a distrus dosarul, aşa că doar eu...

Numai că nu apucă să-şi termine fraza.

Marlene trase de câteva ori, golind încărcătorul în pieptul nefericitului, care tresălta la fiecare impact cu gloanţele.

*

Un şuierat brusc sfâşie văzduhul. Aproape imediat, zgomotul unei explozii cutremură întreg universul. Apoi, din nou aceeaşi vibraţie ascuţită, urmată de încă o explozie, şi apoi încă de una...

Stark ridică mâna şi făcu semn oamenilor săi din grupa 112 să se oprească şi să se culce la pământ.

Un fluierat prelung anunţă sosirea altei bombe. O lumină orbitoare îi învălui, după care răsună în apropierea lor o plesnitură seacă, care le sparse timpanele. Pământul se deschise, ca şi cum un vulcan ar fi erupt brusc şi ar fi scuipat spre ceruri întregul său conţinut.

Zăpada şi gheaţa pe jumătate topită umpleau crăpăturile şi craterele făcute de bombe. Englezii stăteau culcaţi pe unde apucaseră să se arunce, încercând parcă să se contopească cu solul.

Walter se trântise la pământ, nimerind cu capul într-o baltă în care pluteau peşti morţi, dar nu îndrăznea să-şi schimbe poziţia. Nici măcar nu îndrăznea să se mişte.

Privirile îi rămăseseră aţintite asupra unei coline, de unde se putea vedea în întreaga sa grozăvie dezastrul provocat de război. Cu figurile crispate de durere, răniţii se chinuiau să se mişte printre cadavrele celor ucişi, ca în adevărate scene de coşmar.

Bătălia era în toi. Se auzeau strigăte inumane, şi de bărbaţi, şi de femei. Se auzise că englezii atacaseră din nou şi că în oraş se dădeau lupte corp la corp.

Walter riscă şi înălţă capul. Atât Stark, cât şi oamenii săi dispăruseră din locurile unde se aflaseră cu câteva minute înainte. Nu se mai vedea nimeni din grupa 112.

Walter se gândi că poate Stark încercase să stabilească o joncţiune cu forţele britanice care luptau de cealaltă parte a fiordului. Poate că reuşise. Poate că nu. De fapt, chestia asta nu-l mai interesa. Şi, la urma urmelor, chestia asta nici nu-l interesase vreodată cu adevărat.

Dinspre mare, intensitatea tirului englezilor crescu. După puterea exploziilor, Walter îşi dădu seama că se trăgea cu piese grele de artilerie, de pe un cuirasat sau chiar de pe un crucişător.

Cartierul din portul oraşului încasa lovitură după lovitură, fiind distrus sistematic de tirul nemilos.

Walter se ridică de la pământ, îşi scutură cu un gest reflex mantaua şi se uită în jur, neştiind în ce parte să o apuce.

Un val de oameni ţâşni din spatele unor ruine, răspândindu-se ca şobolanii şi înghiţindu-l în furnicarul lor.

Nebunia lua proporţii nebănuite. Oamenii se îmbrânceau, se călcau în picioare ca animalele, fără să mai ţină seama de nimic.

Walter se văzu nevoit să-şi folosească toate forţele pentru a nu fi aruncat la pământ şi pentru a-şi face loc să treacă. Începu să lovească cu patul armei fără milă în oricine se apropia prea mult de el.

Imaginea celor pe care îi lovea, umplându-i de sânge, nu-l emoţiona câtuşi de puţin. Reuşi într-o oarecare măsură să facă loc în jurul său, însă înghesuiala deveni atât de mare, încât în cele din urmă îi fu imposibil să mai reziste şi se văzu lipit de un perete. Valul de oameni îl antrenă spre o gaură dintr-un zid, prin care trecu împreună cu ceilalţi, într-o învălmăşeală de nedescris, coborî nişte scări şi se găsi în faţa unui teren viran.

Nişte strigăte ascuţite îi atraseră atenţia. În apropierea sa, câteva femei cu hainele sfâşiate urlau şi ţipau, violate de soldaţi *Waffen SS,* care profitau inconştient de situaţie.

Lui Walter nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Furia şi nebunia deveniseră colective.

*

De pe înălţimea terasei pe care se afla, Walter se simţea la adăpost. Poate că zidul de care se sprijinea nu era suficient de solid, însă în acele clipe nu-i mai păsa de nimic.

Întreg corpul îi era săgetat de dureri ascuţite şi surde, de parcă zeci de diapazoane i-ar fi vibrat sub piele. Îşi mişcă cu gri-

jă capul în toate părțile, gemând, dar fără să se oprească, ca și cum era conștient că avea să înnebunească în curând, dar nu avea cum să scape de această nebunie.

Gura îi era atât de seacă, încât nici măcar nu putea scoate un sunet. De fapt urla *în tăcere*, așa cum se întâmplă într-un coșmar.

Cât despre creier, acesta părea că-i funcționează la relanti.

Brusc, tresări simțind o prezență străină. Cineva trecuse ca și el prin gaura din zid și urcase apoi cele câteva trepte ale acelei scări inutile, ce nu ducea nicăieri.

Era o fată care, dând cu ochii de el, se opri. Walter o privi fix, fără să miște. Amândoi aveau aceeași senzație ciudată, că aparțin unei alte lumi.

Nu se putea afirma că fata era frumoasă. Oricum, rochia ei ruptă, obrajii murdari, părul în dezordine și ochii mari îi confereau o notă de patetism. Ca și cum locul unde se afla nu reprezenta propriu-zis o scăpare, dar oricum o protecție față de mulțime și de violatorii nemți.

În cele din urmă, se hotărî să urce cele câteva trepte care o despărțeau de terasa pe care se afla Walter.

— Nu pot să fac nimic ca să te ajut! îi spuse acesta cu o voce răgușită.

Fata îi răspunse în norvegiană:

— Prefer să rămân aici... din cauza celor ce se întâmplă acolo, jos...

Walter se ridică, își înălță capul și privi peste zid.

Trei soldați *Waffen SS* se certau, disputându-și o fată. De departe, dinspre port, obuzele continuau să cadă, tocând coasta fără încetare.

Norvegiana îl privi scrutător pe Walter:

— Ești din SS?

Acesta dădu din cap cu un aer distrus:

— Nu mai sunt nimic!... Nimic! repetă el.

Fata îl învălui cu o privire înțelegătoare, aproape blândă:

— Înțeleg...

— Ce înțelegi? Ce poți tu să înțelegi?

— Mă rog... cred că înțeleg... războiul doboară atâția oameni...

— *Ja!*... Asta e adevărat!

Fata se lipi de el. Walter rămase nemişcat. Şi, dintr-o dată, fata începu să plângă în linişte.

*

Tumultul se mai domolise.

— Ce-ar fi să încercăm să ieşim? propuse fata.

— Şi unde să mergem? o întrebă Walter.

— Nu ştiu, dar n-o să rămânem aici, la nesfârşit!

— Aşa este, ai dreptate.

Şi, trecând înaintea ei, coborî treptele. Fata îl urmă. Cei doi trecură prin gaura din zid, după care ieşiră în stradă. Tânăra îi făcu semn să se ia după ea, părând că ştie încotro să se îndrepte.

Străzile pe care mergeau erau aproape pustii, străbătute doar de câţiva trecători izolaţi, însă nu se vedea nicăieri vreo urmă a armatei germane.

La un moment dat, după un colţ dădură cu ochii de un camion german abandonat.

— Priveşte! Este exact ce-mi trebuie! exclamă Walter.

Vocea fetei îl imploră:

— Ia-mă şi pe mine! Te rog!

Walter nu îndrăzni s-o refuze.

*

Ajunşi în vârful unei coline, Walter opri maşina pentru câteva clipe. De unde se aflau, aveau o vedere panoramică a oraşului Narvik.

După câteva clipe, Walter porni mai departe. Conducea crispat, ţinând-şi mâinile încleştate pe volan. Drumul urca în spirală, descriind viraje după viraje în ac de păr.

— Ştii unde duce drumul ăsta? o întrebă Walter pe fată.

— Nu, îi răspunse aceasta laconic.

Vremea era frumoasă, cerul senin, iar soarele strălucea orbitor, reflectându-se pe nămeţii de zăpadă.

— Cum te cheamă?

– Helga. Şi pe tine?
– Walter.
– Eşti dezertor?
– Mda, într-un fel... Şi tu? Ce-i cu tine?
– Eu? se miră Helga. Cum adică ce-i cu mine?
– Ai familie?
Figura fetei se întunecă:
– Am avut...
– Eşti măritată?
– Nu.
– Atunci, ce ţi s-a întâmplat?
Fata îşi aranjă cu un gest cochet o buclă rebelă, după care răspunse cu privirea pierdută în depărtare, prin geamul maşinii:
– Un coşmar... Totul a fost atât de rapid...
– Nemţii?
– Da...
– Te-au...
– Nu, răspunse ea iute. Am reuşit să scap!
– Şi nu-ţi este frică de mine?
Helga ezită:
– Nu ştiu... s-ar putea...
– Stai liniştită, să nu-ţi fie frică! o încurajă Walter.
Fata îl privi scurt, după care îşi îndepărtă privirea de a lui şi-l întrebă:
– După tot ceea ce ai văzut acolo, din capul scărilor, probabil că doreşti... o femeie...
– Nu ceea ce am văzut acolo m-a făcut să doresc o femeie, răspunse Walter pe un ton sincer.
– Atunci ce?
Walter ezită să răspundă, dar după câteva clipe spuse:
– Tu! Chiar tu!

*

Ajunşi în vârf, Walter opri maşina şi examină împrejurimile. Drumul pe care îl parcurseseră se vedea în josul lor, ca o panglică în spirală, strălucind în bătaia soarelui.

La câțiva zeci de metri de ei se întindea o pădure de brazi. Walter porni maşina, intră în pădure şi opri în spatele unui pâlc de copaci groşi.

Apoi coborî, se duse în spatele camionului, desfăcu prelata şi sări pe platformă:

— E plin de lăzi! Poate găsim ceva de mâncare.

În timp ce desfăcea cu o rangă capacul fiecărei lăzi, Helga îl urmărea de jos, învelită cu o pătură pe care o găsise în cabină.

— Am găsit o ladă cu provizii! se auzi vocea victorioasă a lui Walter. Cel puțin n-o să murim de foame!

— De foame nu, poate de frig! spuse Helga. Suntem sus, pe munte, şi aici nopțile sunt friguroase.

*

Căldura dată de pastilele aprinse de petrol solid mai slăbea puterea frigului din interiorul camionului.

După ce mâncaseră pe săturate din proviziile găsite în ladă, cei doi se odihneau, privindu-se tăcuți.

Expresia care se putea citi pe figura lui Walter era cât se poate de elocventă, aşa încât Helga îi putea ghici uşor gândurile. Bărbatul murmură imperceptibil:

— *Komm!* Vino mai aproape de mine...

Helga se conformă.

Walter o luă de încheietura mâinii şi o întrebă delicat:

— Vrei?

Fata îşi trecu limba peste buzele uscate şi răspunse:

— Şi chiar dacă nu aş vrea, mi-ai lăsa şi altă variantă la alegere?

— În alte împrejurări, probabil că da! Dar acum nu!

— Şi de ce acum nu?

— Ascultă, cam cât timp crezi că mai avem de trăit?

— De trăit? Nu ştiu!... Nu m-am gândit la asta!

— Vezi! Atunci, hai să profităm, cât timp mai suntem încă în viață!

Şi o apucă pe Helga de încheietura mâinii şi i-o ghidă încet. pe stofa uniformei sale. La un moment dat, se opri. Vizibil interesată de locul unde îi ajunseseră degetele, fata începu să investigheze întreaga zonă.

Din tulburarea ce răzbătea din privirea lui Walter, Helga îşi dădu seama că activitatea pe care o depunea îi producea neamţului o veritabilă plăcere.

Mâna ei mică începu să inspecteze tot mai profund, în timp ce obrazul i se atinse de cel al bărbatului de lângă ea. Buzele lor se uniră, iar limbile începură să se caute reciproc, cu o frenezie nestăvilită.

Dintr-o dată, mâna sa căpătă o mişcare anume, care avu darul ca în câteva secunde să provoace un spectacol fascinant. S-ar fi putut spune că era vorba despre un animal supraomenesc, dotat cu o virilitate debordantă.

Walter nu mai rezistă. O apucă de şolduri şi dintr-o singură mişcare o invadă implacabil.

Asaltul său o făcu pe Helga să scoată un geamăt. Parcă electrizată, tânăra femeie începu să ofteze şi să geamă uşor, răspunzând cu câte o mişcare a şoldurilor la fiecare asalt al masculului.

Brusc, fără nici un motiv aparent, scose un ţipăt de groază, care îl făcu pe Walter să se trezească la realitate şi să deschidă ochii.

În faţa sa se afla un revolver, a cărui ţeavă rece şi dură era lipită de ceafa norvegienei.

Patul unei arme îl izbi puternic în cap, făcându-l să vadă pe moment un fulger orbitor.

Şocul primit îl doborî la pământ, apucând totuşi să vadă cum doi soldaţi se năpusteau asupra norvegienei, ale cărei strigăte disperate răsunau sinistru în pustietatea munţilor.

Ultimele imagini pe care le percepu ca printr-o ceaţă au fost cele în care unul dintre soldaţi o ţinea pe Helga, în timp ce un altul se năpustea asupra ei, s-o violeze.

Un al treilea soldat îl aruncă din camion, iar căderea îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

CAPITOLUL V

Era a patra zi de când mă aflam prizonierul englezilor. Fusesem izolat într-o celulă într-un lagăr oarecare, despre care nu ştiam nimic.

Stăteam într-o poziţie de neinvidiat, în genunchi, cu mâinile legate la spate, aceeaşi frânghie imobilizându-mi şi călcâiele.

Uşa celulei se deschise larg, lăsând să intre o brută de sergent norvegian, care lupta de partea englezilor.

Individul trecu în spatele meu şi-mi desfăcu legăturile de la picioare, anunţându-mă jovial:

— În picioare, secătură! O să fii spânzurat!

— Vreau un preot! am cerut eu.

Bruta mă pălmui cu violenţă:

— Ce? Un preot? O jigodie de SS-ist ca tine să vrea un preot? Când mi-oi vedea fundu'! Hai, mişcă!

M-am ridicat de la pământ, pradă unor sentimente confuze, în care predominau teama şi ura. O lovitură pe care am primit-o pe neaşteptate în şale m-a făcut să avansez mai rapid.

Din celulă, am urcat nişte scări şi apoi am luat-o de-a lungul unui culoar lung. Sergentul norvegian m-a oprit brutal în dreptul unei uşi, în faţa căreia stătea în poziţie de drepţi un soldat englez. Pe uşă se putea citi: „*Colonel Lewis Morrisson.*"

Sergentul ciocăni.

— *Yes! Come in!* se auzi o voce dinăuntru.

Un brânci mă propulsă în interiorul încăperii. Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred că ceea ce vedeam era adevărat sau o închipuire.

Arătând destul de prost, Walter Bannwitz întoarse capul spre mine. Avea mâinile legate la spate şi şedea pe un taburet. Abia dacă l-am recunoscut.

Colonelul Morrisson îşi mângâie mustaţa roşiatică şi, fără să se adreseze cuiva în mod direct, spuse:

– Acest om are tatuate pe braţ un număr şi două litere.

Era clar că se referea la Bannwitz. Nu am răspuns nimic.

Morrisson continuă calm:

– Dumneata, *Hauptsturmführer* Handemer ai de asemenea tatuate pe braţ un număr şi două litere.

– *Ja*! am răspuns.

Morrisson mă privi şiret:

– Şi ce concluzie tragi, *Hauptsturmführer* Handemer?

– *Ja!* Este vorba despre aceeaşi unitate, nu văd motivul pentru care aş ascunde acest lucru.

– *Very well*! Aşadar, îl cunoşti pe *Untersturmführer*-ul care este aici de faţă?

– *Ja!*

– Şi, de asemenea , îl cunoşti şi pe locotenentul englez Tom Stark?

Numele acesta nu-mi spunea nimic, aşa că mirarea mea a fost autentică:

– *Nein!* Nu cunosc pe nici un locotenent englez cu acest nume.

– Hm, Bannwitz afirmă contrariul, făcu colonelul şi-şi mai mângâie mustaţa. Afirmă că a luptat alături de acesta. Curios, nu ţi se pare?

L-am privit fix pe Walter, fără să pricep nimic.

La capătul câtorva clipe care mi s-au părut o eternitate, acesta lăsă privirea în jos şi spuse în şoaptă:

– *Ist treue*[1], Klaus...

Am înghiţit cu greu:

– Ce tot spui acolo?

– Adevărul...

Morrisson îi ordonă sergentului norvegian:

– Introdu-l pe locotenentul Stark!... şi pe sergentul Owen!

*

[1] E adevărat – lb. germană. (N.T.)

Povestea pe care am auzit-o mi s-a părut de-a dreptul incredibilă. Însă ştiam din experienţă că adevărul nu este întotdeauna credibil.

Ce interes să fi avut Stark şi Owen să mintă? Pe de altă parte, îl ştiam pe Walter capabil de multe lucruri, dintre care nu excludeam posibilitatea unui act de înaltă trădare.

Dar, la urma urmelor, era vorba despre trădare sau despre revoltă? Între cele două noţiuni există o oarecare nuanţă, care era compatibilă cu tot ceea ce ştiam eu despre Walter.

Morrisson se lăsă pe spatele fotoliului şi afirmă categoric:

— Hotărât lucru, oameni cum sunt cei din perechea Bannwitz nu se întâlnesc chiar la tot pasul!

Walter înalţă capul. Ochii săi întrebători cereau lămuriri de la colonel.

Acesta nu se lăsă rugat şi continuă pe un ton enigmatic, privindu-l fix pe Walter:

— Soţia dumitale a avut parte de o aventură cam ciudată!

— Ştiu că a lucrat pentru Intelligence Service!

Dar cum termină de rostit cuvintele, Walter îşi muşcă buzele.

— Dar de unde ştii că soţia dumitale a lucrat pentru Intelligence Service? îl chestionă colonelul Morrisson.

— Am ştiut din totdeauna! replică el.

Era clar că Walter mintea, numai că eu eram singurul care îmi dădeam seama de aceasta. În orice caz, faptul că Marlene lucra pentru Intelligence Service m-a stupefiat. Mergeam din surpriză în surpriză! Iar ceea ce aveam să aud în continuare despre ea avea să fie la fel de stupefiant.

*

— Locotenent Stark, îl cunoşti pe maiorul Swift?

— *Yes, sir!*

— Şi pe... Stevens Mac Gowen?

— *Yes, sir!*

— Şi n-ai remarcat nimic... cum să spun... nimic ciudat, nimic care să-ţi da vreun motiv de îngrijorare la aceşti oameni?

– *No, sir!* După cum ştiţi, specificul activităţii mele este munca pe teren!

– *Yes, I know!*[1] Locotenente Stark, află că cei doi erau agenţi dubli! Ei au contactat-o pe Marlene Bannwitz, care lucra pentru noi sub indicativul de cod XT-013. Cred că cei doi au intenţionat la început să se servească de ea pentru nişte afaceri de o morală dubioasă. Dar, apoi, se pare că s-au răzgândit. Au vrut să scape de ea şi i-au încredinţat această sarcină unui ucigaş profesionist, care însă a ratat lovitura! Numai că Marlene Bannwitz nu şi-a ratat lovitura, ci l-a ucis pe cel care trebuia s-o lichideze.

Atât Walter, cât şi eu am rămas cu gurile căscate.

Morrisson îl fixă cu privirea pe Walter şi-l întrebă brusc:

– *Untersturmführer* Bannwitz, ştiai că soţia dumitale lucrează pentru Intelligence Service?

Walter dădu din cap în semn că da.

– Ştiai la fel că a dezvăluit poziţia trupelor voastre din Norvegia?

– Nu, asta nu ştiam. Dar nu e de mirare!

– *Why?*

– Din atâtea şi atâtea motive!

– Fii, te rog, mai clar! spuse colonelul Morrisson pe un ton tăios, care nu admitea contrazicere. În situaţia în care te afli, nu este indicat să vorbeşti în parabole!

– Unul dintre motive este faptul că între noi doi nu a existat niciodată o dragoste nebună. Însă, dimpotrivă, ceea ce mă uimeşte este faptul că a încercat să-şi ucidă amantul!

– Amantul? Pe cine adică?

Walter se întoarse spre mine:

– Pe el! Pe Klaus Handemer!

Morrisson se trase de mustaţă, uşor iritat:

– Bannwitz, ori ceea ce spui acum este adevărul gol-goluţ, ori eşti foarte abil, ca să protejezi pe cineva care face parte din Intelligence Service.

---

[1] Da, ştiu! – lb. engleză. (N.T.)

Şi Morrisson îl fixă cu privirile pe locotenentul Stark. Acesta susţinu fără să clipească privirea superiorului său.

Nimeni nu era păcălit, însă fiecare se prefăcea că este.

Într-o oarecare măsură, Walter veni în sprijinul locotenentului Stark, adresându-se colonelului:

— Aş putea să ştiu şi eu ce anume s-a întâmplat cu soţia mea?

— A, doamna Bannwitz, o femeie într-adevăr remarcabilă! Nu a ezitat să ceară audienţă primului ministru, care în cele din urmă a primit-o! Mde, aşa este sir Winston!... Poate primi pe oricine, la orice oră din noapte, în timp ce trebuie să aştepţi luni de zile ca să obţii o audienţă când este vorba despre... hm, mă rog, despre altceva. Mda, dar să lăsăm toate astea... *Untersturmführer* Bannwitz, în prezent soţia dumitale se găseşte în Scoţia, la o clinică de dezintoxicare. Da, a fost drogată de Swift şi Mac Gowen, cei doi pe care i-a executat fără să ezite!

Morrisson îşi drese glasul, făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Să trecem acum la altceva! Puterile care mi-au fost conferite nu mă încântă deloc să...

Îi aruncă o privire scurtă locotenentului Stark şi concluzionă, de parcă s-ar fi scuzat:

— Sunt militar, aşa că trebuie să execut ordinele primite!

Apoi, după ce ne privi îndelung pe mine şi pe Walter, spuse:

— Pe capul nostru stă o grămadă de probleme importante de rezolvat, aşa că nu avem timp să vă aducem în faţa unui tribunal militar.

Am intervenit imediat:

— *Bitte, ein moment, Herr colonel.* Spuneţi-mi, vă rog, care este motivul pentru care am putea fi aduşi în faţa unui tribunal militar?

Colonelul Morrisson îmi adresă un zâmbet de gheaţă:

— Pentru că ai comandat o trupă de exterminare. Am impresia că o asemenea trupă se numeşte *Einsatzgruppe* sau mă înşel cumva?

— Nu, domnule colonel, nu vă înşelaţi, acesta este termenul.

— *Hauptsturmführer* Handemer, noi obişnuim ca în loc de termenul de exterminare să folosim altă noţiune, şi anume pe

cea de grupare de criminali de război! Violuri, jafuri şi atrocităţi de tot felul, asta fac soldaţii germani din aşa-zisele trupe de exterminare!

– Minciuni! am izbucnit eu.

Sergentul norvegian care stătea în spatele meu îmi trase o cizmă în şale, expediindu-mă la pământ.

Colonelul se prefăcu nemulţumit de comportamentul sergentului şi-l apostrofă:

– *Sarge, please!*[1]

Apoi, mi se adresă din nou:

– Vrei să aduc martori în sensul celor afirmate de mine?

– Domnule colonel, nu înţeleg!

– Ce nu înţelegi?

– Nu înţeleg motivele pentru care sunt acuzat, deoarece nu am dus la îndeplinire nici unul dintre ordinele *Standartenführer*-ului Karl Wünsche!

– Mda, sigur că da, iar *Standartenführer*-ul Karl Wünsche poate să spună la fel, că nu a transmis subordonaţilor săi nici un ordin care provenea de la Heinrich Himmler, şi uite aşa, o să ajungem la Hitler, care, evident, este singurul vinovat!... E foarte uşor, *Hauptsturmführer* Handemer să arunci vina asupra altcuiva. Eşti un monstru! Nici măcar nu ai curajul să te ridici şi să recunoşti că eşti vinovat! Fiindcă nici un regulament militar nu impune să dai ascultare unor ordine cumplite, cum ar fi, de exemplu, să crucifici pruncii de porţile caselor!

M-am revoltat şi am izbucnit din nou:

– Nu am făcut niciodată aşa ceva! Este o ruşine că mă acuzaţi de lucruri pe care nu le-am făcut!

– Da, e posibil, însă nici nu ai interzis-o violatorilor tăi! Handemer, să ştii că nici măcar nu îmi pare rău că te condamn la spânzurătoare, pentru simplul motiv că îndeplinesc un act de dreptate!

Îşi aprinse o ţigară, după care continuă:

– În ceea ce te priveşte, Bannwitz... vreau să-ţi acord câteva circumstanţe atenuante, ţinând seama de faptul că ai...

---

[1] Sergent, te rog! – lb. engleză. (N.T.)

— Dacă îl condamnați pe Klaus, atunci condamnați-mă și pe mine! îl întrerupse Walter.

Nu m-am putut împiedica și am strigat:

— Nu fi idiot!

— Klaus, sunt dezgustat de lumea în care trăiesc! Orice moarte va fi de o mie de ori mai dulce decât viața asta mizerabilă!

Colonelul Morrisson, locotenentul Stark și sergentul Owen îl priveau pe Walter cu un respect vădit.

— Tâmpitule! am urlat la el. Crezi cumva că ticăloșii ăștia sunt niște îngeri? Spune, asta crezi?

Sergentul norvegian se pregăti să mă lovească din nou, dar un semn al colonelului îl opri pe loc.

— Nu, nici pe departe nu sunt îngeri! Soldații care m-au făcut prizonier nu s-au jenat deloc s-o violeze pe fata cu care mă aflam în camion!

— Vezi? am strigat triumfător.

Walter îmi aruncă o privire golită de orice sentiment:

— Și oare cu ce schimbă asta lucrurile?

Într-adevăr, Walter avea dreptate, asta *nu schimba nimic*, nici lumea, nici războiul și nici oamenii.

În cele din urmă, am simțit și eu un anume respect pentru Walter.

*

Celula era relativ mare, având patru paturi. Walter dormea sforăind pe unul dintre ele, dar eu nu puteam închide ochii și mă tot plimbam încolo și încoace.

Ușa celulei scârțâi ușor și se deschise, dar bezna mă împiedică să văd cine intrase.

Am văzut flacăra unui chibrit, după care cineva aprinse o lumânare.

— Grăbiți-vă! Hai, rapid, puneți-vă uniformele astea!

Spre marea mea surpriză, i-am recunoscut pe locotenentul Stark și pe sergentul Owen.

— *Was ist los?*

— *Shut up!* Nu mai pune întrebări şi îmbrăcaţi-vă! Hai, mai rapid!

Walter se trezi şi rămase la fel de stupefiat ca şi mine.

Am îmbrăcat uniformele britanice şi nu am mai pus nici o întrebare.

*

Totul se desfăşura ca într-un vis şi, după fiecare scenă de necrezut, mai urma încă una, şi mai de necrezut.

Eu, Walter, Stark şi Owen eram îngrămădiţi în cabina unui camion care rula cu viteză. La volan se afla sergentul Owen. În spate, se aflau ceilalţi oameni din grupa 112. Stark fuma nervos, aprinzând ţigară de la ţigară, în timp ce eu şi Walter aşteptam să ni se dezvăluie misterul legat de fantastica noastră evadare.

Owen deschise primul discuţia:

— Eu nu am fost întru totul de acord!

— Ştiu, Owen, ai mai spus-o de o mie de ori! răspunse locotenentul Stark. Chiar ai vrut să fugi? se adresă el apoi lui Walter.

— Să fug? Unde naibii să fug? Să fug din rahatul ăla de Narvik?

— Exact!

— Nu, nici vorbă. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Pur şi simplu m-am pierdut de voi în balamucul ăla. Şi, acum, poate ne explicaţi şi nouă ce se întâmplă de fapt?

Stark dădu din cap, îşi mai aprinse o ţigară şi spuse:

— Ieri, în biroul colonelului, existau doi martori, doar doi martori care ştiau că voi doi sunteţi ofiţerii SS Walter Bannwitz şi Klaus Handemer.

— Cum aşa? Dar tu şi sergentul Owen? Pe voi nu vă puneţi la socoteală?

— Owen nu este martor şi nici eu!

— Nu înţeleg nimic, am mărturisit eu. Ce vrei să spui?

Owen scuipă pe geamul deschis al portierei şi spuse zâmbind:

– Sergentul ăla norvegian care nu mai putea de dragul tău, împreună cu colonelul Morrisson, au mierlit-o amândoi!

Walter rămase efectiv cu gura căscată de uimire, iar eu abia mi-am mai putut articula întrebarea:

– Dar... dar ce anume s-a întâmplat?

– Hm, ăsta-i războiul! Au fost loviți de schijele unor bombe! Aşa că Tom... adică locotenentul Stark a avut ideea nemaipomenită să vă elibereze!

– *Warum?*[1]

Owen zâmbi ciudat:

– Tom are nişte idei cam subversive... idei pe care nu i le împărtăşesc! Dar fiindcă este mai cultivat şi mai deştept ca mine, ei bine, am încredere în el!

– Să fiu al naibii dacă înțeleg ceva! am mărturisit eu.

Stark se lipi de spătarul scaunului şi spuse cu privirea pierdută prin parbrizul camionului:

– Walter, în biroul colonelului, ai spus un lucru care m-a frapat!

– Da? Şi ce anume am spus?

– Ai spus că: „*Orice moarte va fi de o mie de ori mai dulce decât viața asta mizerabilă!*"

– *Ja!* Este exact!

– Walter, colonelul Morrisson te condamnase la moarte, iar eu te condamn să trăieşti. N-o să-ți fie uşor...

Se lăsă o linişte grea. Un lucru era clar: locotenentul britanic îmi plăcea, tot mai mult, dintr-o mie şi unu de motive.

L-am întrebat:

– Unde mergem?

Mi-a răspuns laconic şi enigmatic:

– Ca de obicei... spre aventură!

*

[1] De ce? – lb. germană. (N.T.)

Pe parcursul a câțiva kilometri, pământul tare ne permise să înaintăm uşor, mai ales că nu se vedea nici un semn care să trădeze prezența nemților.

Soarele strălucitor se reflecta de zăpada albă, orbindu-ne efectiv. Owen era cel mai afectat şi, pentru a-şi proteja vederea, conducea ţinându-şi ochii mijiți.

La poalele pantei pe care o coboram se zărea un drum secundar, însă în această parte a Norvegiei drumurile secundare nu erau altceva decât adevărate drumuri de țară.

Ajungând la poalele pantei, Owen coti şi se angajă pe drumul secundar. Nămeții de zăpadă de o parte şi de alta a drumului măsurau peste doi metri înălțime. La un moment dat, Owen a părăsit drumul şi a luat-o de-a dreptul pe câmp. Mi-am spus că în curând aveam să ne împotmolim în zăpadă, dar de bine, de rău, camionul continua să ruleze.

De mai bine de o jumătate de oră, nimeni nu mai scosese vreo vorbă. În cele din urmă, Stark rupse tăcerea:

— Dacă reuşim să ajungem la aeroportul din Bardufos, atunci aveți o şansă să scăpați!

*

Către sfârşitul zilei am ajuns în dreptul unui luminiş vast, străjuit de o pădure de pini.

— Ăsta-i terenul RAF! spuse laconic Stark, fără să mai dea nici o altă informație!

Pe pista aerodromului, câteva avioane de vânătoare Bristol, din care nu mai rămăseseră decât scheletele carbonizate, stăteau mărturia unui atac al *Luftwaffe-i*. Însă în afară de avioanele distruse, se mai vedeau şi altele, în stare perfectă, părând gata de zbor.

Camionul rula printre cratere enorme. Ploaia de bombe căzute distrusese o parte a pistei, care semăna cu valurile unei mări dezlănțuite şi împietrite brusc.

La liziera pădurii se zăreau acoperişurile unor corturi. După ce Owen opri maşina la câțiva zeci de metri de ele, Stark coborî şi se îndreptă pe jos într-acolo.

Peste câteva minute se întoarse furios:

— Totul e pustiu! Băieții au întins-o!

Cuvintele sale fură întâmpinate de o tăcere generală, ca de mormânt, pe care, după câteva clipe, Owen îndrăzni primul să o rupă:

— Oare de cât timp să fi părăsit ai noştri aerodromul?

— Habar n-am! făcu Stark furios.

— Şi chiar nu este nimeni?

— Absolut nimeni!

— De necrezut! făcu Owen turbat de furie. Cum adică, cretinii ăştia ne-au ordonat să ajungem la aerodrom, ştiind că nu o să mai găsim pe nimeni?

Aceeaşi furie părea să-l fi cuprins şi pe Stark:

— E de neconceput! Mi se pare imposibil ca...

— Şi dacă a fost mâna lui Morrisson la mijloc? îl întrerupse Owen.

Stark îl privi pe sergent fără să spună nimic.

— Da, individul s-a prins ce anume s-a întâmplat între tine şi Banniwtz! Şi, înainte să crape, ticălosul i-a avertizat pe cei de la Intelligence Service.

Stark păli:

— Owen, nu spune tâmpenii.

Însă deja era prea târziu. Deşi nu avea nici o vină, în ochii tuturor el părea a fi responsabil de faptul că grupa 112 nu putea părăsi Norvegia ca să ajungă acasă. Şi, în acelaşi timp cu el, nici eu şi nici Walter.

*

Figura întunecată a lui Stark dădea de înțeles că era bântuit de gânduri negre. De o săptămână întreagă, ceruse instrucțiuni zi de zi de la Statul Major, îşi semnalase poziția zilnic şi comunicase faptul că proviziile şi munițiile erau pe punctul de a se epuiza. În această privință, nu mai încăpea nici o îndoială: Statul Major fusese prevenit asupra gravității situației în care se afla grupa 112.

Totuşi, fusese dus cu vorba şi i se întreținuse speranța posibilității de a se întoarce acasă folosind aerodromul din Bardufos.

Aşa ceva era absolut de neînţeles şi de neiertat.

Stark se îndepărtă de noi, se opri în dreptul unui brad, se sprijini cu mâna de trunchiul său şi privi gânditor în depărtare.

Nu am îndrăznit să-i tulbur gândurile, deşi aş fi vrut să-i pun mâna pe umăr, în semn că-i înţelegeam perfect decepţia, şi că doream să-l ajut prin orice aş fi putut face.

Oamenii săi rămăseseră adunaţi împreună şi vorbeau în şoaptă, simţind şi ei oboseala şi descurajarea care puseseră stăpânire pe comandantul lor.

Mi-am dat seama că trăiam un moment ale cărui implicaţii puteau fi extrem de periculoase pentru noi toţi.

Tăcerea se prelungea, din ce în ce mai apăsătoare.

În cele din urmă, Stark reveni lângă noi, îşi privi pe rând oamenii şi spuse hotărât:

— Hai, băieţi, montaţi corturile! O să mâncăm ce mai avem şi o să ne odihnim! Pe urmă, o să vedem noi ce-i de făcut!

Oamenii săi se apucară de lucru. Stark consideră că era inutil să pună santinele de pază, întrucât aerodromul putea fi cel mult bombardat, dar în nici un caz nu putea constitui ţinta unor atacuri din partea trupelor germane, al căror obiectiv principal era Narvikul.

În timp ce dădeam o mână de ajutor la instalarea corturilor, reflectam intens la soarta mea.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că nu mai avea nici un rost să rămân cu grupa de comando a locotenentului Stark şi, prin urmare, trebuia să-mi încerc norocul de unul singur. Există în viaţă momente în care fiecare trebuie să lupte doar pentru sine, iar momentul în care mă aflam era unul dintre acestea.

Faptul că-l abandonam pe Walter nu-mi provoca decât remuşcări vagi. Nu mi-ar fi fost de nici un ajutor şi îi făcusem destul rău ca să pot cumva să mă revanşez în vreun fel.

Simţeam cum în sinea mea eram condus de o forţă nouă, necunoscută până atunci, *forţa celui singur*.

M-am strecurat prin întuneric ca o umbră, fără arme, fără hrană, fără bani, dar ferm hotărât să supravieţuiesc pentru a încheia anumite socoteli.

Oricine altcineva m-ar fi considerat nebun, însă acum realizez că nu eram câtuşi de puţin.

*

Mergeam de ore întregi, în timpul cărora mai făceam câteva pauze pentru odihnă, dar încă nu întâlnisem pe nimeni în drumul meu. Vremea era frumoasă, deşi cam rece. Soarele strălucea, iar cerul era acoperit doar de câţiva nouraşi alburii, care se vânzoleau în adierea vântului sub forme dintre cele mai neobişnuite.

Drumeagul de munte pe care mergeam cotea la dreapta. Brusc, după ce am trecut de un pâlc de brazi, am dat nas în nas cu o pereche de tineri care se îndreptau spre mine.

Văzându-mi uniforma de englez, cei doi şi-au continuat drumul, venind prietenoşi în întâmpinarea mea. Băiatul mi-a zâmbit şi mi s-a adresat în norvegiană:

— Veniţi dinspre Bardufos?

Am dat din cap în semn că da, presimţind parcă ştirea rea pe care avea să mi-o dea.

— Aţi avut un noroc extraordinar că aţi reuşit să scăpaţi! exclamă el. Au murit toţi! Nemţii au atacat aerodromul acum câteva ore şi i-au măcelărit pe toţi cei de acolo. Sunteţi singurul supravieţuitor, nu-i aşa?

Am dat din cap, fără să reuşesc să articulez nici un cuvânt.

Aşadar, Stark greşise capital, gândindu-se că, din moment ce aerodromul fusese părăsit de englezi, nu mai avea nici un rost să pună oameni de pază.

Oare ce înger păzitor veghease asupra mea, insuflându-mi acea inspiraţie de a pleca de unul singur şi de a părăsi locul viitorului măcel?

Am înghiţit cu greu şi am articulat în engleză:

— Puteţi să-mi faceţi rost ceva de mâncare?

Băiatul a dat din cap de mai multe ori în semn că da, după care am aflat că cei doi erau fraţi şi că făceau parte din rezistenţa norvegiană.

Aşadar, intrasem în gura lupului, însă cel mai important lucru era ca lupul să nu ştie asta!

*

— Mai avem aproape un kilometru, îmi spuse băiatul, care se numea Peter.

Sora sa, Imgaard, era plăcută la vedere, deşi era îmbrăcată prost. Purta o rochie din stofă groasă, care îi venea până la călcâie, ciorapi groşi şi negri, pantofi grei, o haină scurtă şi o bonetă de lână pe cap. Părul precum cânepa era aidoma majorităţii femeilor norvegiene, ca de altfel al multora din Germania.

Într-un cuvânt, deşi nu era o frumuseţe în faţa căreia să îngenunchezi, degaja totuşi un farmec incontestabil.

În cele din urmă, am ajuns în faţa unei ferme.

Era o proprietate mică, tipică regiunii. Peter şi Imgaard îmi dădură lămuririle necesare, spunându-mi că din recolta de secară, orz, ovăz şi cartofi, cei de la fermă îşi puteau asigura traiul. Mai aveau de asemenea o mică livadă de pomi fructiferi, iar pescuitul de moruni şi heringi le asigura o parte importantă din hrană.

O cabană de lemne se înălţa în mijlocul unui luminiş. Avea un etaj şi părea destul de spaţioasă.

Un bătrân cu barbă albă ieşi în pragul cabanei. L-am salutat, dar mi-a răspuns cu un salut abia schiţat dintr-o mişcare vagă a capului.

L-am simţit că mă examinează aşa cum se examinează un intrus. Nu-mi place să fiu examinat ca un intrus. Peter mi-a simţit nemulţumirea şi mi-a şoptit:

— E bunicul nostru! face parte din generaţia veche... vreau să spun că este cam sălbatic!

Şi Peter se apropie de bunicul său şi-i spuse *cine eram*.

Am urmărit atent scurta discuţie dintre cei doi, dar bătrânul nu se manifestă în mod deosebit, de parcă totul nu ar fi fost decât un simplu fapt divers.

În timp ce Peter şi Imgaard mă prezentau bunicului lor, îşi făcu apariţia şi bunica, care părea la fel de amabilă ca şi soţul ei.

Peste câteva minute, ne-am regăsit cu toţii la masă, în faţa unei farfurii cu supă de ovăz. Patriarhul ne împărţi bucăţi mari

de pâine, aşa-numita *fladbrod,* din făină de orz, mazăre şi cartofi. Felul al doilea a fost morun uscat. Aşa flămând cum eram, mi s-a părut o adevărată delicatesă, ceea ce m-a făcut să-mi umplu farfuria de două ori, fără să-mi pese de părerile comesenilor.

Mâncarea era din abundenţă şi, în final, pot spune că mi-am refăcut forţele.

Către sfârşitul mesei, Peter îmi spuse:

— Am o cabană de pescuit pe malul lacului Tengrafjord, cam la şase kilometri de aici. Te poţi ascunde acolo. Eu şi Imgaard vrem să-ţi propunem un plan...

Şi Peter aruncă o privire scurtă spre bunicii lui, de care se părea că se cam fereşte, apoi adăugă rapid în engleză:

— Noi doi... şi cu sora mea... vom vorbi mai târziu despre asta, acolo, la cabana mea.

Am dat uşor din cap, în semn că acceptam.

După ce s-a terminat masa, am mulţumit celor doi bătrâni pentru invitaţia făcută şi pentru felurile de mâncare pregătite, m-am ridicat, am ieşit şi am luat-o pe drumul care despărţea ferma de lacul Tengrafjord.

*

Cabana lui Peter se asemăna destul de mult cu cea de la fermă. Sătucul care părea agăţat de malul fiordului număra o duzină de asemenea cabane.

Locuinţele erau dispuse pe flancul colinei pe mai multe terase, ca o măsură de protecţie împotriva inundaţiilor provocate de topirea zăpezilor şi a creşterii apelor fiordului. Şi chiar în spatele caselor, se înălţa muntele Messetind.

Sătucul era astfel amplasat, încât descria un arc de cerc în jurul portului.

Unicul acostament, suficient de mare pentru a primi la chei chiar şi vapoare, nu numai vase de coastă, servea şi drept drum public. În acea zi însorită, la mal se afla un singur cargou, de tonaj mare.

— Uită-te bine la nava aia, îmi spuse Peter. O să te îmbarci pe ea!

M-am uitat visător la cargoul pe care flutura un steag norvegian şi m-am gândit că aveam totuşi o şansă să fiu recuperat de o patrulă navală din *Kriegsmarine*, fapt care însă nu mă încânta câtuşi de puţin.

— Şi ce, comandantul navei o să accepte să mă primească drept pasager? l-am întrebat eu pe Peter.

— S-ar putea! O să mă duc chiar acum să vorbesc cu el! Tu stai aici, cu Imgaard, şi aşteaptă-mă, îmi răspunse Peter.

*

Fata mă privi admirativ, cu ochii ei de adolescentă, şi neputând rezista tentaţiei, mă întrebă:

— Probabil că ai văzut o mulţime de lucruri de când tot lupţi, nu-i aşa?

— Ca şi tine, bănuiesc. Războiul nu cruţă pe nimeni.

— Da, asta aşa este! recunoscu ea.

M-am apropiat şi mi-am petrecut un braţ în jurul umerilor ei.

Spre marea mea surpriză, nu s-a ferit deloc.

M-am hazardat şi mi-am apropiat buzele de ale ei. Imgaard nu a rezistat şi mi-a răspuns sărutului.

M-am dezlipit de ea şi am întrebat-o:

— Crezi că Peter o să lipsească mult?

— Cam jumătate de oră, poate şi mai mult.

Am simţit renăscând în mine toate dorinţele pe care, de o anumită vreme, nu le putusem satisface.

Însă m-am gândit că fata, care nu avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani, putea fi virgină. În plus, momentul era prost ales, fratele ei putând apărea destul de rapid.

În alte împrejurări, nu aş fi ezitat s-o violez pe norvegiana asta fermecătoare, însă acum, în nici un caz.

Cu toate acestea, aveam o poftă nebună de ea, drept pentru care i-am spus:

— Sunt bărbat şi...

Fata închise ochii, ca să nu-i văd tulburarea. Sau poate jena.

Apoi roşind, îşi deschise încet partea de sus a rochiei:

— Ştii, nu pot face mare lucru pentru tine... Încă sunt... în sfârşit... înţelegi?

M-am aplecat spre ea şi i-am luat între buze sfârcul roz al unuia dintre sâni. Muşcătura mea uşoară o făcu să suspine de plăcere.

Brusc, i-am ridicat rochia.

— Oh, nu, nu asta! Te rog! mă imploră ea.

— Vreau doar să te ating, nu-ţi fie frică! am asigurat-o eu.

Însă fără să-i spun nimic, fata îşi dădu jos slipul. Am început s-o mângâi cu blândeţe, aproape duios.

— Îţi place? am întrebat-o.

— Da! oftă Imgaard.

Mâna mea începu să dobândească o abilitate tot mai mare. Văzând că tăcerea ei mă invita practic să continui, i-am sugerat:

— Ai putea să faci şi tu acelaşi lucru...

Fata se întoarse şi, spre marea mea surpriză, îmi oferi fesele rotunde şi tari:

— Prefer aşa, şopti ea, este mai puţin periculos...

Cuvintele ei şi vederea acelor fese avură darul să nască în vinele mele un adevărat foc.

Totul dură mai puţin de zece minute.

Iar mai târziu, după ce Peter se întoarse la cabană, o găsi pe sora lui şezând cuminte pe un taburet, la o distanţă respectabilă de mine.

În sinea mea mă amuzam teribil. Mai mult ca sigur că micuţa norvegiană nu avea să ştie niciodată că fusese sodomizată de un redutabil *Hauptsturmführer SS* al ORDINULUI NEGRU. Însă, în cele din urmă, *Hauptsturmführer*-ul Klaus Handemer *nu mai exista*, în ciuda remuşcărilor lui de violator...

Deja, nu mai eram acelaşi om...

EPILOG

Avusesem nevoie de mult timp şi depusesem eforturi serioase pentru a da de un detectiv particular de un asemenea calibru.

Individul avea un accent uşor de evreu şi polonez, iar vocea îi era hârâită de ani şi ani de ţigări şi de băutură. Avea în jur de cincizeci de ani, cunoştea multă lume şi avea prieteni peste tot.

Într-un cuvânt, Charlie Gowery era nu numai un detectiv particular nemaipomenit, dar şi un tip dat naibii.

Evident, nu cunoscuse direct nici un lagăr de concentrare şi nu avea importanţă că clientul său fusese ofiţer SS sau, dimpotrivă, vânător de foşti nazişti. Important era că plătea.

Iar eu plăteam. Foarte mult. Plăteam de doi ani încheiaţi, dar în cele din urmă aveam să primesc ceea ce aşteptam de atâta timp.

Gowery se lăsă pe spate în fotoliul din apartamentul meu şi intră direct în subiect:

— Ei bine, în cele din urmă, am descoperit secretul!

Îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase şi continuă:

— Mai nimerit ar fi să spun că am descoperit ditamai rahatul! Fiindcă în asta te afli, dragul meu Klaus!

— Sunt obişnuit cu situaţii de genul ăsta! Hai, dă-i drumul, te ascult!

— Oricum, te-am avertizat... Bine! Marlene Bannwitz, care acum se numeşte...

Îşi scoase o hârtie din buzunar, îşi aruncă ochii pe ea şi-mi spuse:

— ...da, Brow, asta este, Marlene Brow.

— Unde locuieşte?

— La Londra!

– Hm, îmi închipuim eu!

– Da, aşteaptă, asta nu-i totul! S-a căsătorit cu un anume Curd Brow, iar cei doi duc o viaţă exemplară. Vezi, Klaus! Sunt un tip corect, n-ai ce spune!

Am zâmbit. Gowery îşi aprinse un trabuc enorm şi-mi mărturisi:

– Aş fi putut să-l găsesc pe Brow şi să-i cer lui o grămadă de bani ca să-i spun tot ce ştiu!

– Aşa este, ai dreptate, dar de ce să fi făcut toate astea? Ce, eu nu te-am plătit cât mi-ai cerut?

Charlie Gowery zâmbi, după care spuse cu un efect teatral:

– Ei bine, pentru faptul că Curd Brow nu este altul decât... *Standartenführer*-ul Karl Wünsche!

Lovitura primită a fost atât de mare, încât am fost nevoit să mă aşez:

– Ce? Cred că glumeşti!

– Hm, nici vorbă! mă asigură detectivul.

Bătu uşor cu palma peste servieta din piele de crocodil pe care şi-o ţinea peste genunchi şi spuse:

– Am aici toate dovezile!

Şi scose din servietă un teanc de fotografii ale unor documente, printre care se aflau şi câteva care îi reprezentau pe Marlene şi pe Wünsche.

Documentele fotografiate erau de cea mai mare importanţă, fiind vorba despre dosare ale Intelligence-Service-ului care purtau menţiunea de *Top-Secret*. Am fost nevoit să recunosc faptul că, în ciuda preţurilor mari pe care le practica, Gowery nu-mi furase banii.

L-am privit mut de uimire pe detectiv, abia reuşind să articulez:

– Aşa ceva este imposibil... este o glumă!

– Klaus, eşti naiv!

– Dar... cum se poate? Mă rog, admit faptul că Marlene a lucrat pentru Intelligence Service, dar Wünsche? Un SS-ist al ORDINULUI NEGRU? Şi nu unul oarecare...

— Acum, Wünsche ăsta al tău este un agent important din Intelligence Service. Ce mai, timpurile s-au schimbat!

— Dar cum au putut oare englezii să...

— Politica, Klaus, politica! Totul nu este decât o problemă de politică! În 1944, când Wünsche a simțit că vântul își schimbă direcția și bate din altă parte, a furnizat Intelligence-Service-ului informații care au permis aliaților să... mă rog, dar asta nu-i treaba mea. Într-un cuvânt, a tras sforile atât de bine, încât acum nimeni nu-l poate atinge.

— Și nici asta crezi că nu-l poate atinge?

Gowery aruncă o privire întunecată spre Colt-ul meu pe care i-l agitam amenințător sub nas:

— Da, sigur că da, un glonț poate lua viața oricui, însă gândește-te bine înainte de a face asta!

— La ce anume să mă gândesc?

— La tine, Klaus!

—La mine?

— Da, la tine. La urma urmelor, n-ai ieșit chiar atât de rău din toată povestea asta, nu?

— Așa crezi? Când am luat cargoul ăla din Norvegia...

— Ah, nu! Te rog, nu începe iar să-mi povestești întâmplările tale din război! Da, ai debarcat la... nu mai știu cum se numește portul ăla, ai ucis nu știu câți oameni, ai mers mii de kilometri pe jos, călare sau cu mașina și așa mai departe. Klaus, îți știu povestea pe dinafară! Și chiar și urmarea!

Am făcut ochii mari:

— Urmarea? Care urmare?

—Păi, tot bănetul ăsta nu-ți cade din cer, nu? Dar fii liniștit, pe mine nu mă interesează chestia asta. Ce, care-i diferența dacă un fost nazist lucrează pentru englezi sau pentru ruși?

Am simțit brusc că mi se uscase gâtul:

— Ce vrei să spui?

— Eu? Nimic! Vreau doar să te fac să înțelegi că trăiești într-o țară liniștită și că oricine ca tine poate locui în Elveția!

— Gowery, ești un individ periculos!

– Hai, termină cu tâmpeniile astea! Dacă aş fi fost un individ periculos, nu ţi-aş fi povestit toate chestiile astea! Cu alte cuvinte, nu ţi-aş fi dat bătul cu care să mă loveşti? Gândeşte-te puţin şi o să-ţi dai seama că am dreptate!

Am recunoscut în sinea mea că avea dreptate.

– Klaus, vrei să-ţi spun ceva? După părerea mea, ai cheltuit toţi banii ăştia pentru nimic. Însă fii atent, nu care cumva să te bazezi pe mine ca să ţi-i iei înapoi!

– Cum adică pentru nimic? Am toate informaţiile pe care mi le doream!

– Şi la ce-ţi folosesc informaţiile astea?

– Păi, acum ştiu unde se află Marlene şi Wünsche!

– De acord, şi ce-i cu asta?

I-am fluturat din nou Colt-ul prin faţa nasului:

– O să-i ucid!

Gowery îmi dădu la o parte arma cu un gest dezgustat:

– Klaus, războiul s-a terminat! N-ai ucis destui oameni?

Se ridică din fotoliu şi aruncă documentele pe măsuţa de lângă el:

– Toate astea îţi aparţin! Dar ar fi o prostie să te foloseşti de ele! Eşti încă tânăr! Gândeşte-te la femei, la plăceri, la tot ceea ce-ţi mai poate oferi viaţa! Trecutul... gata, nu mai are nici o importanţă! În orice caz, nu mai ai cum să-l schimbi! Este îngropat!

Şi încheind cu aceste cuvinte filozofice, Gowery ieşi.

*

După plecarea lui, m-am gândit mereu, aproape trei ore încheiate.

M-am gândit la Walter, care, dacă ar fi fost în locul meu, nu ar fi ezitat să se răzbune. Gowery era un ticălos, iar eu eram un ticălos şi mai mare aprobându-i spusele.

Chiar dacă încercam să mă consolez spunându-mi că trăiam într-o lume de ticăloşi, toată această porcărie mă făcea să vomit.

Totuşi, nu aveam nici un chef să mă joc de-a eroii. Nu ar fi servit nimănui aşa ceva, şi ar fi fost o adevărată utopie.

Privind însă lung la hârtiile de pe măsuță, mi-am spus că chiar şi o utopie ar putea deveni realitate într-o bună zi.

Am băgat mâna în buzunar, am scos o monedă şi am spus cu voce tare:

– Dacă pică pajura, îi omor! Dacă iese capul, îi las în pace şi-mi văd de ale mele!

Am aruncat moneda în aer şi am lăsat-o să cadă pe covor. Văzând fața cu care căzuse, am făcut ochii mari...

SFÂRŞIT

EDITURA Z

Romanul este scris la persoana I de un membru SS aparţinând elitei celebre şi misterioase a Ordinului Negru, cu sediul în castelul Wewelsburg, ordin al cărui mentor era Reichsführer-ul Himmler.

Autorul este angrenat într-una din cele mai importante bătălii date în cel de-al doilea război mondial în Norvegia, cea de la Navrik, al cărui prolog l-a constituit operaţiunea de comando a unei formaţii de asalt britanice.

Acţiunea cărţii se complică prin apariţia unui membru al Intelligence Service-ului care se infiltrează în rândurile nemţilor, reuşind să cucerească o nazistă fanatică şi nimfomană.

Pe lângă secvenţele dinamice de luptă, ineditul cărţii îl constituie presărarea cu scene erotice, ceea ce conferă o senzaţie aparte în peisajul războiului.

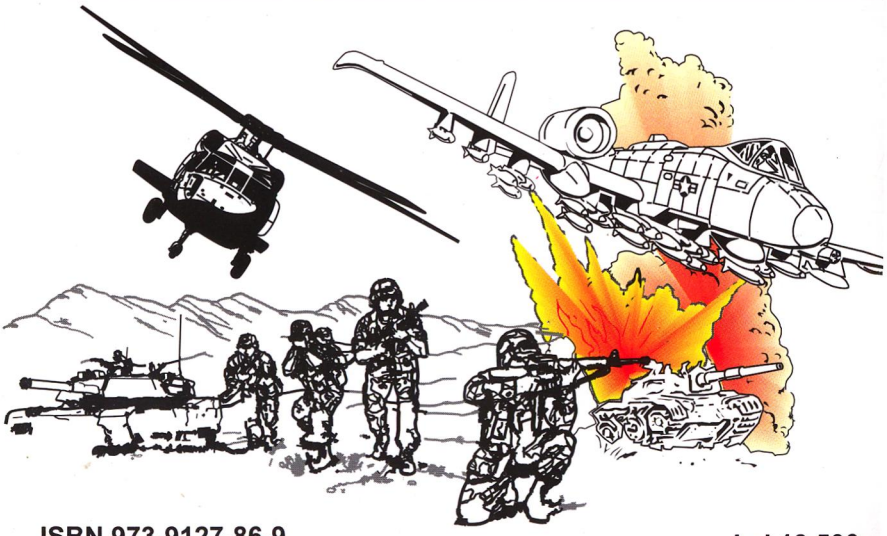

ISBN 973-9127-86-9

Lei 13.500